

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lewandowski Konrad\Lewandowski Konrad T. -
2 - Návrat kočkodlaka.pdb

PDB Name: Lewandowski Konrad T. - 2 - ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.1937
Modification Date: 8.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NÁVRAT KOČKODLAKA

Konrád
T. Lewandowski

Název originálu: RÓŽANOOKA
Obálka: Michael Whelan
Grafická úprava obálky: Petr Bauer
Překlad: Pavel Weigel
Redakce: Helena Šebestová
Copyright (c) by Konrád T. Lewandowski 1998
All Rights Reserved
Copyright (c) 2002 for the Czech translation by P. Weigel
Copyright (c) 2002 for Cor by M. Whelan
Copyright (c) 2002 for the Czech edition by laser - books s. r. o

ISBN 80-7193-124-1

Růžoočka

Viselec

Kameny, které mījela, ji deptaly svou lhostejností. Obrostlé mechem a lesklé bělostí otlučených okrajů, hranaté i oblé. Všechny tu nehybně ležely, pohroužené do hlubokých úvah vlastní neměnnosti a neživotnosti. Chvillemi měla dojem, že při pohledu na ni se vychloubají svou odvěkou nezničitelností, a tu ji ledová křeč svírala hrdlo i srdce, a v prudkém záchvatu pronikala celým tělem. Tolik toužila stát se jedním z nich. Věděly to, nepochybně to věděly, protože jejich úsměšek nad onou zoufalou touhou sílil a měnil se v posměšný řehot. Líně natažené podél cesty, usazené pohodlně na drnech, všechny ve stejném rytmu šeptaly: "Odcházíš... ty odcházíš a my zůstáváme... zůstáváme... zůstávááméé..."

"Ne! Nééé!!!" Ruce svázané za zády se najednou napjaly a prudce trhly provazem. Prsty se sevřely v pěst a hrábly do vzduchu. "Ne!! To jsem nebyla já! Já ne! Jsem nevinná! Nevinná!!! Prosim! Já nééé!!!"

Vytrhla se překvapenému pacholkovi a s pronikavým křikem se vrhla k zemi. Dosud mlčící dav se zavlnil a temně zamručel. Soudci v úřední černi, strážce lesknoucí se temnou ocelí kroužkových košil a helmic, měšťané pestří jako papoušci a sedláci v bílém, kteří přišli z okolí Kardy - ti všichni se strkali, aby jim neušlo nic z tak zajímavého představení.

"Pusťte mě! To jsem nebyla já!!! Přisahám! Prosim..." Ještě jednou unikla rukám, které se jí snažily chytit, a padla k nohám soudce Moliny. Ten se podivně zašklebil a ustoupil. Zoufalé vzlyky prokládané ujišťováním o nevině doléhaly ke všem přítomným a vyvolávaly buď hněv nebo posměch. Soudce Maron ji poslouchal se zjevným potěšením, spokojen, jak dobře hraje svou roli před tváří lidu, zato soudce Tares se s odporem otočil ke katovi, stojícímu vedle něj.

"Vážený Mefine," šeptl mu a otfel si pot z čela, "utište tu nešťastnici..."

Kopanec přímo do břicha přerušil prosebné kvílení v půli slova. Hned nato svalnatá ruka popadla dívku za krk a postavila ji na nohy. Několik rázných úderů do obličeje ji probralo, potom ji dva pacholci chytli v podpaží.

Pochod pokračoval. Kráčela schoulená, jen stěží vlekla nohy a klopýtala tak, že ji pacholci museli občas vléci. Něco si tiše a nesrozumitelně broukala. Krev stékající z rozbitého nosu a rtů kapala na režný hnědý rubáš i na cestu, jež ji vedla na vrchol nedalekého pahorku.

Kameny zmklly a zmizely. Stoupání, silící dopolední žár a nyní navíc pronikavá bolest zahnalý pocity i myšlenky. Lhostejně pohlédla na strážce s vidlemi v ruce, který několik desítek kroků od cíle vyrazil před průvod a rychle odhodil do křoví lidské pozůstatky, dosud ležící pod šibenicí. Přispěchali tam i tři muži se žebříkem a provazem, aby připravili novou smyčku. Kat nečekaně uklouzl a otočen zády k davu skončil ve křoví. Soudce Tares vytáhl papírový svitek a chtěl ho podat Molinovi, ale ten jen zavrtěl odmítavě hlavou. Tares tedy ucouvl a přistoupil k Ridě sám.

"Ridina, dcera řemenáře Dědy..." četl nahlas. Šum hlasů ztichl, kat se rychle otočil a zapnul si kalhoty. "Devatenáct let, obviněná ctihodným Dekelem..."

Ridiny vyhaslé oči vzplanuly náhlou nenávistí. Napřímila se a zvedla hlavu.

"Ty mrcho..." dolehlo k oběma pacholkům, "zdechneš..."

"... z toho, že kouzly způsobila smrt jeho dvou dětí, které jí svěřil do péče."

"Nenávidím... nenávidím..."

"Byla uznána vinnou a jménem našeho nejjasnějšího pána Redrena III., vládce Katimy a krále Suminoru, odsouzena k smrti provazem. Rozsudek jednomyslně podepsali soudci Jeho Výsosti: Tares, Maron a Molino." Poslední jmenovaný prudce polkl.

"Mistře Mefine, vykonejte rozsudek!" Tares svinul papír a odstoupil od Ridy.

"...nenávidím..."

Smyčka byla připravena. Kat Mefin z Kardy, cechovní mistr, žák proslulého Jakuba Katimského, obratně vystoupil do poloviny žebříku opřeného o příčný trám šibenice, uchopil rozhoupaný provaz a prověřil důkladnost uvázaných uzlů, pak dal znamení pacholkům. Ti přivedli Ridu, zvedli ji a s pomocí strážce postavili na třetí příčku. Nebránila se, už byla zcela povolná a pouze neustálý, jednotvárný šepot provázel mistrovu činnost. Ten po chvíli seskočil na zem, opřel se rukou o žebřík a tázvavě pohlédl na soudce Tarese. Odpověděl mu souhlasný pokyn hlavy.

"Nenávidím!"

Třeskl napjatý provaz. Žebřík hluše narazil na zem. Mefin zkušeným pohybem uchopil zmítající se nohy, přidržel je a prudce trhl směrem dolů. Z davu se ozval nervózní smích, někdo si odplivl, jiný najednou zbledl, chytil se za břicho a pospíchal do křoví.

Molino bledý jako stěna hltal všechno dokořán otevřenými očima.

Kat pokynul, že je hotov. Shromáždění lidé se hnuli a jako vlny začali odplouvat z temene Šibeničního vrchu. Tares počkal, až k němu dojde mistr Mefin, beze slova mu podal malý měšec a připojil se k ostatním.

Nikdo se neohlédl, aby neviděl neživé oči zirájící za odcházejícími...

Nastalo poledne.

Mrak pomalu odhalil úplněk a skály, keře i tráva zasvítily stříbřitě šedým leskem. Probudily se stíny. Mírný závan větru je oživil, takže se pohnuly. Šmouhy kalné záře vyrazily do různých stran, jedna z nich vklouzla pod zmrzlé křoví a vylovila z přiseří oční důlky a dvě řady matně lesklých zubů. Jaksi nesměle ještě olízla jakousi kost, načež ucouvla a vrátila se tam, odkud přišla. Utichající šum lodyh a listů následovalo dlouhé, táhlé zaskřípání. To se napjatý konopný provaz otřel o suchý dřevěný trám, protáhla černá skvrna na zemi se proplížila pod šibenici. Nový závan a nový skřípot. Jednotvárná melodie trvala už několik hodin.

Tento chmurný rytmus najednou přerušila náhlá dizonance. Další zanikající zvuk se místo odeznění změnil v prudké prasknutí. Stín pod šibenici se otrásl, zavlnil a ožil! Celou konstrukci otrásl ostré trhnutí. Rida skrčila a narovнала nohy, pak se celá zachvěla jako v nové agónii. Svaly se napínaly a povolovaly v chaotických záškubech, hrud' opět zoufale bojovala o dech...

Nad příčným trámem šibenice se objevil tvar podobný obláčku měsíčního světla, pomalu sklouzl dolů a jako mlha zahalil zmítající se postavu. Mezi tímto zářícím kokonem a lesklým kotoučem vysoko na obloze zazářila na okamžik dlouhá a přímá stuha světla jako vlečka stříbřitého kouře. Po chvíli celý úkaz pohasl, smrštil se a pulzující mléčná záře vnikla do oběšené dívky.

Ted... Ridiny bosé nohy vyčnívající pod rubášem se pomalu pohnuly a natáhly tak, jako by se chtěla dotknout země špičkami prstů. Ty se opravdu trochu prodloužily, ale pojednou se i s chodidly prohnuly tak silně a nepřírozeně, až praskající kosti a šlachy chruply. Z těchto křečovitě roztřesených a chrastících údů, připomínajících pupeny přizračných rostlin, náhle vyklíčily drápy podobné hákům.

Po nohou přišla řada na ruce, hlavu a zbytek těla. Proměna skončila.

Zakrátko spadly na zem provazy stržené ze zápěstí a cáry roztrhaného šatu. Potom spáry netvora uchopily provaz nad hlavou a vytáhly tělo do výše. Ostré zuby snadno odhryzly smyčku a do ticha vládnoucího na Šibeničním vrchu zazněl zvuk doskoku z neveliké výšky. Pak už jen prudce zaševlely keře na úbočí a potom už klid této noci nenarušilo nic.

Nastávající úsvit vyloup z temného šera velkou, nepravidelnou kupu městečka Kardy, rozdělil ji na skupiny menších útvarů a skvrn, které se dotykem paprsků začaly zvětšovat a rozjasňovat, pomalu nabývaly tvarů domů, dvou a třípatrových staveb, hradeb, věžiček a bašt. Hlavní cesta, která vedla světlešedým pruhem k bráně, se oddělila od zeleně za krajnicí, jako poslední se vytratily stíny ze dna příkopu. Zazvučela naolejovaná kladka a na druhý břeh pomalu dosedala deska padacího mostu. Několik pídí nad okrajem cesty ukončené červenou žulou provaz zřejmě vylouzl z rukou ospalého strážce a deska z dřevěných trámů, pobitá železem, s pekelným rámusem třeskla o kameny. Do okolí se rozlehlo řinčení řetězů a dunivá rána.

Při tomto zvuku se otevřely dveře zájezdního hostince vzdáleného od mostu na několik výstřelů z luku. Vyšel muž. Chvilí postál na zápraží, pak nejistým krokem zamířil k bráně. Kráčel zešíroka, zjevně spokojen, že se touto dobou nemusí nikomu vyhýbat. Najednou prudce stanul a pozorně pohlédl na tělo v příkopu u cesty.

Ještě jeden, dva kroky... Tlumený výkřik. Pak se muž obrátil a rozběhl se. Zakopl, natáhl se jak široký tak dlouhý, při vstávání chvíli běžel po čtyřech a opět pádl s ječením a máváním rukama k hostinci. Ve dveřích zakopl a v obláčku prachu přistál u nejbližšího stolu.

"Co blázníš, Gambo?!" Hostinský Riken odložil korbek, který právě utíral, a vyšel zpoza pultu. "Co je?"

Muž s funěním vyřázel nesouvislé výkřiky, pak ho popadl za rukáv a táhl k východu.

"Kat... Mefin... pacholek..." vymáčkl se až venku.

"Kde?!" V Rikenových očích blesklo pochopení.

Odpovědělo mu gesto natažené ruky. Po chvíli stanul Riken nad příkopem. Podobných pohledů se mu za dvacet let provozu hospody naskytlo dost, než aby ztrácel čas úvahami. Skočil do příkopu k nepřírozně zkroutenému katovu tělu. Silou je otočil na bok a na krku, hned pod vlasy, spatřil díru po vyrvaném mase velkou jako pěst. Levou tvář mrtvoly označily tři rovnoběžné pruhy; táhly se až k zubům. Riken pochopil, že tady už nepomůže a pokročil k pacholkovi, ležícímu o tři metry dál. Ten žil, ale strašlivý úder do hlavy mu obnažil mozek a připravil ho o jedno oko a půl ucha. Byl v bezvědomí, dýchal přerývaně, na ústech růžovou pěnu. Zřejmě měl zlámaná žebra.

Na dno příkopu padl protáhlý stín.

"Gambo, stráž! Rychle!" křikl hostinský bez ohlednutí.

Stín zmizel a Riken se opatrně věnoval raněnému. Uložil ho do lepší polohy a začal mu ovazovat žebra.

Po chvíli zjistil, že některá z nich probodla hrudník a vylezla pod pláštěm..

Na cestě zaduněly kroky mnoha běžících lidí, zařinčel kov.

"Co je mu, Riki?" rozlehl se hlas velitele stráže, šedivého desátníka Tadin.

"Už nic." Hostinský vstal a oťel si zakrvácené ruce do zástěry. "Tomu už nepomůže nic," dodal rezignovaně.

"A mistr Mefin?"

"Už nejméně dvě nebo tři hodiny."

Tadin skočil do příkopu a přiblížil se ke katovu pacholkovi.

"To je..." broukl a hned nato zvolal: "Hej, vy tam! Hoďte sem plášť a dvě kopí! Naložte ho, ale opatrně!" Ustoupil, aby udělal místo vojákům, a stanul vedle Rikena.

"Co myslíš, kdo to udělal?" zeptal se.

Hostinský na něho pohlédl podivně zamyšlen.

"Ne kdo, ale co. Vzpomínáš si na strigu Liretu před patnácti lety?"

Desátník zbledl a neklidně pohlédl na blízké kroví.

"Jak tě to napadlo?" třásl se mu hlas.

"Mistrův obličej," odpověděl pomalu Riken, "nese stopy drápů a navíc ho něco kouslo do krku."

"Ale strigy přece vytrhnou vnitřnosti. Kdežto tohle..."

"Tedy to bylo něco podobného, jen s jinými zvyky..."

Tadin se rychle otočil k vojákům stojícím na cestě.

"Vy dva!" ukázal. "Okamžitě informujte soudce Tarese!"

"A co s tím nebožákem?" ozval se jeden z mužů, kteří položili raněného na improvizovaná nosítka.

"Odneste ho ke mně do hospody," přikázal Riken.

Po několika desítkách kroků se náhle ozvalo tiché, táhlé úpění.

"Pro Reha!" zvolal Tadin. "Probouzí se... Stůjte!"

Spěšně se sklonil nad zmasakrovaným obličejem.

"Člověče, mluv, co se stalo?"

Otevřené oko hledělo nehybně k obloze.

"Neslyší tě," broukl krčmář, ale také přiložil ucho k ústům umírajícího.

Zsinalé rty se nejprve pohnuly zcela nehlasně.

"...oběše..." šepot zněl tiše jako šumění deště za stěnou, "...to ona... o... bě... še... ó..."

"Konec, je po všem..." Riken pohybem ruky uzavřel jediné, právě vyhaslé oko.

"Rozuměl jsi?" naznačil Tadin nejistě.

Krčmář přikývl.

"Oběšená... oběšená... Jistě, existují. V hospodě člověk slyší ledacos," pronesl zamyšleně a najednou ožil. "Je třeba zajít na Šibeniční vrch."

"Rida?"

"No právě, pošli tam někoho."

"Hned..." Tadin si oťel čelo, jako by zaháněl nějakou myšlenku. "Vy čtyři tam, ke mně!"

"Pane, máme ho odnést?"

"Už není třeba. Položte ho tady, stranou." Riken na tazatele ani nepohlédl.

Od této chvíle až do příchodu soudců nikdo nepromluvil. Dorazili všichni tři: jako vždy klidný Tares, namyšlený Maron a roztřesený, zpocený Molino. Mlčky vyslechli Tadinu a hostinského.

"Když nenávidí ukřivdí nevinnosti, vydá nepřírozně plody..." zarecitoval napůl k sobě Tares.

"Co to blábolíš?!" sykl zuřivě Maron. "Blázníš?"

"To je stará poéma o všem nepřírozeném, Zákon Ona. Četl jsi ho? Ne... Myslel jsem si to. Zkrátka: vynesli jsme nespravedlivý rozsudek! Poslali jsme na smrt nevinnou!"

"Jak víš, že tohle způsobila právě ona? Kde je důkaz?"

"Důkaz? To hned zjistíme. Vidím, že se už vracejí strážci, které poslal Tadin..."

Přiběhli uřícení a zjevně pobouření vojáci. Bylo zřejmé, že pádili ozlomkrk, přinejmenším celou zpáteční cestu.

"Mrtvola tam není!" lapal po dechu první z nich.

"A na zemi jsou roztrhané hadry!" dodal druhý.

Dosud mlčící Molino zesinal, pohnul rty jako ryba a zdálo se, že upadne.

"Pohled, pane!" natáhl strážce k Taresovi ruku, ve které držel provaz ze šibeničního trámu tak, aby byly oba konce u

sebe. Kontrast mezi jedním - ostře přeříznutým dýkou - a druhým, roztrženým a slizkým, byl velice výmluvný.

"Překousnutý," dodal zbytečně.

Tares se beze slova otočil a vykročil k městu. Oba soudci okamžitě spěchali za ním.

"Co teď, co teď?" vybuchl Maron.

"Bude se mstít," odvětil Tares s nelidským klidem. "Mefinovi oplátí stejně rychlou smrtí, jakou jí poskytl. Možná vůbec nepocítí, když mu skočila na záda..."

"A ten druhý?" Taresův cynismus donutil Marona uvažovat logicky.

"Náhoda, zřejmě se nachomýtl."

"To kvůli vám! Všechno kvůli vám! Donutili jste mě! Věděl jsem to! Tušil jsem, že to nebyla ona! Vy jste mě donutili podepsat ten prokletý rozsudek! Vy!!!" ječel hystericky Molino.

Tares k němu skočil, popadl ho za kabát a vši silou jím zatřásl.

"Vzpamatuj se... Myslíš, že smíš tahat na veřejnost naši nejistotu?! Zákony pořád platí a pokud jsme si já a Maron byli jisti její vinou, ty jako třetí jsi musel s námi souhlasit! Ano nebo ne?"

"Ano, ale..."

"To své 'ale' pověz jí, pokud tě bude chtít poslouchat."

"Počkejte..." pronesl tiše Molino, "musíme rychle poslat pro zaklínače. A povědět všechno panu Dekelovi. A potom..."

"Ano, jenže kromě toho existuje ještě spravedlnost..." pronesl Tares tiše a jen k sobě.

Gambovou zásluhou zpráva rychle oběhla městem. Směsice strachu, zvědavosti a soucitu s Ridou jako opar zaplnila uličky i domy a zatuhla v očekávání plného napětí.

Bylo opět poledne.

Ach, Rida! Nevnímátný, nehluchý, avšak ohlušivý křik mu ve vlnách pronikal myslí, udržoval ho na pomezí šílenství. Příšerná bolest. Když odploovala, zanechávala za sebou černou prázdnotu, a když se vracela, přestože neměla podobu, byla horší než dotyk rozpáleného železa. Tato netělesnost způsobovala, že si chvílemi napůl šílený drtil dlaněmi hlavu v usilovné touze promáčknout lebku, vyndat mozek a vytrhnout z něho to šílené utrpení. Toužil výt, zmítat se, tlouci hlavou o zeď, ale místo toho popadl sklenici a vypil další dávku chlastu. Nic se nedalo určit, pojmenovat nebo vysvětlit; v této chmurné propasti, ve které tkvěl, existovala pouze beznaděj a pocit neodvratitelnosti. Následující doušky pálivé tekutiny trápení nezmenšovaly - až do okamžiku, kdy další lok vyvolal pád velkého a těžkého kladiva, které konečně dopadlo a rozdrtilo všechny pocity.

Potom všechno začínalo od počátku a opakovalo se jako kolotoč, čas i místo přestaly mít jakýkoli význam. Skutečnost se rozplynula a v mozku propraném kořalkou nakonec nezůstala žádná myšlenka. Ušnul.

"Mino, nechceš ještě mléko? Je kyselé," spatřil nad sebou najednou buclatý obličej krčmáře Hety.

Zaskočen klidem a tichem, které se mu nyní rozhostily v duši, pomalu, jako by je nechtěl narušit, přijal sklenku a napil se. Připadalo mu, že nemá chuť, ale žízeň přinejmenším přešla.

"Pro Reha!" pronesl Hetu, když mu vrátil sklenku. "V životě jsem neviděl, že by někdo tak chlastal... Už jsem dvakrát zjišťoval, jestli ještě žiješ."

Stejně udivený jako potěšený nenadálou úlevou se narovnal a opřel zády o stěnu.

"Jak dlouho?" zeptal se opatrně.

"Tři dny..." odvětil Hetu a když spatřil Minův úžas, spěšně dodal: "Ale možná o pár hodin míň. Přišel jsi hned, jak soud skončil."

"A peníze?" změnil rychle téma.

Krčmář se otočil a pohlédl na desku nad výčepem.

"Ještě pořád jsem ti něco dlužný já. Propít sedm zlatáků není právě snadné..."

"Tak mi nalej."

"Nech toho, Mino! Raději se najež."

"Odpal, Hetu! Nic ti po tom není!" zavrčel.

"Nejspíš ne, ale radši se vzpamatuj! Ovšem... ty vlastně nic nevíš!"

"Co mám vědět?" odsekl.

"Mefin a jeho pacholek nežijí..."

Mino sevřel mohutné pěsti, až prsty luply.

"Jak to?!"

"Po práci se šli napít za město k Rikenovi. Viš, dřív vždycky přišli sem, ale teď ti Mefin nechtěl přijít na oči..."

"Oprávněně!" procedil Mino mezi zuby.

"No právě, proto zamířili tam. Odešli odtud asi o půlnoci."

"Proč? Vždyť byla zamčená brána!"

"Vím já!" rozkřikl se najednou Hetu. "Zřejmě něco měli... Nic mi do toho není. A ráno..."

A vyprávěl, až Mino třeštil oči čím dál víc.

"Žije..." zašeptal, když Hetu domluvil.

"Kdo žije?" nepochopil krčmář.

"Ridka, Ridka žije!" vykřikl a rozběhl se ke dveřím.

"Šlíš? Co to povídáš?!"

Mino se zastavil a vzhlédl.

"Na tom nesejde," pronesl pomalu. "Dej mi jíst!"

"Ledaže..." broukl Heto a začal krájet salám.

"Potřebuji koně a jídlo na cestu..." prohlásil Mino s plnými ústy za půl hodiny.

"Kam tě to táhne?"

"Do Katimy. Vyrázím ještě dnes."

"Do hlavního města..." opakoval tiše Heto. "To je pět dní... Co jsi mi dal, to nepostačí!" Bylo patrné, že chce něco říct, ale vzdal to.

Mino sáhl do kapsy, vytáhl velký zlatý prsten s ospale mrkajícím tygřím okem a podal ho krčmáři.

"Po otci... Teď už stačí?"

"Až příliš!"

"Až se vrátím, vykoupím ho. Tak chystej!"

Za necelou hodinu dlažba zajiskřila pod kopyty oře pobízeného ostruhami. Mino pádil jako bouře. S řinčením podkov prolétl úzkými uličkami mezi domy, lidé prchali před kopyty jeho koně jako králíci. Ještě zaduněly trámce spuštěného mostu, potom prudký dusot utichl, ztlumen hlinou cesty. Když míjel skupinku měšťanů, kteří stáli na krajnici a povídali si, mladík se usmál, zanechal za zády Rikenův hostinec a v oblacích prachu uháněl k lesu na obzoru.

Divoké nadšení a radost mu rozproudily krev, vítr mu rozevlál vlasy, pronikal pod rozhalenou košili a chladil rozpálené tělo. Rytmičkový pohyb pletenců koňských svalů, které vnímal pod sebou, způsobil, že ho vtáhl a pohltit neodolatelný živel, zpěv, hymnus síly a energie. Pociťoval to všemi nervy, každým hnutím mysli, citů a vůle...

Žije!!! Žije! Je jedno v jaké podobě! Je jedno kde! Všechno je jedno! Vyžádá si pomoc a potom pro ni půjde třeba do pekla! Odvede ji, ukradne, a potom už nevydá svou lásku žádnému soudu! Žádný zákon ani kat ho nezadrží. Už dost! Dost! Miluji, miluji! Ach Rido! Rido! Ridko!!!

Kráčeli chodbami paláce krále Redrena kolem sloupů z růžového mramoru, komnat s dveřmi z ebenového dřeva, křišťálových lustrů zavěšených pod štíhlými klenbami a mistrovsky vytesaných ochozů, proti kterým ty na kardijské radnici vypadaly jako slepičí hrady podělané holuby. Minův průvodce, mladý důstojník s výložkami setníka, a dva gardisté doprovodu nepromluvili ani slovo od chvíle, kdy opustili strážnici. Mino se každým okamžikem cítil hloupěji a nejistěji. Ve špinavém plášti a zaprášených botách vypadal ve srovnání s krúníři vyblýskanými do vysokého lesku a celkově perfektními jako malý zlodějíček chycený při činu a právě vedený na pranýř. Nejhorší však bylo, že dámy v přepychových róbách a navonění dvořané, které potkávali, měli stejný dojem.

Naštěstí všechno záhy skončilo u jedné ebenových dveří. Důstojník zaklepal a vstoupili.

"Paní, je tu onen muž z Kardy, který se chtěl s tebou setkat."

"Děkuji, Zefio, můžeš jít."

Vojáci s úklonou odešli a zanechali Mina v pokoji potaženém barevnými hedvábnými drapériemi. Zůstal s ústy dokořán jako venkovský hlupáček, neschopný vymáchnout ze sebe slůvko. Prostě mu to vzalo dech! Vždycky si ji představoval jako statnou ženu, možná nepříliš starou, ale určitě nehezkou... Přitom na pohovce seděla dívka přibližně jeho stáří, v krátkých kožených šatech ve stylu zbroje, které odhalovaly půvabné a ďábelsky dlouhé nohy obuté v řeminkových sandálech. Z ramen jí splyvaly nafasené rukávy modré tuniky, ruce měla položené na stehnech. Na prstech a zápěstích neměla žádné prsteny ani náramky, zlaté vlasy, které jí spadaly až na záda, poutala jen jednoduchá stříbrná obroučka; přidržovala zelený, jemně z jadeitu vyřezaný štítek, zakrývající obličej od špičky nosu k obočí.

"Jmenuji se Irian..." ozval se zvučný hlas. "Velím palácové gardě Jeho Výsosti. A kdo jsi ty, pane?!" porušila etiketu, když se od něj nedočkala patřičného chování.

Zhluboka se nadechl.

"Mino Dergo z Kardy, šlechtic..."

"Nu ovšem, zapomněla jsem dodat, že já jsem původem selka."

Zrozpačitel a něco nesmyslně pleskl.

"To nic..." Vstala, došla ke stolu, nalila víno a podala mu sklenku. "Posaď se, pane, a mluv, s čím přicházíš."

"Paní..." upil malý doušek. "Měl jsem... vlastně ještě mám, možná... děvče, snoubenku. Jmenuje se Rida..." přímo ze sebe rval slova a věty, občas pomíchal sled událostí, aby rychleji dospěl ke konci. Irian usedla, pozorně na něj pohlížela a mlčky naslouchala.

"A co po mně chceš?" zeptala se, když skončil. "Co mám udělat?"

Chvilí sbíral odvalu.

"Slyšel jsem písně, pověsti... ty, paní..."

"Co o mně říkají?!" přerušila ho ostře.

"Že jsi byla striga!" vychrlil. "Že tě jako dítě urkli a umřela jsi... Že jsi vstala z hrobu... A potom jsi překonala vlastní povahu a za odměnu získala život v lidské podobě."

"Úplně přesné to není, ale budiž..." zmírnila hlas.

"Říká se, že máš památku..." pohlédl na ni.

"Ano..." dotkla se čela a zvedla zelený štítek, "to mám!"

Byl na ten pohled připraven, přesto se bezděčně otřásl - měla jiskrně červené oči s jakýmsi zvláštním, perleťovým leskem.

"Proto ti říkají Růzoočka."

"Ano, to je pravda." Spustila ruce a padající štítek opět změnil červenou v hnědou.

"Pomoz mi, prosím! Když jsi mohla ty, třeba se to podaří i Ridě. Jenom ty víš, jak to udělat!"

Mlčela. Vstala a začala přecházet po místnosti. Mino se neodvažoval ani hlasitě dýchat.

"Dobrá!" pronesla najednou. "Pomůžu ti..."

Pocit úlevy mu málem přivodil závrat.

"...nemůžu však opustit palác bez souhlasu Jeho Výsosti ani nesmím ponechat vojáky bez rozkazů. Musíš počkat."

Souhlasně přikývl.

"Nuže..." tleskla a zpoza purpurového závěsu vyšla mladá služebná. "Odcházím. Heliko, věnuj se našemu hostu a..." ztišila hlas a pohlédla úkosem na Mina. "Sežeň mu trochu teplé vody a nějaký čistý oděv..." dodala a odešla, aniž se ohlédl na nešťastníka, kterému tváře i uši najednou zrudly.

Vrátila se za tři hodiny se zprávou, že je vše zařízeno a mohou se chystat k odjezdu. Zbytek dne strávili probíráním podrobností cesty. Ráno se setkali u západní katimské brány.

"Vítej, šilený milence!" přivítala ho.

Vypadala ještě zajímavěji než včera. Na sobě měla dlouhý tmavozelený plášť, jenž ladil s jejím neodlučným jadeitovým štítkem. Pod pláštěm se leskla drátěná košile. Touto pleteninou kovových kroužků však její výzbroj končila. Zbraň neměla, dokonce ani dýku. Vlasy jí volně splývaly na ramena. Opravdu, dost neobvyklý úbor pro velitele dvou tisíc pečlivě vybraných, nejlépe vycvičených a vyzbrojených vojáků Suminoru.

"Výrazíme," pronesla s úsměvem.

Chvilí jeli mlčky.

"Pověz mi, paní," ozval se Mino, "slyšel jsem, že tvůj otec je kočkodlak?"

"Adoptivní otec," opravila ho. "Můj rodný otec byl obyčejným kolomazníkem. Kapitán Xin Fergo, kočkodlak v královské službě," zamyslela se na okamžik, "velel gardě v době, kdy mě adoptoval. Po něm jsem tuto funkci převzala."

"A on?"

"Odešel..." Hleděla do prázdna.

"A proč ty, paní...?" pokusil se zahladit předchozí neobratný dotaz.

"Rozmar Jeho Výsosti," odvětila. "Král usoudil, že je dobré mít velitele stráže nadpřirozeného původu, protože - jak často říká - to má velký vliv na možné spiklence..."

Na první pohled vypadala Karda stejně jako vždycky. Za ty skoro dva týdny, které uplynuly od Minova odjezdu, se zdánlivě nic nezměnilo. Lidé chodili po ulicích, hovořili, obchodovali, hádali se, a pokud na chvíli přerušili svou činnost proto, aby odpověděli Minovi na pozdrav nebo s údivem pohlédli na Irian, byla v tom jen obyčejná zvědavost obyvatel maloměsta. Život zde probíhal rytmem po staletí neměnným a evidentně ani tato neobyčejná událost nedokázala narušit jeho řád.

"Zřejmě mě pokládají za tvou novou ženu," řekla Irian, když zastavili před Hetovým hostincem.

"Jsou tací..." odvětil hořce Mino a seskočil na zem. "Ovšem, mladíček, napil se, oplakal... a našel si jinou. To je normální a není o čem mluvit. A rychle zapomenout, že mezi mnou a Ridou něco bylo! Ech..."

"Vítám! Vítám vážené panstvo!" Při pohledu na Mina krčmář najednou ztichl. "To jsi ty?"

"Já, já..." zavrčel. "Zaved' nás dovnitř."

Usedli ke stolu v nejvzdálenějším koutě a Heto jim bez řeči přinesl dvě piva.

"Počkej," přidržel ho Mino za rukáv. "Sedni si a povídej, co je s Ridou?"

"Ještě tě to zajímá?" pohlédl hostinský na nehybnou Irian.

"Ovšem!"

Heto se zamračil a ušklíbl.

"Tares a Maron jsou pod drnem..."

Mladíkovi přeběhla po čele a tvářích horká vlna.

"Mluv!"

"Marona vyřídila v noci po tvém odjezdu. Chtěl se bránit, ozbrojil i služebnictvo. V domě zatloukli okna i dveře, ale přehlédli okénko u záchodu. Tam si na něho počkala..."

"Viděl ji někdo?"

"Ne, ale ti, co viděli soudce, se prý pozvraceli. Válel se v krvi, mozkou a vlastních hovnech," vydechl zhluboka.

"Chodí tiše jako duch. Nikdo nic neviděl - stejně, jako když si našla Tarese. Ten snad na ni čekal. Služebnictvo poslal pryč, všude nechal otevřeno. Buď se zbláznil, nebo byl tak spravedlivý..."

"Pro Reha!" Mino se otřásl.

"A potom dostala pana Dekela."

"Dekelo je taky mrtvý?!" zvolal užasle.

"Kdepak mrtvý," odplivl si krčmář pod stůl, "hůř! Vyrvala mu jazyk, vydrápala oči a rozdrásala obličej. Leží s takovou ránou od čela ke krku, že z pouhého pohledu je možné zešílet, a zdechá právě tak, jak mu pod šibenici slíbila."

"A Molino?"

"Je celý, protože sedí zarýglovaný na soudu. Ale strachem se málem zbláznil. Nikomu neotevívá, jídlo mu strkají pod dveře. Jen tehdy otevře a tak se ví, že je naživu."

"Jiným neškodí?"

"Dej mi pokoj!" vybuchl najednou. "Proč o ní mám mluvit? Aby si přišla i pro mě? Dost!" Prudce se zvedl a odešel obsloužit dalšího hosta, který právě přišel.

Irian strčila do Mina, který hostinského sledoval pohledem.

"Z toho nic nebude," zašeptala.

"Jak to?" zbledl jako stěna.

"Příliš mnoho krve, zla. Zachutnalo jí zabíjení..."

"A ty..." Cesta je sblížila natolik, že se začali oslovovat méně formálně, "ty jsi přece zabíjela taky!" zašeptal

popuzeně. "Nebo ne?"

"Jednoho zaklánače..." přikývla. "Jenže ten lovil mě, ne naopak."

"A za co?"

"Za nic, strigy se zabíjejí proto, že existují."

"Opravdu jsi předtím nic neudělala? Nemstila ses?"

"Neměla jsem důvod. Vesničané tu čarodějníci upálili zaživa, než..."

"Tak vidíš!" sykl triumfálně. "Ridu nikdo neuřkl!"

"Možná máš pravdu, ale..."

"Poslyš!" přerušil ji. "Byl jsem s ní, byli jsme... Mí rodiče už dlouho nežijí. Požár... Byla pro mě vším! Nemělo žádný význam, že byla nižšího stavu. Nemám příbuzné, kteří by mohli protestovat. Scházeli jsme se, už jsem chystal zlatáky pro kněze na svatbu, a ona souhlasila, milovala mě! Kdykoli jsem se jí zeptal, ukázalo se, že cítí totéž co já... Rozumíš?! Byli jsme pro sebe stvořeni! Potvrzoval to každý den, každá chvíle s ní! Ostatně... Nevím, jak ti to povědět. Její milující oči říkaly všechno. Mám ji teď opustit? Ji, polovinu sebe? Když ji Dekelo obžaloval, že ona ty děti... To nebyla ona! Určitě on sám, bídák! Pohrál si a... potom soud. Měl jsem pobít soudce, kata, Dekela, třeba celé město a zachránit ji! A já jsem se opil! Místo abych zachraňoval! Teď mám ještě šanci..." Trochu se vzpamatoval. "Jestli k ní přijdu a přesvědčím ji, aby z dobré vůle zanechala pomsty a darovala Molinovi život, bude pak možné zrušit kouzlo?" zeptal se.

"Jestli ji přesvědčíš..." opakovala Irian. "Pak by se to možná s pomocí nějakého mocného mága mohlo podařit."

Vyskočil.

"Jdeme k Molinovi!"

"Počkej! A jestli na tebe zapomněla?"

"Ne! O netvorech moc nevím, ale je jisté, že nejhlubší a nejsilnější city procházejí netknuté smrtí i Proměnou."

"Se mnou tomu tak bylo..." zamyslela se.

"S Ridou určitě taky! Jenom ji musím probudit, připomenout... Vždyť mě jako živá milovala nade vše!"

"Jenom abys to stihl. Jinak skončíš jako oni..." Vstala a hodila na stůl minci. "Jdeme!"

Teprve po čtvrt hodině bušení do okovaných dveří, kdy už začali přemýšlet o tom, jak je vyrazit, se z nitra zamčeného domu ze zčernalých kamenů ozval šramot.

"J-jdi pryč, j-di pryč... jsem nevinný... nechtěl jsem tě zabít..." ozvalo se žalostné, pisklavé blekotání; připomínalo kňučení psa.

Mino a jeho společníci na sebe bezradně pohlédli. Kdyby promluvila Irian, mohla by svým ženským hlasem vyděsit soudce definitivně. A kdyby Mino pronesl své jméno, účinek by byl stejný, i když z jiného důvodu.

"Vím, že jsi nevinný!" osvětlila ho najednou spásná myšlenka. "Přišel jsem ti pomoci!"

"Kdo j-jsi?"

"Mino Dergo! Přicházím, protože jsi nechtěl její smrt!" dodal rychle. Odpovědělo mu tiché, nervózní zachichotání.

"J-je to pravda?" uslyšeli po chvíli.

"Čistá pravda! Přišli jsme tě od ní osvobodit!"

"J-jací m-my?"

"Je tady se mnou proslulá čarodějka," vysvětloval Mino a v duchu se modlil, aby si soudce náhodou nevzpomněl na nějakou historku, kde by se mluvilo o Irianině zeleném štítu. "Ochrání tě!"

Nastalo hluché, nejisté ticho, poté cvakla závora.

"J-je to pravda?" ozvalo se znovu.

"Pravda, ryzí pravda!" opakoval Mino. "Přisáhám!"

Těžké dveře se nakonec pootevřely a v černé škvíře blýskly roztěkané oči šilence.

"Pust' nás. Už tě nebude pronásledovat."

"D-dobře..."

Jakmile vstoupili, Molino celým tělem nalehl na panty a dveře zabouchl, jakoby někomu dalšímu přímo před nose. Zaskřípaly prudce zasouvané závory.

"Nuže?" Soudcův vyhublý, štětinatý obličej se v mihotavém světle lojové svíčky zamračil.

Bez ohlednutí vykročil a zmizel za ohybem chodby. Zaskřípaly dřevěné schody. V tom okamžiku se Irian najednou sklonila, nečekaně obratně se zula a bleskově po špičkách odběhla někam stranou. Mino se po ní neohlédl, kráčel za soudcem a snažil se dělat co největší hluk. Po chvíli se vrátila tak náhle a tiše, že se až polekal.

"Uvolnila jsem okenní kličku..." šeptla a cestou si dopínala kožené řemínky.

Molino čekal nahoře a nic netušil. Odvedl je do místnosti bez oken, kde obžalovaní pobývali před zahájením procesu. Mino vzhlédl. Tam... Ve druhém patře je sál, kde byl vynesena rozsudek.

Usedli na holé lavice postavené podél stěn. Mino a Irian těsně vedle sebe, soudce na druhé straně, přesně naproti. Seděli nehybně, ale obrovské stíny, vyvolané k životu plamenem svíčky, vlnivě poskakovaly a trásly se v rytmu ticha, které panovalo v této pochmurné budově, po radnici druhé největší stavbě Kardy, malého centra velkého Kaladenu, provincie Suminoru, země, kde démoni a lidé už po několik století vedou neustálý boj na život a na smrt a jen občas se pokoušejí žít vedle sebe ve shodě.

Čekali.

Svíčka se zvolna měnila v dohasínající oharek; naposledy mdle vzplanul a změnil se v červenou skvrnu, žhnoucí v šeru. Tma však nenastala. Spárami v masivních okenicích chodby a odtud otevřenými dveřmi začalo dovnitř pronikat světlo jemné jako pavučina. Úplněk už skončil, avšak měsíční světlo stačilo očím přivyklým mnohahodinovému bdění i netvorovi, plnému síly po nedávné Proměně.

"Přichází," dechla Irian Minovi do ucha. "Vnímám ji..."

"Jak?" Otázka tišší než nejjemnější šepot zůstala bez odpovědi.

"Je tu."

Napjal sluch co nejvíc, ale teprve po delší chvíli zaslechl někde dole tiché klepnutí.

"Nééé!!!" vyvířil Molino, vyskočil a vrhl se ke dveřím.

"Za ním!" zvolala Irian.

Nestihli to. S rachotem na ně padla tma a v zámku zaskřípal klíč. Mino zuřivě vrazil do zamčených dveří. Jednou, podruhé... až ho útroby zabolely.

"Nedokážu to!"

"Uhni!" odstrčila ho.

Ozval se hlasitý hluk a potom praskot lámaného dřeva. Vlna bledého světla a v něm Irian schoulená na prahu.

"Jak jsi...?"

"Neptej se!" sykla podivně změněným hlasem. "Běž, nebo to nestihneš. Rychle!"

Už se na nic neohlížel a pouze s jedinou myšlenkou v hlavě se řítit chodbou. Rovně! Doprava? Cesta? Cesta!!!

Kudy?! Tam! Teď schody! Tryskem! Ještě kousek! Ty úzké dveře?

Vletěl do soudní síně vedlejším vchodem - tím pro obžalované. Ona se vracela hlavními dveřmi... Molino, zahleděný do hustého stínu za jejich prahem, Minův příchod vůbec nepostřehl.

"Za co? Za cóó... mě ne! To oni!!!" rozlehl se sálem zoufalý vzlyk.

Z přítmi se nehluchně vynořila silueta: drobná a štíhlá, ale jakoby spleená z pevných uzlů svalů a šlach. Plynule a rychle - snad se nad podlahou vznášela - zamířila k soudci.

"Rido!"

Příšera zpomalila, hlavu s kulatými ústy roztaženými úděsným úšklebkem otočila k Minovi a ztuhla v poloze charakteristické pro oběšence se zlomeným vazem. Nehybné, modře světélkující oči pohlížely mladíkovi přes rameno na něco za jeho zády. On to však nepostřehl.

"Poznala mě!" V mysli ztuhlá hrůza a odporem bleskla radostná myšlenka. Vykročil.

"TÝ!!! Tý!!!" V Molinově šíleném, hysterickém výkřiku zazněla zuřivost. Celý rozřesený couval ke dveřím za soudcovským stolem, které vedly do poradní místnosti.

"Ty mrcho!" zavyl pronikavě. "Zabiju tě! Zabijúúú!" Dal se na útěk.

Oběšená vyrazila za ním jako ohromný černý netopýr.

"Ridko! Ridko, ne!"

Mino se jí postavil do cesty.

Syčivě zachroptěla jako skrčený člověk. Černý obojek z oběšencovy smyčky a z ní visí rozřepený zbytek provazu.

Špičáky!!! Reflexivně si chránil obličej předloktím; vzápětí se do něj zahryzly silné čelisti. Pronikavá bolest od zápěstí k lokti. Potom se na mladíkově krku sevřely spáry takovou mocí, že v okamžiku přetrhly dech i křik. V lebce mu zaduněly mohutné perličky, před očima prudce zavířily černé skvrny. Někde vedle vytryskl zuřivý hadí sykot a než ztratil vědomí, zahlédl mezi sebou a Ridkou hlavu strigy...

To byla Irian! Prudkostí střely vypálené z katapultu se vrhla na oběšenou a odtrhla její chlupaté tlapy od Minovy šíje; mládenec upadl na podlahu. O chvíli později se obě nestvůry, pevně do sebe zahryznuté, s pekelným rachotem zřítily na řady dřevěných lavic, drtily je, lámaly a rozhazovaly.

Měly stejnou sílu i energii. Striga měla sice větší a širší tlamu, ale silnější spáry oběšené snadno roztrhly drátěnou košili, která Irian chránila, a pronikly k tělu. Vytryskla první krev, ale dvojité, divoce se zmlátující klubko se ani na okamžik nezastavilo. V zuřivém rachotu a třesku se převalovalo sálem ponořeným do hlubokého přítmi.

Úporný boj připomínal příšerný sen. Potlučený Mino se už trochu vzpamatoval a mrtvolně bledý, podepřen loktem pravé, zdravé ruky tupě zíral na boj pohledem plným zoufalství a nedůvěry.

Zkušenost, rozum a obratnost Irian posléze získaly převahu nad Ridinou živelnou zuřivostí a nenávistí. Striga povolila čelisti, pustila prokousnutou tlamu, obratně vyklouzla ze sevření oběšené a rozkročmo na ni usedla. Drápy bleskly a prořaly vzduch. Ridin chropot najednou ztlchl a paralyzovaná příšera znehybněla. Drápy spřízněné bytosti vražené do srdce zafungovaly jako osikový kůl nebo stříbrné ostří.

To ovšem nebylo vše. Bylo třeba dílo dokončit. Irian se už klidně sklonila, vytrhla oběšené z hrudi před chvílí probodnutý zdroj síly a života a rozsápala ho na kousky.

Jiskřivý záblesk na okamžik prozářil celý sál. To uvolněné měsíční světlo uniklo z mrtvol, aby se rozprášilo do koutů a zhaslo. U nohou strigy zůstaly jen zmrzačené pozůstatky mladé dívky se známkami několikadenního rozkladu.

Irian počkala, až jí zmizí rány na těle. V případě nadpřirozené bytosti, pokud nebyly smrtelné, se hojily skoro okamžitě. Po chvíli ji obklopila měňavá mlha. Vracela se do lidské podoby. To bylo privilegium, držené v nejhlubším tajemství před všemi s výjimkou krále a několika důvěryhodných osob, odměna za to, že před pěti léty bránila obyvatele Katiny. Navzdory instinktu a vedená vzpomínkami z doby, kdy ještě žila, zabila jinou strigu, která je napadla. Podle neprobádaných zákonů světa démonů a lidí mohla od té doby čerpat sílu nejen z Měsíce, ale i ze Slunce, a svobodně měnit podobu podle své vůle.

Otřela si kapesníkem ruce, které ještě před chvílí měly drápy, a přistoupila k nehybně ležícímu Minovi. Působil dojmem, že to, co viděl, ho připravilo o rozum. Zahleděn na nějaký bod na stěně nehlasně hýbal rty.

"Neprobudil jsem ji... neprobudil..." pronesl udiveným šepotem. "Nepodařilo se..."

"Neměl jsi v ní co budit!" pronesla Irian studeně.

Užasle na ni pohlédl.

"Miloval jsem ji. Tolik miloval... Proč?"

"V tom je celá potíž," pronesla důrazně, "že k lásce, jako je tvá, jsi Ridu vůbec nepotřeboval."

"Cože?" uvázl mu hlas v hrdle. "Co ty... o tom... víš?"

"Abys napříště živé i mrtvé děvky nechal na pokoji! Tesej je do kamene nebo odlévej do bronzu. Tak snáze a lépe získají tvar, který pro ně vymyslíš. Je možné, že se staneš slavným umělcem a určitě při tom získáš míň boulí na hlavě a modřin na krku... Namluvil sis, že tě miluje, a málem tě to stálo život. Tak vstávej!" zvolala drsně, ale v hlase jí už zazněl teplejší tón.

Sklonila se nad ním a bez ohledu na to, že jí z rozervané drátěné košile vyklouzla řadra, objala ho a pomohla mu vstát. Usedli na jednu z mála zachovalých lavic.

"Máš štěstí..." ohrnula mu opatrně roztržený a krví nasáklý rukáv.

Nereagoval. Když mu ovazovala ránu, ani necekl.

"Kosti a svaly jsou celé, jenom ti utrhla kus kůže. Budeš mít velkou jizvu, ale to není nic hrozného." Vstala. "K-kam j-jdeš?" Teprve teď se probral.

"Musíme najít Molinu!" Zamířila ke dveřím, kterými soudce utekl.

"Štítek!" křikl za ní.

"Díky!" vzhledly vděčně červené oči. Ucouvla, zvedla jej z podlahy a vyšla.

Vrátila se skoro okamžitě.

"Jdeme odtud!" zvolala. "Rychle! Ten starý hlupák..."

"Co je s ním?"

"Oběsil se!"

Svědkové

Po Minově obličeji pomalu splývalo sluneční světlo. Hladilo tváře, nos i zavřená víčka. Rána na předloktí pod silnou vrstvou zaschlého strupu příjemně brněla. Celé tělo se poddalo tomuto báječnému, kočičímu laskání. Kromě něho necítil nic. Černá díra v duši už nebolela, nepálila. Prostě tam nebylo nic. Mohl na Ridu myslet bez obav. Mino však myslet nechtěl. Chtěl usnout a rozplynout se v paprscích slunce zalévajících balkon v budově soudu v Kardě, kde nyní seděl ponořen do ticha klidného dopoledne.

Zvuk Irianiných kroků ho přinutil otevřít oči. Stanula před ním s pergamemem v ruce a opřela se o zábradlí.

"Poslyš!" zvedla dokument. "Šestnáctého dne měsíce Koně, pátého roku Psa jsme prozkoumali pozůstatky upíra předchozí noci v lese Larim zabitého osikovým kulem rolníkem Fretem z vesnice Dery. Mrtvola nehnla ani nebyla vysušená. Po rozříznutí jsme našli v hrudi jedno nečekaně veliké srdce, které zabíralo místo plic a bylo žilou spojeno přímo s hrdlem. Jinak žádné vnitřnosti. Tuto zvláštnost soudce Maron podpisem na tomto listu potvrdil." Dočetla a dodala:

"Maronův podpis tady je."

Mino pokrčil rameny.

"A co má být?" odsekl. "Nehodlám poslouchat povídky o divoženkách a upírech. Dík za všechno, co jsi pro mě udělala, ale teď se už o mě opravdu nemusíš starat..."

"Nic nechápeš!" přerušila ho rozezlene. "Co si myslíš, že tady dělám?"

"Z králova rozkazu dočasně zastupuješ tragicky zemřelého soudce Jeho Výsosti," zarecitoval Mino znuděně text pověřovací listiny.

"A přijela jsem do téhle díry jen proto, že to chtěl jistý zhlouplý a slepě zamilovaný ztřeštěnec... To si myslíš?"

"A není tomu tak?" pohlédl na ni udiveně.

"Uvažuj! Myslíš, že někdo v mé funkci si může jen tak podle libosti vyjet na venkov na romantickou výpravu?"

Z Minová výrazu zmizel nezáměr. Vstal z křesla a přes zezeň jadeitové sítky pozorně pohlédl Irian do očí.

"Proč tedy?" zeptal se. "A jak to souvisí s upírem mrtvým už čtyři roky?"

"Někdo si tady hraje s magií," odpověděla dívka. "A to znamená, že se Rida nemusela změnit sama od sebe..."

"Jak to?! Vždyť jsi to řekla! A zákon Ona?"

"Ta poéma vznikla v dobách, kdy se ještě nevědělo všechno. Každý nevině popravený člověk se nemusí nutně změnit v přízrak. Ledaže..." ztišila hlas, "mu v tom pomůže nějaká zlá vůle a kouzla. Myslím, že právě tak tomu bylo s Ridou!"

Mino zbledl, těžce dosedl a chytil se za hlavu.

"Nic nechápu!" zaúpěl. "Vysvětli mi to..."

Irian pomalu svinula pergamen.

"Redrena velice zajímají všechny zločiny spáchané s pomocí magie. Už několikrát se ho pokusili tímto způsobem zbavit trůnu. Mým úkolem je ochrana královy osoby a bezpečí Suminoru. Dostala jsem příkaz, abych vyšetřila Ridin případ. Ta událost s upírem potvrzuje existenci někoho, kdo dokonale zná principy nekrokreativní magie a využívá je pro své cíle. Takoví upíři se dělají na objednávku."

"Cože?" užasl Mino.

"Ovšem," Irian se povýšeně usmála. "Obyčejný upír je oživlá nebo animovaná mrtvola. Může být ohnilá nebo vysušená podle toho, jak probíhal rozklad před Proměnou. Když pije krev, nasákne jí jako houba. Pouze tak může pohltit životní energii, která se v ní nachází. Většinu pochopitelně promamí. Něco jiného je, pokud se člověk určený k proměně v upíra nejprve šikovně zabije a potom patřičně chirurgicky upraví, například odstraněním zbytečných střev a plic, jícen se připojí k srdci a teprve pak se použije kouzlo Proměny. Takový netvor už neúčinně neztratí ani kapku vypité krve. Je silnější, odolnější a neškodí mu slunce. Mozek uchráněný před rozkladem snadno přijímá příkazy a zvládne drezuru. K tomu postačí obyčejný řídicí amulet. Je hodně lidí, kteří by zaplatili značnou sumu za poslušného a diskrétního vraha."

"Myslíš, že s Ridou to bylo podobné?"

"Ne, tady šlo o něco jiného. Možná o zahlazení stop."

"Jakých?"

"Dekelo to věděl."

"Chcipl tak, jak si zasloužil. Už nic nepoví..." Mino se mstivě usmál.

"Četl jsi dokumenty z Ridina procesu?"

"Ne"

"Škoda. Dověděl by ses, proč zemřeli Dekelovi synové. Bylo na ně sesláno kouzlo předstírající běžnou nemoc. Velice podobnou té, již se zabíjejí lidé, má-li být získán upír s velkým srdcem... Myslím, že to pro něj někdo udělal."

"Obětoval vlastní děti?!"

"Co se divíš, sám jsi řekl, že Dekelo byl lump jako málokdo."

"Ale že by..."

"Je pak snadnější takového upíra řídit, a otec je mimo veškeré podezření... Nechápu, jak je možné něco podobného dovolit, ale já jsem hloupá striga a nevyznám se v záhadách myšlení urozených lidí."

"Nepřeháněj," frkl Mino uraženě.

"Promiň. Dál to mohlo probíhat tak: vražda se prozradila a bylo třeba zachránit vlastní kůži. Dekelo obvinil Ridu a onen tajemný mág ji po smrti využil a zbavil se nepohodlného svědka, čili Dekela. Kat a soudci to slízli při této příležitosti taky. A potom ses do toho vmísil ty se svým romantickým nadšením."

"Jsem pitomec," svěřil hlavu.

"Zamilovaným se hodně promine," odpověděla vyhýbavě Irian. "Doufám, že teď se konečně přestaneš litovat a pomůžeš mi. Chci dostat toho čaroděje."

"Ale napřed ho podřežu!" sykl mladík.

"Nech to radši katovi. Mohl bys říznout moc rychle a takoví jako on mají umírat pomalu. Pojď!" odstoupila od zábradlí. "Musíme prohlédnout spoustu papírů."

V soudní síni došli k velkému stolu, na kterém podle Irianina příkazu ležely všechny soudní dokumenty za posledních deset let. Část byla rozložená na podlaze, ve dvou křeslech a na písařově stole. Páchlo to tu prachem a čerstvým dřevem - rozbité lavice už byly nahrazeny novými. Mino vrátil na místo křeslo třetího soudce, které si vzal na balkon, a pozorně se rozhlédl. Od oné noci uplynuly čtyři dny a za tu dobu zmizely všechny stopy souboje obou příšer. Byly smyty krvavé skvrny, vyměněny dveře a veřeje v místnosti obviněných. Těla Molina a Ridy byla spálena. Mino se obřadu neúčastnil. Zahořklý a ke všemu lhostejný se zavřel doma a seděl tam až do dnešního rána, kdy ho Irian přemluvila, aby přišel sem.

"Tohle jsem už prohlédla," ukázala na hromadu papírů, "věnuj se těmto..."

"Co vlastně hledáme?"

"Zmínky o netvorech, kouzlech a případy týkající se Dekela." Sáhla pro první pergamen a zběžně prolétla obsah.

"Viš," pronesla po chvíli, "kdyby ti soudci uměli alespoň trochu myslet, nebo přinejmenším spolu častěji mluvili, k ničemu takovému by nedošlo. Maron věděl o upírovi, ale bral ho jako dvouhlavé tele, podepsal dokument z pitvy a zapomněl. Tares, poctivý hlupák, odhalil vraždu obou chlapců, ale vůbec neuvažoval nad tím, jak by se prostá žena mohla vyznat v tak složitých kouzlech. Molino se v magii trochu vyznal, ale příliš snadno podlehl vlivu svých kolegů. Předtím ho například donutili zanechat vyšetřování případu mizejících mrtvol..."

"Čeho?"

"Mrtvol ze Šibeničního vrchu. Molino si všiml, že jednou za dva, tři měsíce zmizí pozůstatky jednoho z popravených lidí. Z těla člověka zemřelého násilnou smrtí lze získat hodně čarodějných ingrediencí. Když uvážím počet případů, pak jen sádla ze zdejších oběšenců bylo možné vyškvařit tolik, že by stačilo všem suminorským mágům na deset let. Maron a Tares však usoudili, že za to můžou havrani a divočáci, takže Molinova zpráva putovala do archivu. Nevzdělání idioti!"

"Něco mám!" přerušil ji Mino. "Žaloba proti Dekelovi. Stará šest let."

"Či?"

"A hele! Stejný sedlák, který zabil upíra. Freto z Dery. Jednalo se o kus pole a právo používat pastvinu. Dekelo údajně podplatil zeměměřiče."

"Jak to skončilo?"

"Dekelo prohrál. Geometr putoval do klády."

"Aha! Dekelo měl tedy důvod, aby na Freta poslal někoho s dlouhými zuby. Zajímalo by mě, proč to nevyšlo."

"Tady píšou, že Freto byl v mládí žákem zaklínačů."

"A nepochybně ho vyhnali, protože jako žák převyšoval mistry. To je jim podobné. Musíme si s ním promluvit, ale někdy jindy. Teď už víme, že Dekelo znal toho kouzelníka nejmiň pět let. Musí existovat nějakí svědci."

"Nebo papíry..." nadhodil Mino.

"Už jsem se dívala, nejsou. Myslím, že se musíme rozhlédnout na Šibeničním vrchu."

"Proč tam," zamračil se s odporem. "Radši se sejdeme s tím sedlákem."

Irian zavrtěla odmítavě hlavou.

"Nevím," pronesla vážně. "Předtucha. Tuším, že tam něco najdeme."

"Budiž," rozhodil Mino ruce. "A co s tím?" ukázal na papírovou hromadu.

"Zatím to necháme. Když bude potřeba, ještě to prošťouráme. Znáš cestu?"

Mino vzdychl.

"Asi ne tak dobře jako Ridka, ale postačí to..." pronesl studeně.

"Nechceš vzpomínat?" štítek zeleně zasvítíl. "Půjdu s někým jiným, ty se vrať domů a piš smutné básničky. Taky si

můžeš podřezat žíly..."

"Neutahuj si ze mě!" vzplanul. "Myslíš, že je snadné zapomenout? Já se nedokážu proměňovat jako ty. Jsem pouhý člověk!"

Irian se zachvěla. Minovi na okamžik připadalo, že chce něco říci, ale jen sklopila hlavu. Mlčela.

"Zaved' mě tam," navrhla po chvíli.

Celou dobu na sebe nepromluví. Nešli vyšlapanou cestou. Irian si to hned na začátku namířila přímo, roštím a kamenitým svahem. Několikrát uvázli v sesuvech štěrku, vraceli se, kličkovali a chytali se trsů trávy. Nestáli o pomoc toho druhého. Irian občas dělala, že nevidí podávanou ruku. Jindy Mino přehlížel přidržované větve a dívkou provizorně vyhrábnuté stupínky. Jako první se často zastavovala a naslouchala, on šel za ní a celou dobu uvažoval, proč to vlastně dělá. Připadal si trochu hloupě, ale hněv a zlost na Růžoočku úplně přehlušily pocit viny. Měl dost její jízlivosti a uštěpačnosti. Možná to dělá pro jeho dobro, aby ho vytrhla z otupělosti, ale slovy ho zraňovala; zřejmě nedokáže odlišit skalpel od řeznické sekery.

Když stanuli na Šibeníčním vrchu, hněvivá nálada ho přešla. Zde bylo místo trestu a současně pohřebiště popravených zločinců, kteří neměli nárok odpočívat společně s řádnými obyvateli Suminoru. Na tomto kousku kamenité země však už dlouho nebylo místo na nové hroby, těla popravených zde proto obvykle ležela až do úplného rozpadnutí. Zbytky oklované havrany byly odstraňovány vždy těsně před novou popravou. Lebky, žebra a uschlé ruce a nohy vypadaly jako příšerné plody zdejších bujných křovin.

Šibenice z dlouhých dřevěných trámů mohla posloužit až deseti odsouzeným naráz a právě pohled na ni způsobil, že Mino zapomněl na vztek. Zmocnil se ho údiv, pomalu se měnící v úžas. Na provaze se totiž houpal čerstvý dvoudenní, nejvýše třídní viselec. Mino pohlédl na něj, na Irian a zase na oběšence. Ne. Nemýlí se! Tento muž s vyplazeným jazykem neměl nárok objevit se tady před příjezdem Růžoočky z Katimy!

Také Irian byla překvapená.

"Nechápu..." pronesla udiveně. "Měli být dva!"

Minovi spadla brada. Dívka se k němu otočila.

"Co koukáš? Vždyť víš, že jsem byla jmenována dočasným soudcem provincie Kaladen. Sám jsi mi to dnes připomenul."

"Ale..." v záplavě myšlenek mu ztuhl jazyk.

"Jaké ale? Přivedli mi lupiče, kteří řádili na cestě, co jsem měla dělat? V Knize zákonů je výslovně napsáno, že jim přísluší lámání kostí nebo oprátka. Na lámání bych musela osobně dohlédnout a neměla jsem čas. Prikázala jsem je oběsit, protože to mohli udělat i beze mne. Tadin hlásil, že všechno udělali podle příkazu, kde je tedy ten druhý, k čemu?"

"Kde jsi vzala kata?" V Minově hlasu zazněl obdiv.

"Opilec Gambo zrovna neměl na pivo," odsekla netrpělivě. "Copak nic nechápeš? Zase ukradli oběšence!"

"Neukradli..." Mino zíral na horní trám a na něm visící zbytek provazu. "To by provaz přežil. Prostě se utřhl."

"A šel domů, ne?!" prskla. "Co je to za bláznivou krajinu, že ani lupič nemůže shnit tam, kde ho pověsili! Jeden se přehryže, druhý utrhne..." Usedla rezignovaně na kámen.

"Co to bylo?" vyskočila najednou jako opášená. "Kde?" Mino bezděky pohlédl na kámen. "Tam..." ukázala na křoví a náhle ztuhla, "...něco je!"

Mladíka zamrazilo. Irian rozhrnula nejbližší větve. Instinkt přikázal Minovi pohlédnout nahoru. Spatřil balvan větší než lidská hlava, který okamžik visel ve vzduchu a po chvíli se skutálel dolů.

"Pozor!" zvolal a vrhl se k Růžoočce.

Hluk, rachot a praskání drcených kostí. Kámen udeřil do země krok od Irian a rozdrtil kus nějaké kostry. Zakroužily nad nimi dva další kameny a s třeskem se srazily.

"Utíkejme!" popadl dívku za ruku. Do nohou je udeřily úlomky a odletěly jiskry. "Tudy!"

Ozlomrklý pádílí strmým srázem. Další balvan se odrazil od malé skalky a přeletěl mladíkovi nad ramenem, jen se mu lehce otřel o ucho. Mino byl voják. Před seznámením s Ridou sloužil jako mladší důstojník ve druhé legii provincie Kaladen, ještě předtím bojoval s Ostrovany v bitvě u Diny, ale dosud nikdy neslyšel o existenci tak rychlopalného a přesného katapultu. Právě na to myslel, když uhnul zásahu skokem stranou, kde prolétl trnitým keřem. Měl sice na sobě kožený kabát a kalhoty, ale teď mu připadalo, že na trnech uvízly všechny jeho vlasy. Zakopl a natáhl se. Pod kopcem se ocitl s ústy plnými prachu a s pocitem, že se přes něj přehnalo stádo koní. Irian nevypadala o nic lip. Během několika posledních minut se proměnila v polního strašáka po krupobití. Někým zázrakem neutrpěl pouze její štítek.

"Co to bylo?" vykřikl Mino a dloubal si ze zubů kořínky trávy.

"Nepoznals? Děšť kamenů..." odsekla uštěpačně a pokoušela se ukrýt ňadra pod zbytky blůzičky. "Nečum!"

"To ten oběšenec?" pohlédl k šibenici.

"Nemožné. Provaz si zasloužil, v takovém případě žádný čaroděj neuspěje. To je něco jiného."

"Jiného?" opakoval udiveně. "Jak to víš?"

Irian se zamyslela a zamračila.

"Taková jako já, ne-lidé..." pronesla s důrazem poslední slovo, "se dokáží poznat na dálku. Nazýváme to smyslem přítomnosti."

"Proto jsi věděla o Ridě ještě předtím, než jsme ji mohli slyšet?" Mino nereagoval na nárazku. Nehodlal se hádat, kdo nebo co dívka vlastně je.

"Ano. A tam nahore jsem vnímala něco podobného. Zřejmě jsem to volání zaznamenala už předtím, na soudu. Proto mě to sem táhlo. Škoda, že jsem to hned nepochopila."

Zápasila s prsem, který se dral na svět, a sešpendlila cáry látky provizorní sponkou z třísky. "Hotovo," vydechla s úlevou.

"Tak konečně pověz, co tam bylo," nevydržel mladík.

"Někdo, kdo si nepřál naši návštěvu. Dosud nikdy jsem se s takovým démonem nesetkala. Určitě to nebyl upír ani vlkodlak, ani šibeničník nebo podle vás viselec. Teď už to nezjistím. Dal nám na srozuměnou, že jsme na jeho území. Raději tam už nepůjdeme."

"Necháš to tak?"

"V této zemi pobývají v lesích, na nejrůznějších obětištích a v pustinách tisíce nadpřirozených bytostí. Nemůžu zjišťovat, jestli má některá z nich něco společného s naším případem. Tu Přítomnost jsem vycítila bezděčně, při prohlížení soudních dokladů. Prostě jsem se spletla. Ztratili jsme několik hodin..."

"A já vlasy a dobrou náladu!" přerušil ji zuřivě. "Nemuselas mě sem tahat a ještě si utahovat z mých vzpomínek. Mělas myslet!"

"Chtěla jsem ti pomoci..." pronesla s takovým smutkem, že Minová zloba okamžitě zmizela. Rozpačitě si začala hrát s pramínkem svých rozcuchaných vlasů. "Nechtěla jsem, aby tě trápily ponuré myšlenky. Promiň, že jsem byla tak otažítá..." Nedokázal odpovědět.

"Proč? Proč já?" Vlastní otázka ho udivila.

"Chtěla bych, aby mě někdy někdo miloval tak, jako ty jsi miloval Ridu," pronesla tiše. "Jdeme, je čas k návratu!" obrátila se rychle.

Mino pocítil, že musí změnit téma.

"Když jsi něco vnímala už ve městě..." pokusil se prodrat chaosem vlastních myšlenek, "proč jsi nic nepozorovala cestou? Museli jsme vylézt až nahoru?"

"Dřív jsem žádnou známku Přítomnosti nezaznamenala. Teprve tam, najednou... Mohl být celou dobu v letargii. Třeba ho probudily naše řeči..."

"A co teď?"

"Převlékneme se a potom vyhledáme toho sedláka z Dery."

"Napřed zajdeme k Rikenovi," navrhl Mino. "Dá nám nějaké pláště, takhle bychom do města jít neměli."

Pohlédli na sebe a poprvé od rána se usmáli.

Vznikal. Poslušen Síly Ona se vtěloval do neživé hmoty a nutil ji k povolnosti. Měl jí málo. Velice málo. Stěží hrstičku, avšak stačila, aby si navlékla veškerou jeho nenávist. Začal existovat. Pocítil bolest a vyprahlost. Křečovitě se zasmíkal. Už trpěl, ale ještě nemohl nic dělat. Neměl tvar ani rozměry, nenávist a touha po pomstě se soustředily do víru, kterým byl. Identita! Získal ji a v tom okamžiku se bláznivě zachichotal. Ubozí hlupáci! Mysleli si, že ho zastaví. Nikdy! Nikdy! Pocítil hlad. Jakmile si tento pocit uvědomil, stal se rázem bezednou propastí, naplněnou touhou vraždit, získat životní energii. Vysát ji z mozku, z krve! Rychle! Ihned! Teď! Vyrázil hledat oběť a tu ho sevřely silné kleště něčí vůle.

"Musíš poslouchat!" Tento rozkaz rozdrtil veškerý odpor. Stal se poslušným jako pes.

"Jdi!" Cizí vůle ho postrčila zvoleným směrem.

Slezl ze spáleniště po hranici, na které shořelo jeho tělo, a vzlétl. Pro náhodného diváka by byl pouhým oblakem popelu zvířeného větrem. Plul nad zemí.

"Správně..."

Pochvalu nepotřeboval. Už věděl, že cílem je živé tělo plné energie poskytované krví, a mozek šťavnatý myšlením. Další pokyny nepotřeboval. Vzdálenost se zmenšovala.

Muž na voze nepodcenil neklidné zaržání svého koně. Přitáhl opratě a seskočil na zem. Zpod kozlíku vytáhl ostrý osikový kůl a nehybně se zaposlouchal do večerního ticha...

Pádil jako šílený, odrážel se od stromů i bylin. Šílená žízeň páčila jako rozžhavené železo. Vytí, kňučení, vzlyky - měl vše. Blizoučko! Zvuky reálného světa vnímal jako tlumený a blábolivý šepot, zato strach slyšel zřetelně a zvučně, jako zvon. Poděšené zvíře význam nemělo, člověk byl cílem. Chtěl před ním prchnout, ale vůz, jímž smýkl vyděšený kůň, ho srazil k zemi. Vřskot hrůzy, jež plnila nešťastníkovu mysl, byl znamením počínající hostiny. Přisál se a hlta. Sílu, paměť, vědomí, divoké emoce a roztřesené myšlenky. Avšak hlas v něm se neutišil ani za mák. To ho dovádělo k šílenství. Ještě s větší zuřivostí se snažil vymáčknout z oběti sebemenší špetku vitální energie. K uspokojení však nedošlo. Zklamaný a rozružený konečně odhodil prázdnou slupku a začal pátrat po další oběti. Tu ho znovu ovládla ona cizí vůle.

"Stačí. To byla zkouška. Pojd' sem."

Poslechl.

Po čase, který pro něj neměl žádný význam, dorazil na místo.

"Tady si odpočineš..." Pocítil měkký dotek teplého popela. Zalila ho ospalá úleva.

"Čekej," zaslechl ještě, načež se rozplynul v neexistenci.

Když vjeli do vesnice, zarazilo je, jak jsou všichni vzrušení. Lidé vybíhali z domů, pokřikovali, přerušovali večerní práce. Všichni mířili k jedné ohradě, u které se shromáždili. Z domu zaznívalo ženské hořekování. Mino se sklonil a přidržel za rameno jednoho vesničana.

"Co se tady stalo?"

"Přivezli z lesa Fretu."

"Cože?!" Irian v sedle přímo nadskočila.

"Jedeme tam!" Popohnal koně. "Holá! Z cesty! Z cesty!"

Spěšně se prodrali davem, uvázali koně k plotu a vešli na dvůr.
"Jsem soudce z Kardy!" oznámila hlasitě Růžoočka. "Přicházím ve jménu krále!"
Šum utichl a všechny oči se k ní otočily.
"Chci vědět, co se tady stalo!"
Z chalupy vyšla mladá, uplakaná žena a bezradně pohlédla na Irian.
"Pojďte dál, paní, uvidíte..." pronesla smutně.
Uvnitř ležel na posteli schoulený, vráscitý stařec a uslintaně si cucal palec pravé ruky. Vedle u zdi stáli dva muži s klobouky v rukou. Za dveřmi komory se ozývalo vzlykání.
"Máme štěstí. To není on, to musí být jeho otec..." šeptl Mino.
Růžoočka zavrtěla hlavou.
"Kdo je to?" zeptala se.
"Můj manžel, Freto," zaúpěla žena a vesničané spěšně přikývli. Mino teprve teď zjistil, že stařeček má všechny zuby.
"Jak je starý?" pokračovala Irian.
"Na jaře mu bylo třicet čtyři..."
Mino vyjekl a nedůvěřivě pohlédl na Růžoočku. Ta si ho však nevšímala. "Co ho přepadlo?"
Místo odpovědi se žena rozvzlykala. Jeden sedlák odstoupil od zdi.
"Nevíme, milostpaní. Uslyšeli jsme křik a když jsme přiběhli, ležel na zemi a vypadal takhle. Nebyl k poznání. Potom jsme ho odvezli sem. Neviděl polednici?"
Irian mávla rukou a sklonila se nad nešťastníkem.
"Stárne před očima..." dotkla se polštáře pokrytého vrstvou vlasů. "Život z něho utíká jako krev z rány," dodala.
"Řekl něco?"
"Kdepak!" ozval se druhý muž. "Blábolil jako roční dítě, beze smyslu, a teď už ani to ne. Je hluchý i slepý."
"Vědma! Vědma!" ozvalo se na dvoře.
Manželka umírajícího vyskočila a běžela ke dveřím. Po chvíli stanula na prahu stará, šedivá žena v šedohnědém, hodně pozašivaném plášti.
"Zachraňte ho, matko, pomozte!" přisála se jí hospodyně k ruce.
"Udělám, co můžu," broukla nevrle zařikávačka a přistoupila k lůžku. Stačil jí jediný pohled.
"Tady nepomůžu," otočila se a zamířila k východu. "Do rána vystydne."
Hořekující Fretová jí padla k nohám.
"Neodcházejte! Nenechávejte ho! Třeba mu pomůže nějaká bylina?"
"Byliny jsou pro tělo, on má roztrhanou duši. Tu sešit neumím. Potřebuješ nového muže! Jsi mladá, máš život před sebou. A teď si jaksepatří poplač," obešla schoulenou ženu a vyšla ven.
Irian strčila do Mina loktem a výmluvně pohlédla za stařenou. Dohonila ji u vrátek.
"Za mnou stojí právo a královská vůle," začala Růžoočka. "Mluv, ženo, pověz všechno, co víš."
"Já se kouzly nezabývám," prskla zlobně. "Starám se o nemoci a rány. To vám poví každý."
"Ale poznala jsi, že jde o kouzlo?" nadhodila Irian.
Mino odvázal koně a s uzdami v ruce šel za nimi. Lidé se začali rozcházet.
"Nejsem hloupá! Dyť je vidět, že něco takového dokáže jen přízrak."
"Jaký přízrak?"
"Zlý duch, nic jiného," pronesla. "Ubožák už dohrál..."
"Co to znamená?"
"Freto nikdy žádnému strašidlu neuhnul. Zřejmě teď narazil na silnějšího."
"Ale kdo toho netvora poslal?"
"Třeba přišel sám od sebe?"
"Nevytáčeš se, ženo, jinak si s tebou promluví jinak! Kdo ve zdejší krajině dokáže oživovat mrtvoly? Nejsi to ty?"
Stařena se ironicky ušklíbla.
"Lhala bych, kdybych se vymlouvala. Vím, jak na to, znám slova i znamení, ale nikdy jsem to nezkoušela. Nač se do toho plést? Chci, aby si mě lidi vážili a ne aby mě proklínali. Podobná věc nezůstane dlouho tajemstvím."
"Tak kdo?!"
"Před čtvrtstoletím tady žil jeden takový, který chtěl být nade všemi. Byl schopný, dokázal probudit každý přízrak, poradil by si tedy i se zlým duchem. Ale chytili ho při jakési hlouposti a zbičovali na pranýři. Od té doby ho nikdo neviděl."
"Jak mu říkali?"
"Tagero, paní, ale k čemu ti to bude? Jestli žije. mohl si už stokrát změnit jméno."
"Do toho ti nic není. A přezdívkou?"
"Kníže, protože chodil tak pyšně. Proto bylo veselo, když mu kat stáhl gatě. Lidi si na ten knížecí zadek ukazovali prstem," zachichotala se.
"Poslední dobou o něm nikdo neslyšel?"
"Že by mohl za tu, co slezla ze šibenice?" otázala se významně a pohlédla úkosem na Mina. "Ne. Nic takového se nepovídalo. Předtím ani potom."
"Lidé pořád něco žvaní, že by teď nic? Není to divné?"
"Mají jiné starosti..." zašklebila se zařikávačka a opět pohlédla na Mina. "Skládají písně o mladém rytíři, který chtěl svou milou vrátit do života."
"Viš hodně," pronesl mladík a pohlížel na křoví u cesty, které se pomalu ztrácelo v přicházejícím soumraku.

"Kdo má oči a uši, ví," odvětila vyhybavě. "Když něco uslyším, povím. Už musím jít!"
Najednou odbočila a než se vzpamatovali, zmizela ve tmě. Irian zadržela Mina, který se chtěl za ní rozběhnout.
"Hodně jsem zažila, ale se strigou jsem si ještě nikdy tak nepopovídala!" ozvalo se v křoví a následoval uštěpačný smích.
Růžoočka se zachmuřila.
"Dej si pozor na to, co říkáš!" křikla za ní vztekle.
"Měli jsme ji zadržet," broukl mladík.
"Nemáme dobrého kata a bez mučení z ní nic nedostaneme," mávla rukou. "Raději po dobrém. Ostatně přece jen něco řekla..." zamyslela se Irian. "Vrátíme se k soudu! Papíry čekají!"
Vyskočili na koně a po chvíli se v chladném vzduchu rozplynul i dusot kopyt.

Vědma se přestala smát a pokračovala v cestě domů. Těžké mraky na obloze zakrývaly hvězdy i srpek měsíce, takže tady v lese byla tma hustší než v kalamári. To jí však nevadilo. Cestu znala nazpaměť a místo pro dům si vybrala tam, kde příroda i za nejtemnější noci poskytovala dost světla. Záře mezi haluzemi a větvemi jí neomylně ukazovala směr. Zdrojem byla mýtna plná stovek hniјících kmenů, pokrytých světélkující trouchnivinou. Vytvářely svítivou mozaiku bělozelených skvrn a světelné kupky různé velikosti i tvaru. Studený, přízračný svit zaplňoval celý prostor a ostře kontrastoval s černými liniemi okolních stromů a beztvarym obrysem chalupy, jejíž střecha byla také poznamenána příznaky hniloby a rozkladu.

Přede dveřmi někdo stál. Žena přišla blíž. Chlapec nanejvýš desetiletý.
"Co tady děláš, chlapče? Ztratil ses?" zeptala se udiveně.
Odpovědělo přikývnutí.
"To nic. Neboj se, hned ti dám najíst."
Chlapec opět mlčky přikývl.
"Jsi němý?" zneklidněla. Natáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře.
Když jí došlo, že je mrtvý, bylo už pozdě. Dvě útlé ručky ji popadly silou dospělého muže a dlouhé zuby se jí zaryly do svalů předloktí.
Pronikavý výkřik zaplnil lesní ticho hrůzou. Stařena sebou zoufale škubla, ale nedokázala se vytrhnout. Děsná bolest jí pronikla až do kostí. Křečovitě se schoulila, zakopla a upadla. Upír na ni dopadl, aniž třeba jen na chvíli povolil stisk. Pokusila se bránit.

Poslepu hledala něco těžkého, nahnátla kus trouchniviny a bezděčně ji rozmazala po upírově hlavě. Vlasy mu matně zasvítily. Rozkročmo na ni usedl, nahnatal krk a pustil bezvládnou ruku. Zvrátil jí hlavu dozadu a sklonil se nad odhaleným hrdlem.

Stříbrný náramek při zápasu sklouzl a najednou se jí ocitl v ruce. Prsty sevřely kovový kroužek jako boxer. Udeřila. Upír krátce zavyl a trochu ucouvl. Pokusil se ji chytit za ruku, ale bezvýsledně. Naprosté zoufalství dodalo čarodějce síly. Zuřivě do upíra buřila, přitom kvílela a plivala bílou pěnu. Po každém úderu mu na kůži vzplanul modrý plamínek. Teď se svíjel bolestí on, chrčel, chroptěl, až nakonec nevydržel a rozplakal se jako dítě. Odskočil. Vstala a s křikem se rozběhla do chalupy. Netvor se však nehodlal vzdát. Vyrázil za ní a na prahu ji dostihl. Popadl ji za nohy a rozevřel zubatá ústa těsně u ženina stehna. V náhlém záblesku vnuknutí mu nacpala náramek do krku a svíjejícího se útočníka odstrčila. Skočila dovnitř, zasunula závoru a s funěním se zády opřela o dveře. Zavřela oči...

Vlna ohromné úlevy a vzápětí strašlivá bolest. Něco ji kouslo do břicha! Byl tady druhý!!! V mysli staré ženy oslepujivě vybuchlo slunce. Třeskla zvenčí vytržená okenice. Chalupu zaplnil rachot a přerývaný jek předsmrtné hrůzy. Příšerný chechtot. Kopala; paty zaduněly na podlaze. Chrupnutí drceného hrtanu přerušilo nelidský křik a změnilo jej v křečovitě zabublání. Potom utichlo i to. Jediným zvukem zůstalo horečné mlaskání.

Mezi stromy na mýtině připlul obláček mlhy a utlumil světélkování trouchniviny. Tma zhoustla. Obrys chalupy potemněl a zmizel v klubku vlhké temnoty.

Obyvatel vrchu

Do Kardy dorazili pozdě, brána už byla zavřená. Desátník Tadin dnes neměl službu, takže došlo ke sporu, protože strážci odmítli spustit most. Ustoupili až ve chvíli, kdy Růžoočka pohrozila, že se promění, přeskochí zeď a osobně se s horlivci vypořádá. Její sláva už prošla městem, nemusela jim tedy vysvětlovat, jak to "vypořádání" bude vypadat. Posádka věže nad bránou se s nečekaným zápalem dala do díla a za několik minut už Irian i Mino stáli u soudní budovy. V jednacím sále se svítilo.

"Co to znamená?" podívala se Růžoočka. "Kdo to tam je?"

Tiše vstoupili dovnitř.

"Rozdělíme se. Jdi hlavními dveřmi, já vedlejšími," navrhla tiše. "Teď!"

Pádili po schodišti nahoru. V prvním patře odbočili na opačné strany a pod nohama jim opět zaduněly schody.

Mino v běhu vytáhl meč a vpadl dovnitř, připraven k boji. Současně se v ústí chodby pro obviněné zableskly spáry strigy. Tmavovlasý muž v černém, stříbrnými cvoky pobitém kabátě beze spěchu odložil nějaký dokument.

"Nechtě toho," pronesl zřetelně pobaven. "Myslíte si, že kdybych se chtěl nechat chytit, dělal bych to tak hloupě?"

"Rodmin?" Irian rozpačitě schovala ruce za záda. Mino spustil meč. Oba se přiblížili k návštěvníkovi.

"Seznamte se... Mino Dergo, bývalý Ridin snoubenec... Rodmin Tergo, dvorní mág Jeho Výsosti..." Dívka dokončila představování.

Stiskli si ruce.

"Co tě přivedlo, Rode?" zeptala se Irian.

"Na Redrenův příkaz ti mám pomoci. Zdá se, že jsem přišel včas."

"Stalo se něco, o čem nevíme?" zvedla Růžoočka hlavu.

"Bohužel. Dorazil jsem sem po poledni, na všechno se vyptal a ještě před večerem jsem zašel na místo, kde spálili těla těch dvou. V popelu soudcovy hranice jsem nenašel zbytky kostí. Víš, co to znamená?"

"Třeba je někdo sebral."

"Ne, ověřil jsem si, že to nikdo neudělal. Také jsem se dověděl, že po zapálení hranice nehodili do ohně svazek bylin Druhé smrti. Jak jsi to mohla připustit?"

"O tom jsem nic neslyšela..." vzhledla Irian udiveně.

"Cože?! Vždyť jsem ti to říkal!"

"Neříkal... Nikdy..."

"Cože?!!" zvýšil hlas. "Dám hlavu za to, že ano!"

"Opravdu ne! Nikdy nic nezapomínám!" vybuchla.

Mino s námahou přemohl sucho v ústech.

"Přestaňte!! Co je s Ridou?!" křikl zlomeným hlasem.

Oba se vzpamatovali.

"O ni se neboj," pronesl pomalu mág. "Umírá se nanejvýš dvakrát..."

Mladík těžce vzdychl.

"Měl jsem dohlédnout na pohřeb..."

"Ještě není nic ztraceno. To ta krabice na parapetu!" prohlásil Rodmin.

Mino se zachvěl, jako když ho bodla vosa. Tváře mu zešedly.

"Už dost, nebo se pozabíjíme!" zvolala Irian. "Promluvme si klidně. Co může z těch pozůstatků vzniknout?"

"Vzdušná příšera, nazývaná také létavec!"

"!!!"

"Z vašeho výrazu soudím, že o tom něco víte."

"Muže, se kterým jsme chtěli dnes mluvit, proměnil létavec v dětinského starce."

Rodmin pokýval hlavou.

"A víš určitě, že..." začala znovu Růžoočka.

"Chceš se hádat?"

"Tak dobře, nechme toho, stalo se."

"Co dál?" zeptal se Mino.

Irian přistoupila ke stolu s papíry.

"Víme, že ten, koho hledáme, byl pravděpodobně před pětadvaceti léty bičován na náměstí. Plus minus dva roky. Musíme najít ten rozsudek."

"Nejspíš ses zbláznila!" vyjekl Rodmin. "Karda je hlavní město provincie. Soudili tady zločince z třetiny území Suminoru. Přinejmenším každý týden se tu věšelo, na pranýři mohly za tu dobu stát tisíce lidí!"

"Nu což," odsekla Růžoočka, "dnes si odpustíme spánek! A když bude potřeba, zítra taky..."

Dali se do práce. Hned na začátku se ukázalo, že neexistuje žádný soupis lidí trestaných před kardijskou radnicí. Rozsudky byly ukládány v pořadí, v jakém byly vynášeny, a nikdo se nesnažil soustředit podobné. Proto například vedle rozsudku, jímž byl sodomita chycený in flagranti odsouzen k vyrvání přirození, ležel příkaz k omluvě tchyni, shozené ze schodů. Navíc Irian dokázala udělat v novějších dokumentech takový zmatek, že přidat k nim druhou hromadu by v případě jejich promíchání znamenalo, že se odtud dostanou až v zimě. Museli je znovu uspořádat, potom je přenesli do opačného koutu sálu a teprve pak se pustili do vlastního prohlížení. Hned bylo veselo.

"Mino Dergo, šlechtic..." zalykala se smíchem Irian. "...jar..." tady škrtnuto, "...za krádež hrušek ze zahrady občana Telina. Deset ran a dvě hodiny na pranýři. Vzhledem k věku a stavu odsouzeného se zakazuje házet na něho kameny a kočky..." Podepsal Tares," zjistila.

"Kolik ti tenkrát bylo?" zeptala se pobaveně. Mino na ni zamračeně pohlédl. "Šest," zavrčel.

"Soudce nepochybně usoudil, že šlechtický původ zavazuje, ne?" nadhodil Rodmin.

Mladík pozorně studoval nějaký dokument. "Hm... Ten druhý byl syn sedláka a dostal polovičku," odpověděl rozpačitě.

"Souhlasí. Je tady taky. Totéž," potvrdila Irian při pohledu na další list. "Škoda, že jsem se nenarodila tady. Měla bych nyní doklad o vlastní smrti..." Místo úsměvu se nečekaně zamračila. Rodmin i Mino zmlkli. Další práce už nebyla tak snadná a příjemná. Balíky rozsudků vynesené ze sklepů vypadaly jako velké neforemné cihly, slepené silnou vrstvou prachu a myších výkalů. Pro ochranu před hlodavci byly dokumenty uloženy důkladně slisované, takže ve většině případů utrpěly jen okraje. Vlivem tlaku a vlhkosti se však papíry a méně kvalitní pergameny slepily a museli je velice opatrně oddělovat. Zabralo to tolik času, že do snídaně, na kterou zašli k Hetovi, stačili probrat jen něco přes třetinu soudních rozhodnutí.

Od jídla je vyrušil příchod Tadina se dvěma strážci.

"Promiň, paní, že ruším, ale zase něco řádí v našem okolí. Ve vesnici Dera..." ztlumil hlas.

"O tom už vím," mávla rukou Růžoočka.

"To není všechno, tamní babka zařikávačka..."

Celá trojice jako na povel odložila krajíce.

"Co je s ní?" zeptala se Irian.

"Nežije, byla zakousnuta." Desátník se přiblížil a sklonil nad stolem. "Našly ji ženy, které přišly pro byliny. Nechtěl jsem vás rušit, šel jsem tam tedy sám s vojáky a medikem. Řekl, že to byl upír. Chceš vidět tělo, paní? Přivezli jsme je..."

"Ne, spalte je, hodte do ohně... ne?" pohlédla tázavě na Rodmina.

"Hřbitovní brečťan čili černá povíjnice, tak tomu říkáte, že?" řekl mág. "Nejméně tři hrsti!"

Tadin se uklonil a vojáci odešli. Irian vstala.

"To byl náš poslední svědek," pronesla nervózně. "Teď jsou naši jedinou nadějí ty papíry. Nemáme čas, nechť toho, vracíme se na soud."

Bez protestu přerušili jídlo a šli za ní. Při práci se už nesnažili být tak opatrní jako dosud. Slepěné dokumenty odlepovali násilím a odkládali je, jakmile zjistili, že v nich není nic důležitého. Hromady papírů rostly každou hodinu. Na oběd nešli. Aby neztratili soustředění, Rodmin i Mino začali žvýkat jakési mágovo koření. Pořád nic. Teprve večer Irian, která si nepřetržitě mručela pro sebe: "Tagero, Tagero, Tagero..." prudce vyskočila z křesla.

"Mám to!" zvolala vzrušeně.

"Čti..." Mino si protřel pálící oči. Rodmin znehybněl.

"Tagero přezdívaný Kníže, občan města Kardy, syn ševce Molety a učedník téhož, jednadvacet let. Za otevření hrobu a pokus čarodějného zneuctění pozůstatků ctné panny Miremis odsouzen k osmnácti hodinám na pranýři, a v této době třikrát k sedmdesáti ránam metlou, každou šestou hodinu. Podepsán soudce Jeho Výsosti krále Tetrida V., Molino. A ještě datum..." Pozorně přihlédl. "Před šestadvaceti léty."

"To je všechno?" podivil se Mino.

"Bohužel ano," vzdychla Růžoočka. Nastalo ticho. Unavení a rozčarování seděli mlčky. "Moment!" ozval se najednou Rodmin. "Ukaž mi to!"

Irian k němu posunula tlustospis. "Ještě se podívám, co je dole..." sáhl pro dýku. Ostří proniklo do poloviny balíku.

"Zatraceně!" sykl. "Myši si uprostřed vyhlodaly hnízdo! Málo slisováno..." opatrně utrl část strany s Tagerovým rozsudkem. "No prosím, měl společníka! Docela jako Mino." usmál se a dal se do díla.

Pracoval pomalu a zbývající dvojice napjatě sledovala každý jeho pohyb. Nakonec se v mágových rukou ocitl silně poškozený cár dokumentu.

"Pořádně to zasvinily..." broukl. "Ten balík musel ležet vzhůru nohama! Ještě trochu a z obou rozsudků by nezbylo nic."

"Tak čti!" vyzvala ho Irian netrpělivě. "Dobře: ...el... sta... Karda... pomoc... hrobu... ctné panny Miremis... cet hodin pranýře a šedesát ran metlou. Podepsán ...dce... ho... sosti... lino."

Dívka mu pohlédla přes rameno. V záhlaví rozsudku, kde bývá jméno a povolání odsouzence, zela díra. "To je konec," pronesla zklamaně. "Ještě ne," odvětil Rodmin. "To je rukopis a ty nepodléhají zkáze."

"Nerozumím"

"Pohledte..." Mág odsunul hromadu papírů a pečlivě rozložil pozůstatky rozsudku. Z kapsy vyňal mléčně bílý váleček, dotkl se ho ústy a pronesl několik slov. "Pozor! Nic nepřehlédněte."

Přejel magickým předmětem po dokumentu v místě, kde dříve byly nejdůležitější informace. Díru vyhlodanou myšmi okamžitě vyplnilo bílé světlo. O chvíli později modře zazářily řady písmen. Trvalo to krátce, ale jim to postačilo.

"Mefto, zdejší hrobník..." četl Mino nahlas a dodal: "Toho znám. Bydlí za městem, u hřbitova."

"Konečně," oddechla si s úlevou Irian.

Rodmin schoval váleček.

"Každá věc stvořená lidskou rukou má duši. A tu je v případě potřeby možné prostě přivolat," vysvětlil a poškrábal se v zátylku.

"Okamžitě za ním pojedeme," prohlásila Růžoočka. "Tentokrát se nenechám předejhnat! Pokud ještě žije," uvědomila si najednou.

"Stářím určitě nezemřel," odpověděl Mino, "za jiné příčiny neručím."

"Na cestu!" vykročila ke dveřím.

"Počkejte," zadržel je Rodmin a sáhl pro brašnu položenou pod stolem. Po chvíli jim podal dva amulety. Byly to kousky hematitu, vyleštěné do kovového lesku.

"Vězte si to. Létaenci to nesnášejí."

"Dej to jemu," ukázala Irian na Mina. "Já děkuji."

"Nebud' si tak jistá!" zpražil ji mág. "Drápy neroztrhneš něco, co je pouhým prachem. Ber!"

"Ty s námi nepůjdeš?" převzala talisman.

"Ne. Musím vymyslet něco na ten prokletý oblak prachu a popele." Mág popošel k oknům a začal je zakrývat.

"Tedy na shledanou!" vyběhli ze soudní síně.

Uličky Kardy mizely ve večerním přitnutí, které nezahnilo bledé světlo svící a olejových lampiček, které na ně dopadalo z oken. Tentokrát neměli u brány žádné problémy.

"Kde je ten hřbitov?" otázala se Irian, když vyšli z města.

Konrád T. Lewandowski

"Za lesem, půl hodiny cesty. Jeď za mnou," zvolal.

Když za čtvrt hodiny vjeli mezi první stromy, Růžoočka se vztyčila ve tmenech.

"Pospěšme si, cítím výraznou Přítomnost!" křikla.

Dnes bylo jasněji než včerejší noci. Cesta mezi stěny černých kmenů byla docela zřetelná. Jeli rychle. Mino vpředu a za ním soustředěná, napjatá a velice neklidná Irian.

"Mino! Pozó...!" zaslechl mladík náhle dívčín křik.

Ohlédl se a v tom okamžiku vylétl ze sedla jako katapultován.

Uhodil se o zem, podvědomě se schoulil a skutálel do příkopu. Se zvukem pádu se současně ozvalo hlasité zaržání. Mino okamžitě vstal, setřásl leknutí a rozhlédl se. Uprostřed cesty stál hošík, asi osmiletý. Nad ním se vzpínal splašený kůň. Hoch bez zaváhání uchopil zvíře za přední nohy a lehce, jako psa, je odhodil. Minovi připadalo, že sní. Kůň s

pronikavým říčením a praskotem lámaných větví padl na hřbet do roští u cesty.

"Pozor, je to upír!" zvolala Irian a seskočila ze svého oře, který rovněž šílel. V letu změnila podobu. Druhý, starší hoch vyběhl z lesa a s křikem se k ní vrhl. Striga táhle zasyčela.

První netvor už byl tři kroky od Mina. Při pohledu na upírka vytřeštil mladík oči údivem. "Telinek?" uniklo mu.

Úder do žaludku zbavil Mina dechu a zlomil ho v pase. Další rána do obličeje odhodila mladíka daleko dozadu. Padl naznak a rozhodil ruce. Irian odstrčila svého protivníka a několika kopanci zahнала od Mina druhého. Mladík se zvedl a postavil na nejisté nohy. Vytáhl meč.

Železo zabíjí jen jednou, to je nanic... blesklo mu hlavou. Jinou zbraň však neměl.

Upíři znovu zaútočili. Větší se nepokoušel strigu kousnout. Zřejmě vycítil, že její krev je pro něho smrtelným jedem. Snažil se ji pouze zadržet a znehybnit tak, aby se mladší mohl bez nesnáží vypořádat s Minem. Na Irian přijde řada potom. Nespěchali. Čas pro ně nebyl důležitý. Včera se nasýtili, měli tedy dost sil na dlouhý boj.

Ostří proniklo trupem příšerky a nijak jí neublížilo. Rána se okamžitě zavřela. Ocel nemohla přijít do kontaktu s tělem démona nasyceného silou Ona.

Stříbro! Stříbro! Nebo aspoň kousek mědi! bušilo mladíkovi v hlavě. Má! Vždyť má na opasku stříbrnou přezku! Málem si rozfízl břicho, jak po ní přejel ostřím meče. Ted'! Upír s křikem ucouvl jako švihnutý bičem. Účinkuje to. Bolest, kterou jí Mino způsobil, přinutila příšerku k respektu. Šance se trochu vyrovnaly. Mladík znovu postříbřil ostří své zbraně.

Irian se úporně snažila zabít dotírajícího netvora. Ten však byl silnější než ona, stejně obratný a neútočil tak bezmyšlenkovitě jako Rida. Jejich boj připomínal spíše zápas než střetnutí na život a na smrt. Tu zavadili o sáh dřeva u cesty. Polena se rozsypala a podrazila Růžoočce nohy. Padla na ně zády a strhla soupeře na sebe. Chvilí se tak zuřivě zmítali, pokoušeli se vstát a znovu ztráceli rovnováhu na kutálejících se špalcích, až nakonec dopadli mezi dvoukmen stromu, o který se sáh opíral. Úplně se tam zaklínili. O něco takového upírovi šlo. Přiškrtil strigu, která jen bezmocně syčela, a znehybněl.

Nyní vyrazil jeho druh, který se dosud neodvážil zaútočit. Bez ohledu na postříbřené ostří skočil mladíkovi po krku. Ten ucouvl a opět přejel mečem po přezce. Naříznutá spona tentokrát nevydržela a povolila. Minovi spadly kalhoty.

Je hloupé takhle umřít... napadlo ho. Ležel na zemi a upír mu seděl rozkročmo na hrudi. Nadpřirozeně silný soupeř mladíka lehce znehybněl a zahihňal se. Zamlaskal a přiložil ústa ke krku přemoženého. Mino si vzpomněl na Ridu... Příšerka v půli pohybu strnula. Po chvíli se náhle zcela zhroutila a spadla z Minovy hrudi. Mino otevřel oči. Nedůvěřivě odsunul bezvládný trup a usedl. Před ním ve vzdálenosti napřažené ruky visela ve vzduchu hlava ohromného hada. Oči mu zářily jemným zeleným svitem, zbytek těla se ztrácel ve tmě. Bylo možné pouze postřehnout nejasné obrysy mohutných smyček. Nehybný, neskutečný, vypadal jako předsmrtný příznak, výtvar umírající obrazotvornosti. Omámený mladík po úvaze štípl do tváře nejprve sebe a potom vedle ležícího upíra. Jeho to zabolelo, a když se dotkl upíra, prsty uchopily něco, co se poddalo jako měkká hlína a už se do původního tvaru nevrátilo. Mrtvý tedy nebyl on, ale upír.

Mezitím v rozštěpeném kmeni vypukl boj s novou silou. Irianin soupeř změnil taktiku - nyní se on rozhodl uniknout odtud za každou cenu. Zuřivě se zmítal a škubal, s bezděčnou pomocí strigy se konečně uvolnil a vyrazil na útěk. Jedinou známkou jeho existence za chvíli bylo už jenom vzdalující se praskání chrastí. Růžoočka vstala a opatrně se přiblížila k cestě. Tady se nic nezměnilo. Mino s nohama uvězněnými ve vlastních kalhotách seděl dál uprostřed cesty u upírovy mrtvoly a nad ním se jako socha tyčil velký had. Strigu zalil úžas spojený s nedůvěrou.

"To jsi ty?" zeptala se přímo z mysli do mysli, jak mají démoni ve zvyku.

Had k ní pomalu otočil hlavu.

"Ano. Mým domovem je Šibeniční vrch," dospělo do mysli obou. Mino nabyt řeči.

"Co jsi mu udělal?" ukázal na mrtvého netvora.

"Kousl jsem ho..." blesklo mladíkovou myslí. Současně had otevřel tlamu, ve které se jako ostří zavíracích noží spustily z horní čelisti čtyři jedové zuby. Dva dlouhé a zakřivené, dva krátké a rovné. Po chvíli had zavřel tlamu a arzenál schoval.

"Tvůj jed zabíjí netvory? Kdo jsi?" pohnula se Irian.

"Démon jako ty a člověk jako on," pokynul had k Minovi. "Jmenuji se Kaad a chci totéž co vy..."

"Tedy co?" myšlenku sytila nedůvěra.

"Pocházím z jihu, od Amizaru. Byl jsem šťastným, potulným filozofem. Jistý mladý černokněžník zkoušel svou sílu a přenesl mou duši do těla jím vytvořeného hada. Přivábil mě k sobě, otrávil a potom mi přikázal hledět, jak hnije mé první tělo. Utekl jsem a skrýval se přes dvacet let. Před dvěma lety se opět objevil tady. Chci pomstu!"

"Jak o nás víš?"

"Léta strávená v samotě velice zostříla můj smysl Přítomnosti. Nevíš o tom, ale sleduji tě od chvíle, kdy..." tu v přenosu došlo k jakémusi přerývku, snad zajíknutí, "...jste opustili Šibeniční vrch. Poslouchal jsem tvé myšlenky. Škoda, že jsem ti nevěnoval pozornost dříve..."

"To kamení...?"

"Ano," přiznal se. "Zaskočili jste mě. Právě jsem po jídle spal, trávil a najednou jsem vycítil blízkou Přítomnost. Napadlo mě, že jsou to Tagerovi pohůnci..."

"Kde je teď?!" přerušila ho.

"Vím, že se potuluje někde v okolí. Zachytil jsem několik jeho myšlenek, když proměňoval Ridu. Málem mě tehdy odhalil."

"Ten upír byl Dekelův syn Telin," pronesl Mino, zatímco si na pásku zavazoval uzel. "A druhý je nepochybně jeho bratr. Kvůli nim zemřela Ridka..."

"Tagero bez ohledu na rozruch dokončil své dílo. Bezohledný darebák! Jenže jak?" zamyslela se striga. "Musel ukrást pozůstatky z hrobu..."

"A hrobník mu přitom pomáhal!" dokončil Mino. "Jako tenkrát."

Irian začala nabývat lidské podoby. "Půjdeš s námi?" otočila se ke Kaadovi.

"Lituji, ale nemohu. Dokážu se jenom plazit." Záblesk veselí utlumilo žalostné zaržání jednoho z koní. Byl to Minův hřebec, stále ještě ležel tam, kam ho upír odhodil. Došli k němu. Zvíře mělo bezvládné zadní nohy.

"Sedlo mu přerazilo páteř," usoudil mladík. "Dorazím ho..."

Zvedl z cesty meč a stanul nad koněm. Uchopil rukojeť oběma rukama a chystal se seknout. Ostří matně blesklo. Prasknutí obratlů, zadunění padající hlavy a tichounké zurčení krve, v temnotě neviditelné. Odstoupil a oťel ostří o mech. Zjistil, že rána na rameni mu opět krvácí.

"Kde ses to naučil?" zeptala se s obdivem Irian.

"Sloužil jsem v armádě," vytáhl z kapsy kus bílého plátna a začal si ovazovat rámě.

"Ukaž, pomůžu ti," vzala ho za ruku. Červené oči se jí mírně leskly.

Kaad se mezitím přesunul k mrtvému koni a s potěšením začal pít krev vytékající z přetátých tepen.

"Neměli bychom si pospíšet?" vzpomínal se najednou Mino.

"Kam?" zeptala se Růžoočka věčně. "Navíc bez koní..."

"A hrobník?" odvětil zmatený mladík.

"Pokud sis toho nevšiml, chci tě upozornit, že jsme padli do léčky," řekla ironicky. "A pokud Tagero věděl, kam jedeme, nemáme důvod pokračovat. Můžeme tam nanejvýš jít a ověřit si to."

"Jak mohl vědět, že budeme právě tady a teď?" zavrtěl Mino pochybovačně hlavou.

"Někdo nás zradil," pronesla Irian chladně. "A já se dovím, kdo!"

"Nejsem si tím tak docela jistý," zamyslel se mladík.

"Netušíte, jaká je rozkoš mít v ústech něco opravdu čerstvého!" zvedl had hlavu od koňské mrtvoly.

"Čerstvého?!" podivila se Irian. "co jsi včera jedl?"

"No co asi?"

"Snad ne..."

"Ale ovšem," nenechal ji domluvit. "Oběsence i s provazem... Přece musím něčím živit tohle přerostlé tělo. Nemůžu dělat každý měsíc rozruch v některé z okolních vsí, jinak by na mě kvůli několika pitomým prasatům nebo kravám vesničané pošvali celou legii zaklínačů, co mi zbývalo? Musel jsem se spokojit s dobytčím v morálním významu toho slova," dokončil filozoficky.

Obličej Irian i Mina zakrývala noční tma. Bylo vidět jen to, jak se červené oči strigy rozšířily.

"Divíte se mi?" opět zaslechli Kaadovu myšlenku. "Máte pravdu. Sám se sobě také divím. Předtím jsem byl vegetarián."

"Tak za všechny ty mrtvoly, které zmizely beze stopy, můžeš ty? Tolik let?" vykoktala posléze Irian.

"Já."

"A Ridu jsi také chtěl..." hledal Mino vhodné slovo.

"Budu upřímný. Málokdy se tam ocitnou tak mladá a jemná těla... Lituji, ale nedá se s tím nic dělat, tak to prostě chodí. Snad mě teď nebudeš brát stejně jako nějaký nafoukaný elf?"

"Ne," probral se Mino ze zamyšlení. "Díky za záchranu života."

"Požádám tě za to o jednu maličkost. Ale až později."

"Jdeme," oťepala se Růžoočka. "Uděláme, co musíme, a vrátíme se."

"Počkej," zadržel ji Mino. "Co když Tagero neví, že my víme o hrobníkovi?"

"Tak proč připravil past právě na cestě k němu?"

"Tato cesta nevede pouze na hřbitov. Pokud zaslechl, že jezdíme po okolí, měl velkou šanci, že někdy pojedeme i tudy. Stačilo tedy poslat sem upíry s příkazem, aby se schovali a čekali na strigu a toho, kdo bude s ní, a potom je zabili. Mají smysl Přítomnosti a sama jsi řekla, že pro ně nějaký ten den nebo noc nehrají roli."

"To je možné," uznala.

"Jenže ten, co utekl..."

"Nic nepoví a nepředá," přerušila ho. "Na to jsou upíři moc hloupí. Umí si nanejvýš zapamatovat a provést příkaz," vysvětlila. "Ty si vážně myslíš, že tentokrát se mu nepodařilo nás předběhnout?"

"Musíme být připraveni i na tuto možnost," odvětil Mino a naslouchající Kaad přikývl.

Irian popošla ke stydnoucí koňské mršině a z vaku u sedla opatrně vytáhla podlouhlý předmět.

"Zapomněla jsem ti to v tom spěchu říct... To je zbraň proti příšerám," podala Minovi malou dýku.

"Stříbrná?" vyzkoušel ostří prstem.

"Z magického damastu. To je měď a stříbro kované dohromady. Dej si pozor, abys jí neškrábl mě nebo Kaada."

"Proč?"

"Uvidíš, až ji použiješ. Na cestu! Povedeš mě."

"Půjdeme zkratkou," odpověděl a po chvíli celá trojice zmizela v temnotě mezi stromy.

V okně chalupy vedle hřbitova poblikávalo světýlko. Mino, Irian a Kaad se přikrčili v houští vzdáleném asi sto kroků. Louka před nimi, porostlá ojedinělými keři, byla docela tichá a nehybná.

"Cítím psa. Je tam pes!" oznámil had.

"Ale kdo je v domě?" šeptla Irian.

"Jestli samotný Tagero, tak jsme v maléru!" ozval se opět Kaad. "Jeho myšlenky neslyším. To je buď dobře, nebo špatně, pokud tam na nás čeká... Cítíš přízrak?"

"Ano. Doufám, že on nás ne."

"Je vystrašený, neklidný, zmatený..." zaznamenával had postupně emoce. "Můžeme být klidní!"

"Co uděláme s Mertou?" zeptal se Mino.

"Chci ho živého," oznámila Růžoočka. "Pojďte blíž..."

Dali hlavy dohromady a chvíli se radili, pak se rozdělili, aby obešli chalupu ze tří stran.

Na Mina připadl nejdelší úsek. Velkým obloukem oběhl celý hřbitov a přeskočil zeď na opačném konci. Tiše proklouzl mezi hroby.

Najednou zaslechl šelest a krátký skřek. Ve tmě před ním se něco pohnulo. Zašuměla křídla a nad černé tvary hranolů vzlétl netopýří stín. Potracenec! Naštěstí mladíka nezahlédl. Netvor kroužil zřejmě bez cíle, poletoval a klepal zobákem do kamenů. Ohrožoval jen těhotné ženy, Mino se ho tedy nemusel bát, ale vyplašené strašidlo mohlo způsobit pekelný hluk, navíc mu z ocasu začaly padat jiskry.

Musel něco vymyslet. V kapse měl pořád ještě kuličku hematitu. Uvážlivě ji uchopil prsty. Rodmin sice mluvil jen o létavcích, ale možná... Lehce ji hodil směrem k démonovi. Amulet zarachotil na šterku aleje a někam zapadl. Potracenec však zareagoval. Zahlédl temný předmět a přilétl k němu. Chvíli na něj pohlížel a potom do něj klovl. Síla vypočtená na mnohem silnějšího démona ho docela paralyzovala. Ztuhl jako dřevěná figurka. Mino vyskočil a rozběhl se k místu, kde hřbitovní zeď přiléhala přímo k hrobníkovu plotu, a nahlédl na druhou stranu.

Kaad právě prolézal pod plaňkami. V matném nočním světle vypadal jako proud husté, tmavé kapaliny vytékající zpod plotu. Dělal to naprosto tiše, přímo hypnotizoval měkkostí a plynulostí svých pohybů. Před ním stál očarovaný psík a neuměl se rozhodnout, jestli má zaštěkat. O chvíli později už o tom uvažovat nemusel. Had vyrazil tak, že se Minovi až zatočila hlava když spatřil ten přechod od lenivého vlnění k pohybu rychlejšímu, než jakého dosáhne konec praskajícího biče. Do psího krku se zaryly jedové zuby. Aby zamezil možnosti předsmrtného zavytí, rozmázl Kaad psa o zem. Chruply kosti. Příliš hlasitě! Svíčka v chalupě zhasla. Přes plot se přenesl štíhlý tvar a vrhl se k oknu. V praskotu vyložené okenice a rámu vtrhla Irian dovnitř. Kaad odhodil psa a jako přetržená tětva narazil do dveří. Třísky se rozlétly na všechny strany. V místnosti se rozpoutal tajfun. Mino přeskočil zeď a jediným skokem se ocitl u zadního vchodu. Mefto padl přímo na něho. Mladíkova pěst přistála na bradě hrobníka, který odletěl jako pytel a ušodil hlavou o zeď. Divoce se svíjející hmota padla Minovi pod nohy. Ztratil rovnováhu a na Meftu upadl.

"Pomoz Irian! Já se o něho postarám." Kaadovo tělo bylo jakoby všude.

Had pomohl koncem ocasu mladíkovi vstát a ten okamžitě vběhl dovnitř. Tma ho zcela oslepila. Už po třech krocích o něco zakopl, zapotácel se a srazil políčku s nějakými krámy. Nový rachot připojil pár dalších not ke kočičině, která v domku panovala. Zvuky boje zaznívaly odněkud zdola. Mino udělal další tři kroky a s výkřikem spadl do sklepa. Naštěstí nebyl hluboký. Zuřivě zaklel a rozhlédl se.

Dva páry svítících očí, jedny červeně, druhé modře, se kolem něho míhaly jako dva přízrační motýli. Syčení, vířskání a zvuky zkázy povšechně příšerný balet doprovázely. Nepoznal, kdo má v tomto souboji převahu. Mino sáhl po dýce, ale vzpomněl si na Irianino varování a stáhl ruku. V chaosu mohlo magické ostří snadno uváznout v kterémkoli z nich. Potřebuje světlo! Po chvíli našel otvor v podlaze a vyšvihl se nahoru. Začal hledat pec.

Irian toužila po odplatě za událost v lese. Když vpadla do jizby, myslela jen na svého soupeře. Meftu podcenila, což byla chyba. Hrobník, který dosud netušil, jakou má převahu, v první chvíli přijal boj. Amulet, který odebírá sílu, ušodil strigu dříve, než dopadla na podlahu. Potom se na ni vrhl upír přivolaný ze sklepa. Jakmile nyní dostal nový rozkaz "zabij", zmizel jeho strach a neklid. Živel v podobě Kaada, který vlezl do místnosti, je náhodou oba srazil na podlahu. Zápasila usilovně, ale cítila pomalé, neúprosité působení amuletu, který k ní přilnul. Uviděla Mina, když tam vpadl, ale nemohla mu předat žádnou myšlenku. V hlavě měla pořád větší chaos. Upír zapomněl na pud sebezáchovy. Kousal ji, snažil se jí rozervat zuby hrud' a proniknout k srdci. Ústa mu vyplnila její krev. Kdyby polkl třeba jen kapku, zdechl by, ale k tomu dosud nedošlo. Drápy dopadaly pořád nejistěji. Mysl Růžoočce pomalu zaplňovala sklepní tma. Chvillemi zapomínala, že s něčím bojuje. Bylo jí to fuk. Jen aby už skončila bolest a námaha. Podlaha, na které ležela, se najednou pohnula, naklonila a striga padla do temné propasti. Na všech stranách se majestátně rozjasnilo...

Chalupa hořela. Mino skočil do sklepa zalitého září ohně a dopadl na upíra skloněného nad Irian. V hrudi strigy zela strašlivá rána. V mladíkově mozku vybuchla šílená zuřivost. S výkřikem popadl upíra za vlasy a dýka udeřila jako blesk. Chtěl bodat pořád znovu, až do konce světa, ale jednou zaražené ostří už nedokázal z netvora vytrhnout. Upír pronikavě zavěštl a ztuhl. Mino spatřil, jak mu z hlavy i těla klíčí spousta kovových, trnitých větviček. Ostří z magického damastu se v démonovi rozrostlo v hustý, trny pokrytý keř, který pohltil veškerou sílu Ona.

Neměl čas obdivovat účinnost své zbraně. Popadl bezvládnou strigu a vystrčil ji otvorem nahoru, potom vylezl ze sklepení sám. Žár mu ožehl obličej. Zapraskal hořící krov. Hodil si Irian na záda a kašlaje, napůl zadušený kouřem, vběhl na dvůr.

"Nenašel jsi svíčku?" zavtipkoval Kaad, ale při pohledu na Irian hned zvažněl. "Co je jí?"

"Nevím..." zafuněl mladík a složil Růžoočku na zem.

Oba se nad ni sklonili. Had první postřehl destičku pevně přisátou k boku strigy.

"Rychle to utrhni! Rychle!" ukázal jazykem.

"Nemůžu!" Mino bezmocně zatínal prsty do amuletu.

"Vezmi nůž a odřízni to i s masem! Všechno jedno. Rychle, nebo bude pozdě!"

Po úděsně dlouhé chvíli se zakrvácený amulet ocitl v Minově ruce.

"Do ohně!" přikázal Kaad.

Dosud bez hnutí ležící Mefto vyskočil a dal se na útěk.

"Pozor!" zvolal mladík a chtěl se rozběhnout.

Had reagoval mnohem klidněji. Koncem ocasu uchopil nevelký kámen a krátkým trhnutím celého těla jím mrštil. Úder

následovalo hrobníkovo zaječení. Kámen jej zasáhl do týla a uprchlík padl jako kláda.

"Teď už nebude muset předstírat bezvědomí..." prohlásil Kaad a pohlédl na Irian. "Rána na prsou se zavřela!" ohlásil radostně.

"Tak jsem nepřišel pozdě," oddechl si Mino s úlevou a přitáhl bevládného uprchlíka.

Striga v bezvědomí se pomalu měnila v dívku. V této podobě se probrala.

"Co se mi stalo?" tázala se slabým hlasem.

"Jednou nohou jsi už byla na druhé straně této zdi..." ukázal mladík na hřbitov a začal spoutávat zajatce.

Pokusila se usednout, ale neúspěšně. Kaad ji vsunul pod záda jednu ze smyček svého těla a podepřel ji. Celou chalupu zachvátil obrovský hučící plamen a v tomto světle se had ukázal v celé své nádheře. Měřil přes tucet kroků délky, loket v průměru a měl širokou, oblou hlavu. Na bocích a zádech jej zdobily skelně šedé šupiny, na spodku těla trochu světlejší.

"Měla jsem se stát zaklínačem jako můj adoptivní otec," pronesla tiše. "Mnozí mě přemlouvali. Měla bych nyní víc zkušeností a nenechala bych se tak snadno nachytat."

"Hlavní je, že žiješ," utáhl Mino poslední uzel. "Je čas odtud vypadnout," dodal.

"Ve stodole je kůň. Bude se ti hodit," odsunul se Kaad od Irian a začal se plazit do tmy.

"Kam tě čerti nesou?" podivil se mladík.

"Zmizím mu z očí, protože při pohledu na mě se koně pokoušejí lézt na strom. Budu poblíž. Kam je vezmeš?"

Mino chvíli uvažoval.

"Do Rikenovy krčmy, té u města," odpověděl. "Nechci dělat u brány další rozruch."

"Dobře. Až všechno zařídíš, přijď za mnou."

Had zmizel ve tmě a mladík otevřel dveře stodoly. Vystrašené zvíře nebylo snadné vyvést. Mino mu nasadil udidlo, neztrácel čas hledáním sedla a vyšel s koněm ven. Jako první vysadil nahoru Irian.

"Děkuji..." šeptla, když se na okamžik její ústa ocitla u jeho ucha.

Přikývl, aniž věděl co odpovědět. Popadl Meftu a přehodil ho jako pytel před dívku. Hrobník byl pořád v bezvědomí.

"Nepřehnal to Kaad s tím kamenem?" zneklidněl a ohmatal zajatci hlavu. V týlu narostla boule jako půl jablka, ale lebka nepraskla. Pokrčil rameny a sáhl pro řemen, který visel oři u huby.

"Dávej na toho lumpa pozor," řekl Irian, ale ta se jen schoulila a křečovitě se chytila hřívý. Vyrázili.

Veden ohledy na Růžoočku i zajatce se Mino nevydal lesní zkratkou a zvolil delší, ale lepší běžnou cestu. Za několik minut svit ohně zmizel za stěnou stromů a opět zavládla jednotvárná, pochmurná temnota. Neměli žádnou zbraň kromě obyčejného meče, Irian se jen s námahou dařilo nespádnout z koně. Nebýt poblíž číhajícího Kaada, byli by na tom v případě útoku jako slepá koťata v košíku. Had však ničím neprozrazoval svou přítomnost, takže po určité době jim vědomí jeho existence přestalo dodávat naději. Černý les s pochmurným šumem větví šelestících v mírném větru byl mnohem reálnější. Náhle se ozval hluk a praskot chrastí; Minovi vyrazil studený pot. Když pochopil, že se jedná jen o stádo divokých prasat, vlna úlevy ho málem porazila.

Dojeli na místo prvního střetu. Mrtvý upír už smrděl tak, že Mino raději přidal do kroku. O kousek dál se zastavil a zvedl něco ze země. Štítek. Podal ho dívce a ta si čelenku s námahou nasadila.

"Je mi zima..." přitiskla si k hrudi zbytky oblečení.

Rychle si sundal kabát a přehodil ho Růžoočce přes záda.

Rikenova krčma už nebyla daleko. Majitel se na nic neptal. Beze slova ukázal na sklípek, kam uložili stále bezvědomého hrobníka, načež zamkl dveře a podal klíč mladíkovi. Také pomohl odvést Irian do jednoho pokoje, kde ji uložili do postele a teple přikryli.

"Přinesu jí svažené víno s kořením," promluvil krčmář až ve chvíli, kdy došli do výčepu. Několik znavených mužů podřimovalo u stolů nebo se choulili na lavicích. Někdo chrápal.

"Mně dej taky," požádal Mino a ztěžka dosedl na první volné místo. "A něco k jídlu..."

Moc ale do sebe nedostal. S obtížemi polkl jen několik soust. Horké víno mu naštěstí dokázalo uvolnit sevřený žaludek a vrátilo jasnou mysl. Mino si vzpomněl na Kaadovu prosbu a vyšel na dvůr. Vládlo ticho, na obloze se objevily první známky nastávajícího svítání. Husté křoví na druhé straně cesty, přímo naproti hospodě, připadalo mladíkovi jako nejvhodnější skrýš. Došel k němu a tu se z větví vysunula hadí hlava.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Mino.

"Žádné známky magické Přítomnosti," odpověděl telepaticky Kaad. "Myslím, že do rána se nic nestane. Musí se připravit. Určitě ho tento obrat zaskočil."

"Myslíš, že už ví?"

"Ano. Požár a navíc pekelně silná vibrace Ona. To nelze přehlédnout. Jestli nás ráno najde, bude nám docela horko."

"Chyba," zachmuřil se mladík.

"Starosti si nech napotom," přerušil ho had. "Teď máš příležitost odvděčit se mi za záchranu života..."

"Jak?"

"Přines mi pivo!"

Mino zkoprněl.

"Nečum tak! Dvacet let jsem neměl v hubě ani kapičku! Někdy mnou žízeň kroutila tak, že jsem se málem zauzčil..." prohnul se, jako by to chtěl předvést. "Tak běž," postrčil ho hlavou. "A plný soudek!"

"Dobrá, dobrá..."

Mladík mechanicky ucouvl a naprosto tumpachový se vrátil do krčmy. Když si objednal soudek piva ven a jako kamufláž ještě jeden prázdný korbek, Rikenovi, většinou duchapřítomnému, spadla brada. Podle svého zvyku se ani tentokrát na nic neptal, ale bylo zřejmé, že se snaží pochopit, co se děje. Mino se však nesnažil nic vysvětlovat.

Zaplátil, popadl soudek a vyšel ven. Kaada našel na stejném místě.

"Nalévej!" rozevřel tlamu dokořán. Bylo se nač dívat.

Mladík vytáhl špunt a proud pěnivé tekutiny zabublal v propasti hrdla. Kaadovy myšlenky ztratily formu slov a staly se obláčkem roztančených emocí. Nadšení, rozkoš, zápal a blaho se slily dohromady a vysublimovaly oparem mystické extáze. Uchvácený Minon sledoval, jak mu tyto pocity pronikají do mysli. Byly tak zřetelné, že mu chvillemi připadlo, že i on pije pivo. Ne, dál nedokázal odolávat! Odvrhl vlastní individualitu a spojil se s Kaadem; připadlo mu, že polykají veškerou harmonii vesmíru. Jejich spojená vědomí se stala nadvědomím, vzlétajícím na nejkrásnější výšiny rozjímání. Dosáhli absolutna!

"Dost!" Jemná nadskutečnost pukla, had táhle zafuněl a líně se rozhlédl. Mladík odložil soudek.

"Táák... je příjemné být filozofem!" Studenokrevný myslitel pomalu vytáhl z křoví zbytek těla a svinul se do podoby jakéhosi kuzele, závit na závit. Jeho hlava se ocitla ve výši obličeje vedle stojícího Mina, pohyblivý konec vztyčeného ocasu mezi nimi kreslil složité klikyháky.

"Nalej si," ukázal Kaad na korbel v trávě.

"Ne, děkuji. Mně už to taky stačí..." odvětil mladík.

"Neostýchej se," ponoukal had.

Mino po krátkém váhání poklekl a naplnil nádobu. Vstal a upil několik doušků. Studená hořkost chutnala docela obyčejně. Pocítil rozčarování.

"Omlouvám se, že ti mávám ocasem před nosem, ale vždycky jsem rád mluvil rukama," omlouval se Kaad. Oči se mu leskly víc než obvykle. "Je Irian už lip?"

"Zatím spí. Ale vyprávěj mi, jak jsi žil tam na vrchu. Vymyslel jsi něco za tu dobu?"

"Když si není s kým povídat, samotnému je těžké na něco přijít. První léta jsem zkoušel využít klidu a samoty, ale rychle jsem zjistil, že se začínám opakovat. V tomhle řemesle je třeba číst, diskutovat, občas si něco zapsat. Bez toho ani ťuk, zač by taky stálo dílo napsané ocasem do písku. Mohl jsem jen celé hodiny zírat na oběsence a po nějaké době jsem zjistil, že frekvence jejich kmitů závisí na délce provazu, na kterém visí, ne na tom, jak moc je vítr vychýlí. I to je dobré..." prohlásil smutně. "Dej si ještě pivo!"

S Minovou pomocí vysušil soudek do dna a pohlédl k obloze.

"A to tě vůbec nikdo nenavštívil?" zeptal se mladík.

"Zahnal jsem pár strašidel. Ostatně o tom něco víte... Nevyhovovala mi jejich společnost. Jsou tam i elfové, ale těm se hnusím. Jsou tak duchovní, a já žeru mrtvolý!"

"Něco mi o nich pověz. Zatím vím jen to, že existují."

"Jsou rovněž vtělením síly Ona. Stejně jako přízraky, ale jsou jejich opakem. Vždycky se drží daleko od všech ostatních a není možné se s nimi setkat, pokud si to nepřejí. Mají velice dobrý smysl Přítomnosti. Kdoví, jestli právě tyto bytosti nejsou příkladem toho, co by dokázal stvořit On, kdyby neustále nenarážel na zbabrané osobnosti šílenců a zločinců. Myslím, že On je také život. Naprosto jiný než ten, který známe my, podléhající odlišným zákonům, ale život. Zasáhl náš svět..."

"Vím, před sedmnácti stoletími spadla z oblohy zářící skála."

"No právě. A teď se snaží přizpůsobit naší přírodě. Jsou z toho nejružnější stvůry. Takové jako elfové a rusalky, takové jako já a Irian a ty Tagerovy chodící mrtvolý!"

V myšlenkovém přenosu zazněl hněv.

"Ale ještě..." začal Mino.

"Nechme toho!" přerušil ho Kaad. "Nebudeme se tím teď trápit. Víš, co..." přiblížil hlavu důvěrně k mladíkovu uchu, "prozradím ti tajemství svého původu."

"Nechápu, vždyť..."

"Nejde o to, že jsem se narodil na jihu. Problém je v tom, k čemu ten darebák použil magii, aby nakonec vypěstoval ten kus salámu, kterým teď jsem," vysvětlil.

"Jedná se o druh hada?" dopil Mino pivo.

"To nebyl had."

"Tak co?"

"Ještěrka. Ve skutečnosti jsem slepýš!"

"Kecáš!" mávl Mino rukou. "Ti nekoušou a nejsou jedovatí."

"Co se dá dělat," sklopil Kaad hlavu, "nikdo není dokonalý..."

Útěk

V hlubinách snových mrákot začalo její vědomí nejasně vnímat vlastní existenci. Objevily se první myšlenky, nejprve matné a neurčité jako cáry rozmazaného stínu. Když se vzbudil hmat, zřetelně si uvědomila, že je tělesem obsahujícím tvar a objem. Připomenula si slovo "tělo". Vzápětí začala slyšet. Vzdálené kroky, tlumené úryvky rozhovorů. Pocítila, že dýchá a že je příliš těžká a bezvládná, než aby se dokázala pohnout. Pochopila, kým je a kde se nachází. Vzpomínek z minulé noci se dostavilo mnoho. Irian otevřela oči.

Alkovna byla osvětlená. Denní jas hojně pronikal okenním závěsem z bílého plátna a vrhal slabé stíny na povalový strop. Růžoočka s námahou přemohla bezvládné svaly a usedla. Vlastní slabost ji zaskočila a v prsou ji zabolelo. Znepokojeně rozhalila kabát a potřhanou, zakrvácenou blůzičku. Mezi polokoulemi ňader, kousek pod klíční kostí, se červenala velká jizva. Špatné znamení! Nyní už polekaně napřáhla pravou ruku před sebe a pokusila se ji přeměnit ve spár. Podařilo se, ale tentokrát nenásledoval příliv nadpřirozené moci, jak bývalo v takovém případě zvykem. A co víc, nedokázala udržet Proměnu tak dlouho, jak chtěla. Krivé drápy se navzdory značnému úsilí po chvíli změnil y obyčejné prsty.

"Ztratila jsem veškerou sílu!" konstatovala bojácně. "Musím na slunce..."

Spustila nohy na podlahu a chvíli marně hledala obuv. Nakonec si uvědomila, že zbytky sandálů leží někde v lese, na bojišti. Určitě jí samy spadly z nohou, když se proměnily ve spáry. S povzdechem si sáhla na spánky, aby si upravila posunutý štítek. A opět nepříznivé znamení! Stříbrná obroučka, která vždycky při dotyku pulzovala příjemným teplem, se nyní stala pouhým kouskem kovu.

Někdo zaklepal na dveře. "Dále!" rychle si přikryla holá ňadra. Vstoupil Mino.

"Zdravím. Přinesl jsem ti nové šaty," položil je na stolek vedle lůžka. "Jak se cítíš?"

"Jsem příliš slabá, než abych dokázala bojovat," odpověděla. "Potřebuji nejméně dva, tři dny..."

"To je zlé!" zajíkl se.

"Co se děje?"

"Tagero nám odřízl cestu do města. Za úsvitu vyrazil Kaad na průzkum a před bránou zjistil jakási zvláštní narušení síly. Navíc se poblíž potuluje létavec v podobě malého obláčku prachu... Náhodně chodce míjí, zřejmě čeká. Asi vím na koho! Zatím nám nic nehrozí, ale dříve nebo později Tagera napadne, aby prozkoumal i tuto krčmu. Musíme rychle odtud!"

"Kde je Kaad?"

"Ve sklepe, hlídá Meftu. Pořád se ještě neprobral. Nelíbí se mi to. Jestli umře..."

"Vím," přerušila ho. "Musíme všechno sdělit Rodminovi."

"Už jsem poslal dopis. Kaad tvrdí, že posel prošel, ale odpověď pořád nemám. Čertví, co se ve městě děje!"

"Doufám, že se Rodmin nedal zaskočit..." zasmušila se.

"Nesmíme tady sedět a čekat, tak nic nezjistíme."

"Máme jednoho koně..." začala Irian.

"...a jednoho hada, jeden meč a jedny boty!" rozčilil se Mino a výmluvně pohlédl na dívčiny bosé nohy. "Nemáme poněti o magii a tady máme co dělat s neobyčejně obratným černokněžníkem."

"Jen klid, zatím taky pracoval naslepo."

"Zatím."

"Ale v jednom máš pravdu," souhlasila Irian, "musíme utéct. Jenže kam?"

"Napřed začneme, myslet budeme potom."

"To není moc rytířské počínání..."

"Nerad bývám bez šancí. Obleč se! Počkám na dvoře." Vykročil ke dveřím.

"Vezmi jídlo na cestu."

"Dobrá," zmizel za prahem.

Irian se spěšně převlékla. Při oblékání nového oděvu postřehla, že navzdory tomu, co řekl, nezapomněl Mino na nové sandály pro ni. Při zapínání blůzičky s lítostí pomyslela na drátěnou košili, kterou si právě dnes měla vyzvednout u kováře z opravy. Pletenina kovových článků by jí ušetřila potíže s oděvem, který se po každém dobrodružství měnil v cáry. A taky by se nemusela Minovi předvádět polonahá.

A proč vlastně ne? Zaskočena touto nenadálou myšlenkou se málem začervenala. Já...

Vyběhla z alkovny. Mino už na koně naložil hrobníka a dva nacpané vaky. Při pohledu na ni zamířil k brance.

"Kde je Kaad?" ukázala pohledem na zavřený sklep.

"Protáhl se oknem," vysvětlil Mino a na chvíli odešel, aby vrátil klíč Rikenovi stojícímu na zápraží.

"Doufám, že sem ještě někdy přijdete na pivo..." řekl krčmář.

"Možná," odvětil Mino a snažil se, aby to zaznělo co nejuvolněji.

"Na svátek Panen zapálím ve svatyni šest velkých svíček, aby mi Velký Reh poslal víc takových hostů!"

Svatyně... svíčky! Mladík se překvapeně zachvěl. Ano, to je nápad!

Nedal však na sobě nic znát, rozloučil se s hostinským a pokynul Irian. Chvíli šli cestou směrem od města, potom chvíli kličkovali lesem, až posléze počkali na Kaada. Ten zašelestil v blízkém křoví za několik minut, ale neukázal se, aby nesplašil koně.

"Poslyšte!" předal jim telepaticky. Kůň neklidně zaržál. "Čím déle o tom uvažuji, tím jsem si jistější, že Tagero je nyní v Kardě!"

"Jak to víš?" zvolala Růžoočka.

"Uvažoval jsem, co bych udělal na jeho místě. Znenadání ztratil spolehlivého pomocníka a dva upíry. Přestal ovládat průběh událostí. V takovém případě musí vyjít z úkrytu a udělat pořádek osobně. Ten váš mág má teď potíže. Dobře, že vás Tagero nezastihl ve městě. Měl jsi dobrý nápad s tou zastávkou u Ríkenu."

"Víc štěstí než rozumu," broukl zachmuřeně Mino.

"Ale nemůžeme pomoci Rodminovi," poznamenala Irian. "Lovec se změnil v kořist."

"Existuje ještě jedno místo, odkud se nám může dostat pomoci," prohlásil mladík. "Musíme jít do kláštera k mnichům."

Vír Kaadových myšlenek znamenal povzdech plný rezignace.

"Něco nesouhlasí?" zeptala se Růžoočka.

"S pohostinností je to u nich nevalné. Kdysi jsem se pokusil dojídat zbytky z jejich smetiště. Když pochopili, o co jde, podstrčili mi ovci napuštěnou výtažkem z krysích ocasů. Potom mi zůstaly jen speciality ze Šibeničního vrchu..."

"Slibuji ti, že pokud teď udělají něco nevhodného, dostaneš živého opata. Slovo královského soudce!" slíbila Irian s úsměvem.

"Tudy," ukázal Mino směr.

Rikenovu krčmu opustil zuřivý a plný vzteku. Utekli! To už bylo moc. Hloupý mlíčňák a striga se opovažují mařit mu plány, jejichž velikost ani částečně nedokáží svými ubohými mozky pochopit! Ztratil příliš mnoho času touto bezvýznamnou záležitostí. Zuřivost prohluboval fakt, že z velké části si všechno zavinil sám. To se však snažil vymazat z vědomí. Rychle kráčet ke hřbitovu. Konec žertů! Jejich lebky ozdobí podnože jeho trůnu. Představil si, jak na ně šlape chodidly v měkkých čizmách. Tak skončí všichni nepřátelé a neužiteční pomocníci! Už žádné spojení s nemyslivými hlupáky s ambicemi velkými jako stodola. Zadupe do země každého, kdo se mu pokusí rovnat! Nastal čas! Prošel hřbitovní branou a ocitl se mezi hroby.

"Ty, ty a ty!" přikázal Silou. "A ještě vy dva!"

Hroby se pohnuly, kořeny trávy praskaly, půda kolem drnů se drolila. Mrtvoly začaly vylézat ven; rozhrnovaly půdu jako suché listy. Tyto lidi kdysi pohřbili zaživa. Příšerný děs, který je zachvátil, když se probrali ze zdánlivé smrti, vedl k tomu, že bez zaváhání podlehlí vůli, jež jim slibovala vysvobození z tohoto děsu. Strach se změnil v nenávist a dovolil zapomenout na cenu. Od tohoto okamžiku přestali odlišovat život od smrti...

Stál a tiskl v dlani Strípek. Počkal, až se mu připlazí k nohám a pak jim hodil několik Minových a Irianiných drobností.

"To jsou oni! Chci jejich hlavy!" rozkázal.

Bledé přízraky s rysy strnulými do výrazu šílené hrůzy, jež se svíjely v ostrých paprscích poledního slunce, popolezly a zapamatovaly si stopy osobností, tkvící na předmětech.

"Na cestu! Roztrhejte každého, kdo vám přijde do cesty!" Zvedl Strípek a síla jeho sluhů se zestonásobila. "Už vás nic nezadrží!"

Přízraky se s chraplavými výkřiky rozběhly a zmizely mu z očí.

Nestaral se o křik, který se ozval kdesi za ním. Dobře, že existují svědci. Ať všem vyprávějí o jeho moci! Jen aby nepoznali obličej, který nyní nosí... Pevněji si přitáhl kapuci a beze spěchu se začal zabývat další záležitostí.

"Je to marné!" zvolal nervózně Mino, zatímco vytrvale a neúčinně potíral spánky mokrému hrobníkovi, který byl pořád v bezvědomí. "Musels ho tak praštit?" otočil se mladík k opodál svinutému Kaadovi. V potůčku, který jim zkrátil cestu, se už půl hodiny snažili vzkřísit Meftu.

"Opravdu jsem ho neuhodil příliš silně," omlouval se had, "vždyť se v tom vyznám..."

"Vidím!"

"Lebku má celou."

"Ale mohla mu v mozku prasknout nějaká žilka! S hlavou se nikdy neví. Neměl ses do toho míchat, chytil bych ho sám!"

"Nechtěl jsem riskovat."

"A tohle jsou důsledky."

Had zasyčel.

"Přestaňte se hádat," ozvala se dosud mlčící Růžoočka. "Myslím, že vím, o co tady jde. Příčinou tohoto stavu naprosto nemusí být poranění..."

"A co tedy?" nadhodil Mino.

"Stává se, že někteří polapení spiklenci nebo atentátníci, aby nepocítili bolesti mučení, upadnou do stavu, který se tomuto velice podobá. K dosažení této schopnosti je třeba předem hodně cvičit, učit se zaklínadla a umění meditace. Díky tomu je později možné v případě potřeby, a to i po celé měsíce, existovat jako kámen a čekat na příznivější poměry."

"To znamená, že nás teď slyší?"

"Pokud mám pravdu, tak ano..."

"Hrome! Co tedy máme dělat?"

"Králov kat mistr Jakub nikdy neměl s podobnými chytráky potíže. Vždycky jim našel skulinku v duchovním pancíři a pronikl k takovému darebovi jako k želvě v krunyři. Potíž je v tom, že jsem ještě neslyšela, že by ve zdejšímu cechu byl někdo stejně schopný."

"Musíme jet do Kardy?" zamyslel se mladík.

"Je to možné," pronesla hlasitě Irian, ale současně pokračovala pouze k Minově a Kaadově myšli:

"Je to marné. Den před námi mistr Jakub odjel z hlavního města na dva měsíce a ani král neví, kde teď je. Je to jeho zvyk a privilegium, které si kdysi od Redrena vyžádal. Na jednu šestinu roku je uvolněn od všech povinností a nikdo nemá právo ho hledat. Prostě se ztratí jako kámen ve vodě. Vůbec je to podivný muž..."

"Co tedy uděláme?" zeptal se Kaad.

"Když sami něco nevymyslíme, nezbude nám nic jiného než tuto dobu přečkat..."

"To je dlouho!"

"Vím, ale co naděláme? Schováme se v klášteře..." Na dně Irianina vědomí přelétl nějaký stín, ale okamžitě zmizel pod návaľem jiných, vážnějších starostí.

Mino vstal a zvedl vaky.

"Tak pojedeme," řekl. "Zbývá nám ještě půl dne cesty."

Rodmin se vracel ze sběru magických ingrediencí. Ponořen do přemítání o detailech přípravy jedu, který by dokázal zahubit létavce, teprve v poslední chvíli zahlédl postavu s kapuci, která stála u cesty.

"Neměl jsi mi chodit do rány," řekl Tagero.

Královský mág ten hlas okamžitě poznal. Ztuhl.

"Xin?" zeptal se s absolutním úžasem.

"Jistě, je tady kočkodlak..." Tagero odhodil kapuci, "ale to ti může být jedno..."

Rodmin nedůvěřivě pohlížel na přítele.

"Ale jak??? Co? Proč?" opakoval konsternovaně.

"Nic neoslabuje mága tolik jako opravdový úžas." Tagero bleskově složil dlaně do Znaků.

Nesoustředěný Rodmin se nedokázal kouzlu ubránit. Uder černokněžníkovy síly mu ve vědomí vyhloubil černou díru.

Na cestě nikdo nestál. Hleděl na ni a nic nechápal. Nic si nepamatoval. Věděl, že měl něco udělat, ale co? Bezděčně kráčel přímo za nosem. Za čtvrt hodiny dorazil k městské bráně.

Na padacím mostě stála skupinka hlasitě rozmlouvajících vojáků. Spatřili Rodmina.

"Důstojnosti! Důstojnosti!" rozběhli se k němu.

"Co si přejete, dobří lidé?" zeptal se zdvořile.

"Z hrobů vylezly mrtvoly! Tam... na smetišti..." Před mágem stanuli dva strážci, beze zbraní a v zablácených šatech.

"Nu což, to se stává," pronesl Rodmin s chápavým úsměvem. "Zákony Ona totiž..."

Nenechali ho domluvit.

"Bylo nás v hlídce šest," přerušil ho jeden otrhanec. "Právě jsme došli ke smetišti, když se k nám s křikem vrhli lidé. Tak jsme se dívali taky... Pět rozhrabaných hrobů, rakve rozbité, nějaká žena křičela, že tudy šel. Bez vyptávání jsme se rozběhli tam, kam ukazovala, a najednou tam kráčí bledá mrtvola..."

"Kdyby byla noc," vmísil se druhý, "tak bychom se do toho nepletli, ale byl jasný den, nás šest, strašidlo jedno, tak my hned na ně..."

"A ono vytrhlo strom i s kořeny a s ním se na nás vrhlo jako s koštětem! Všichni jsme padli na zem. A ten přízrak skočil na Kalidu a těmi pařáty ho roztrhal na cucky!"

"Potom přiskočil Zelito se sekerou, a on mu utrl ruku, ve které držel topůrko, a hlavu na zemi rozdupal."

"Vzali jsme nohy na ramena, ale Lito, který předtím dostal haluzi do krku, tam zůstal, a Reto se ztratil někde v lese. Zůstali jsme jenom dva..."

"Tak, tak, dochází k nehodám..." Rodmin si zapnul knoflík na plášti a vykročil k bráně.

"Pane, povězte, co máme dělat?" zvolal rozčilený Tadin.

Mág na něj udiveně pohlédl.

"Proč se ptáte právě mě, dobrý muži?"

Desátník ztumpachověl.

"Přece vy, pane..." vykoktal nejistě, "přece vy..."

"Musíte počkat, až se vrátí soudkyně Irian. Já mám teď důležitější úkoly. Ani byste nepochopili, jak důležité!" pronesl, otočil se a provázen užaslými pohledy vstoupil do města.

"Obávám se, že do toho kláštera nedojdeme!" zastavila se Růžoočka.

"Taky si myslím," potvrdil Kaad, ve vysoké trávě neviditelný.

"Proč?" zeptal se Mino.

"Něco se k nám rychle blíží," vysvětlila striga. "Zezadu nás půlkruhem obkličuje přesně pět přízraků," upřesnil had. "Mají hodně Síly..."

"Neměli bychom zrychlit?" navrhl mladík.

"To nepomůže. Nejlíp bude, když se zastavíme na tom vršku..." Kaad zvedl na chvíli hlavu a ukázal na místo, které minil.

"Koně musíme pustit," dodal lhostejně. "Jak se cítíš?" pohlédl Mino na Irian.

"Jizva už zmizela, ale nevím, jestli se silou vyrovnám aspoň tobě..."

"Nemáme tedy na vybranou?"

"Ne."

Mino pocítil, jak mu prsa pomalu začíná svírat ledová obruč. Zhluboka se nadechl.

Za několik minut už byli na pohorku, který had vybral. Vaky s jídlem a svázaného hrobníka položili na zem. Mladík plácnutím na zadek odehnal teď už nepotřebného koně.

"Tam roste osika," ukázala Růžoočka. "Nalámu větev a nařežu kůly."

Mino mlčky přikývl.

"Schovám se do toho houští," odplazil se nehlučně had. "To je dobré místo..."

Mladík vytáhl z pochvy meč. Usedl na neveliký kámen a z kapsy kalhot vytáhl polovinu stříbrné přezky od pásku. Ostří položil na kolena a zvolna, beze spěchu, začal dlouhými tahy přejíždět kovem o kov.

Před nimi i za nimi se rozprostírala zvlněná rovina porostlá houštinami, křovisky a ojedinelými stromy. Ani louka, ani les, prostě divočina, jež čeká na vykloučení a pluh... Končilo léto, zeleň listů i trávy už poněkud vybledla a zešedla horkem. Vládlo naprosté ticho. Ptáci ztichli. Mino pohlížel na pokroucenou hrušň, rostoucí asi tisíce kroků od nich. Hleděl na ni tak, jako by chtěl, aby tento pohled zůstal navždy na dně jeho očí. Modrá obloha, bílá oblaka, zlaté slunce.

V zorném poli se mu objevila malá, černá, pohyblivá skvrnka. Za ní další.

Rodmin rozložil na stůl potřebné nádoby a nasbírané suroviny. Ohrnul si rukávy a za šepotu zaklínadel vhodil do moždíře několik kousků železné rudy. Rozetřel ji, pokropil šťávou z kopřivy, potom přidal trošku sosnové smůly a všechno přenesl do vedle stojícího kotlíku. Potom se v moždíři ocitly tři suché ropuší kůže a měděné valouny. Za hodinu se i ony změnilly v homogenní růžově šedý prášek a putovaly do nádoby s předchozími složkami. Nyní přišla řada na trošku hřebcovy moče, šnečího slizu a hrst trouchniviny i s červotoči. Vařil to dohromady, pečlivě míchal a

občas doplnil úbytek dešťovou vodou. Byl stále spokojenější. Čas plynul a jeho jistota stoupala. Po chvíli už věděl, že uspěl!

"Ano," pronesl nakonec pyšně, "toto bude dokonalá mast na růst vlasů!"

Pocítil zadostiučinění. Vždyť udělal přesně to, co hodlal udělat, a může tedy jít na oběd.

Přízraky přicházely s naostřenými kůly a s úlomky skal. Jeden z nich měl velkou válečnou sekeru, kterou mával jako třtinou. Šly v rojnici roztažené na několik desítek kroků v téměř pravidelných rozestupech. Obličje už neměly блéde, ale černé, protože Síla, kterou získaly, je spalovala jako neviditelný plamen. Oči jim zářily jako rozžhavené uhlíky. Ruce, lehce svírající hrubé a těžké zbraně, prozrazovaly příšernou sílu. Křoví pronikavě praskalo, lámané neživými chodidly. Pekelný živel kráčel nezadržitelně, aby smetl do nicoty trojici obránců i s jejich primitivními zbraněmi.

Irian schovala nůž, zatkla si za pás tři krátké kůly a zvedla ze země dlouhou zaostřenou tyč, zbavenou listí. Třímala ji jako kopí. Nezměnila podobu. V tuto chvíli to nemělo smyslu. Pouze silněji sevřela prsty na drsné kůře.

Mino stál vedle ní. Soustředěně svíral jílec postříbřeného meče a čekal na to, co se mělo stát. Démoni byli, už co by kamenem dohodil. Nezrychlili. Kráčeli dál klidně a jistě, mlčky, jako kati směřující na popraviště.

Tu udeřil Kaad. Náhle vyrostl z trávy hned za zády prvního přízraku na kraji, vztyčil se vysoko nad jeho hlavu a padl na něho jako blesk z jasněho nebe. Hlava nemrtvého zmizela v hadí tlamě a jedové zuby se zakously přímo do očí. Vzduch roztrhlo pronikavé zavytí, které na vrcholu zmlklo. Had vyrazil k dalšímu. Se zuřivým zasvištěním kmitl vzduchem dřevěný kyj. Obratně uhnul a ocasem podrazil soupeři nohy. Ten se zapotácel. Kaadova hlava učinila neuvěřitelně rychlý pohyb, připomínající klovnutí. Zdálo se, že had se netvora jen lehce dotkl špičkou tlamy, to však bylo jen zdání. Druhá a definitivní smrt se v tom okamžiku rozlila po vnitřnostech přízraku, který pronikavě zaskřehotal a pak už se jen zmítal v agonii, připomínající epileptický záchvat. Ostatní tři zapomněly na Mina a Irian a s vytím se vrhly na nečekaného nepřítele. Kaad nestačil uhnout. Rány na něho dopadly ze všech stran. Hrana ostré skály mu roztrhla šupiny na zádech. Něco ho bodlo do krku. Šest rukou zaťalo prsty do hada, aby ho roztrhlo na krvavé cáry. Nedocenili však jeho sílu, kterou zmnohonásobilo zoufalství. Útočníci i had se změnili v bláznivé klubko těl, rukou a hlav.

"Rychle!" zvolala Irian a rozběhla se po svahu. Mino ji předebral a první vpadl do víru Síly a nenávisti. V tom okamžiku jeden přízrak odpadl, klesl na kolena, křečovitě si tiskl dlaň k rameni, pomalu se sklonil k zemi, dotkl se jí čelem a svalil se na bok. V jeho hasnoucích očích blesklo něco lidského. Utrpení, možná strach. Skonal.

"Už nemám jed!" Myšlenkový přenos pulzoval bolestí.

Nad rozdrásaným hadovým tělem se zvedla černá, stříbrem inkrustovaná ocel sekery. Mladík přiskočil na pomoc, ale nestačil padající kov srazit mimo. Mohutné ostří přetřálo Kaada na dva díly.

"Néééé!" ohlušil Mina vlastní křik. Vzduchem zasvištělo ostří meče. Ruka se sekýrou dopadla vedle křečovitě se zmítajících smyček hadího těla. Pozdě.

"Kaade!!!" Bodnutí do prsou a ledový dech v obličejí. Záblesk, hluk jako hřmění stovky zvonů. Krátký let do tmy...

Poslední přízrak se chystal k druhému úderu kamenem.

"Mino!!!" Zoufalá Irian udeřila vši silou. Ostrý kůl s lupnutím vnikl do měkkého těla. Démon se prudce otočil, ona však zbraň nepustila z ruky a letěla za ní jako panák uchycený na konci žentouru; opět se ocitla za ním. Nohama se dotkla země. Zatlačila ještě víc. Protivník zavyl a opakoval otočku kolem vlastní osy. Irian tentokrát vyletěla jako vymrštná z praku. Náraz na zem ji vyrazil dech. Napůl v bezvědomí vyskočila a vytrhla od pasu krátký kolík. Přízrak se potácel, chroptěl, ale mířil k ní. Z hrudi mu vyčníval černý kužel ostří. Nedošel. Za okamžik padl na obličej a zůstal ležet s kopím v zádech.

Růžoočka zůstala sama mezi zkroucenými těly. Ticho. Beznadějné ticho. Irian pocítila, jak v ní něco puká, láme se a rozpadá. Pohlížela na zmítající se polovinu Kaada, na krví zalitého Mina a nedokázala se pohnout. Prostě nemohla. Křeč jí stáhla obličej, páteří škubal třas. Pýcha, opatrnost, vážnost - všechno zmizelo. Padla na kolena a propukla v nezadržitelný pláč. Už neměla sílu být tvrdým bojovníkem, vůdcem tisíců jiných. Nyní byla jen bezradnou, osamělou dívkou ztracenou na pochmurném bojišti.

"Co tady brečíš?" bleskla nečekaně Kaadova myšlenka. "Napřed bys měla zjistit, jestli je opravdu po nás!"

"Kaade...?" šeptla skrz slzy. "Ty...?"

"To byl jenom ocas. Pekelně bolí, ale doroste. Tak sebou mrskni, nebo ten tvůj rytíř vykrvácí docela!"

Had zvedl rozbitou hlavu.

Překonala bezmocnost a přiskočila k Minovi. Rána vypadala hrozně; začínala nad uchem a táhla se přes krk až k lopatce. Krev tekla silně, skoro tryskala, což znamenalo, že srdce pořád tluč. Irian se vzpamatovala, rychle utrhla rukávy vlastní blůzičky, několikrát je přeložila a přitiskla k místům, která krvácela nejvíc. Přesvědčila se, že mladík má všechny kosti celé. Nějakým zázrakem kámen nerozbil lebku, ale pouze po ní sklouzl. Ovšem kůži a svaly roztrhal jako tupý pluh.

Kaad přilezl k dívce a přihlížel.

"Taková hlava dokáže rozbít zed!" pronesl s obdivem. "Ani se nechce věřit, že lidská lebka mohla vydržet takovou ránu."

Irian neodpověděla. Teprve když Minovo čelo, krk i ramena zmizely pod obvazy, vstala a pohlédla na hada. Rány mu přestaly krváct, ale ještě se nezavřely. Šupiny byly na mnoha místech rozdrásané. Vypadal jako ryba, neobratně oškrábaná tupým nožem.

"Musím počkat na úplněk. Dříve se neseberu," uhodl Kaad její myšlenky. "Chyť koně a nalož na něho ty dva. Je čas jít. Já se nějak doplazím..."

"To nejde, sám vidíš..."

"Chceš tady sedět a čekat na létavce? Nebo jiné mrtváky postižené nespavostí?"

Hrozba účinkovala. Irian udělala, co řekl. Když zvedala ze země Mina, mladík tiše vyjel a neúspěšně se pokusil otevřít oči.

"Bolí..." postěžoval si jako malé dítě. "Bolí..."

"Bude dobře, milý, jsem tady," dotkla se jemně jeho tváře. Pocítila, že se přestává ovládat, ale to už nebylo důležité.

"Milý..." opakovala s citem.

"Řidka?" opřel si hlavu o její rameno.

Touha rázem zmizela. Nesmělý duhový motýl zahynul, zašlápnut botou minulosti. To jediné slovo rozervalo Růžoočce duši. Každá hláska byla křivým spárem. Dívka se schoulila jako otrokyně bičovaná pánem a rychle vytáhla Mina na koňský hřbet. Otočila se a zahlédla, že přízrak probodnutý mečem ji celou dobu sleduje očima. Paralyzovaný, ale ne mrtvý, bedlivě ji pozoroval jako vědec, jenž se snaží zapamatovat vlastnosti právě zkoumaného tvora.

Nenávist v ní vybuchla jako nova. Popadla kolík a prudce jej vrazila do jedné z černých zorniček. Dno očního důlku prasklo. Dřevo se zaklínilo v kosti. Vstala a zvedla nohu.

"Tu máš!" dupla podpatkem. Osikový kůl s odporným chrupnutím pronikl do lebky. Druhé oko se zakalilo.

"Tu máš! Tu máš!" Nepřestala, dokud ostří nakonec nevylezlo zátylkem. Odstoupila, ztěžka dýchala a polykala slzy. Pocítila úlevu.

"Dobře..." šeptla si. "Už bude dobře..."

"Hotovo?" zeptal se Kaad, který právě dokončil proces polykání useknuté části vlastního ocasu.

"Ano," odvětila Irian klidně. "Můžeme jít."

Do kláštera zbývalo pět hodin cesty.

Mistr Jakub

Růžoočka předložila opatovi návrh onoho druhu, jaký činí diskusi předem zbytečnou. Bylo to jednoduché: on i jeho mnichové ji poskytnou veškerou pomoc, nebo budou rozvěšeni na okolních stromech. Důvodem k takovému jednání byl Zákon čistoty - starý kodex schválený záhy po zjevení Ona. Prikazoval bezvýjimečnou likvidaci všech nadpřirozených bytostí. Časem se aplikace tohoto zákona omezila jen na netvory lovící lidi nebo škodlivé jiným způsobem. Nové zvyky neakceptovali jen profesionální zaklínači a mniši, kteří žili podle starých pravidel. Nyní se ti druzí setkali s realitou.

S Minem nebyly problémy, protože se o něj okamžitě postarali bratři-lékaři.

Rovněž Meftu bez zbytečných cirátů strčili do sklepení s důkladným zámekem, avšak od Růžoočky a Kaada opat kategoricky žádal, aby okamžitě opustili svaté místo. Striga byla stejně rozhodná a na misku vah hodila funkci královského soudce, čili nejmocnější osobu provincie. Po těchto slovech nastalo v převorově cele dusné ticho. Kromě opata a Irian tu byl ještě jeden mnich, kterému kapuce hábitu úplně kryla obličej. Stál nehybně u zdi tak ponořen do vlastních úvah, že mu zřejmě nedošlo, co Růžoočka řekla. Ani se nehnul. Zato opat chvíli působil dojmem, že se zalkl vdechovaným vzduchem. Na obličejí kulatém jako mísa se mu objevila zarputilost.

"Král je bezbožník!" pronesl konečně.

"Náš pán má právě teď důležitější problémy než věrouku. Povinností dobrých poddaných je udělat všechno, co je v jejich moci, aby zabránili spiknutí. Jiné jednání je zradou a tak také bude hodnoceno," odsekla Růžoočka. "Nuže?"

"To je bezpráví!" zasupěl opat. "Narušování posvátných příkazů! A ne poprvé! Takovými... drzými čarodějkami!" Stěží se udržel, aby to nepřehnal. Kdy-by...

"Za zločin urážky majestátu je trest tři sta až tisíc ran bičem. Dej si pozor na ústa, mnichu!" Irian stiskla zuby. "Mám právo nacpat ti ta slova zpátky do krku!"

"O jakém právu se mě odvažuješ poučovat ty, která. ..."

"Potupa královského soudce je také zločin." Opat zmlkl, zahrán do kouta. Bylo zřejmé, že hledá patřičnou odpověď. Po chvíli se ovládl a rysy mu ztuhly.

"Ustupuji před násilím," prohlásil suše. "Bylo by nečestné porušit příkazy odvěkého kodexu a přijmout bytost, kterou je třeba zničit. A svěřit tobě, paní, hodnost soudce, strážce zákona, to je už ryzí výsměch samotnému principu toho úřadu. A to, že tady přede mnou stojíš a opovažuješ se mi vyhrožovat jménem krále, je kacířstvím a svatokrádeží. Osoba mimo zákon se při svém jednání na něj nemůže odvolávat!"

"Vzpamatuj se, pane!" zvolala Irian znepokojená vývojem situace. "To, o čem mluvíš, je pouhý stín z hlubin minulosti. Mnohé se změnilo. Tento zákon už zastaral a byl zapomenut..."

"Pro nás, sluhy boží, nemá čas význam. Důležité je však to, že král Redren znevážil jeden ze základů své moci. Udělej, co chceš, paní, já ovšem bez odkladu vyšlu posla, aby o všem informoval Radu kněží. Jeho Výsost nás nikoli poprvé udivuje a děsí svým jednáním. Možná se dovršíla míra nepravosti!" Otočil se a vyšel z cely.

Růžoočku zamrazilo. Jak na to mohla zapomenout?! Chtěla krále zbavit potíží a přitom mu je množí jako králíky. Mino! Mino! Kdyby cestou do kláštera na něj alespoň na chvíli přestala myslet a chladně uvážila, co dělá, možná by přišla i na tuto možnost.

Podrážděně přistoupila k oknu. Se štítkem špinavým, s rozčuchanými a splepenými vlasy, v krátkých kožených kalhotách a kabátě na holém těle, protože blůzu roztrhala na obvazy pro Mina, vypadala jako fúrie po boji. Ale opravdový boj ji teprve čeká!

Opřela se o parapet. Dole, na trávníku uprostřed dvora, ležel Kaad. Mniši procházející kolem dělali, že ho nevidí. Zraněný a vyčerpaný had se nehýbal. Přecenil své síly a stěží se sem dovlekl. Irian ztěžka vzdychla. V některé jiné cele nyní sešívají Minovo rozdrásané tělo. Do háje! Zase na něho myslí! Všechno jde špatně, všechno se rozpadlo na trosky, a ona si mele pořád totéž! Jen klid. Co se stane? Hlupák opat dodá Radě kněží záminku. Redren je už léta svým způsobem života dovádí k šílenství. Šílený král! To si určitě myslí. Oslově... Ted' mají příležitost. Postačí, když neoficiálně doporučí opatovi, aby jí odmítl poskytnout azyl. Ovšem ji odtud nedostane jinak než násilím. Kněží se tedy

dopustí vzpoury... Jako soudce a První strážce Suminoru to nesmí nechat bez trestu. Přivede z Kardy vojáky a klášter dá veřejně podpálit. Rada kněží bude předstírat překvapení a prohlásí, že král pronásleduje víru. Dají ho do klatby, budou požadovat, abdikaci. Potom se obrátí k několika nespokojeným baronům s prosbou o ochranu. Občanská válka jako víno! A k tomu všemu ještě ten Tagero! Takovou příležitost nepropase... Opět ji zamrazilo. Že by Redrenovi nakonec selhal instinkt chladného hráče? Že by udělal chybu? A jak měl vědět, že mu ona všechno tak zkomplikuje! Ale co jiného měla dělat? Co když jsou už na cestě další přízraky? Pro jejich nenávisť jsou překážkou jen zdi svatých budov. Jestli chce přežít a něco s tím udělat, musí sedět tady. Ke všemu zlému zůstala sama. Nikdo ji nepomůže. Měla to předvídat, vymyslet něco jiného... Pozdě. Všechno zamotala sama. Nikdo jiný. Idiotka! Idiotka! Zamílovaná idiotka!

"Paní, čekám na tvé rozkazy."

Zaskočena se zachvěla. Tento hlas nebyl pisklavý falzet mnicha, který svou mužnost uložil do urny na oltáři boha Reha, navíc jí připadal podivně známý. Otočila se od okna. Postava u stěny, na kterou docela zapomněla, pomalu sňala z hlavy kapuci.

"Mistr Jakub?!" vykřikla užasle.

Odpověděl úklonou.

"Co tady děláš, pane?"

"Klášteří zátíší naplněné šumem modliteb umožňuje odtrhnout myšlenky od reality mučírny..." začal kat.

"Činíš tady pokání, mistře?" Irianin úžas byl tak veliký, že vytěsnil všechny ostatní emoce.

Mistr se znechuceně ušklíbl.

"Proč hned pokání? Vždyť jsem nikdy nezanedbal své povinnosti. Nespáchal jsem ani žádný zločin."

"Myslela jsem, že..."

"Že se lituji kvůli těm, které jsem provedl slzavým údolím? Ne, paní. To je rozšířený a chybný názor. Jistě, byl jsem kdysi donucen udělat zlo, které vykoupla nevinná oběť mého bratra. Tu záležitost znáš a víš, že se netýkala mých povinností. Pojdme..." otevřel dveře cely a zdvořile pustil Růžoočku napřed.

"Proč si všichni myslí, že mé řemeslo vždycky narušuje a ničí duši?" zeptal se, když vyšli na chodbu. "Uznávám, že se to děje v případech, kdy mistra těší působit bolest nebo když se postupuje s naprostou lhostejností vůči odsouzení. Existuje však ještě jiná cesta, která mistrovi neuzavírá možnost duchovního zdokonalení. Snažím se po ní kráčet."

"Hovoříš o neobyčejných věcech," převážila Irianina zvědavost nad starostmi. "Vysvětlí mi to."

Mistr Jakub se zamyslel.

"Jsou tři druhy odpovědnosti, a žádný z nich se nespojuje ani nemísí s oběma ostatními. Zločinec odpovídá za svůj zločin, soudce za správnost svého rozsudku a mistr za svědomitost a pečlivost své práce. Ty, paní, jsi královským soudcem, já katem Jeho Výsosti. Neneseme vinu za násilí, které je tady v okolí možná pácháno. Veškerá hanba padá na zločince a zůstává na něm. Proč by ji měli později sdílet jiní? Já při plnění své povinnosti měním zlo a nezákonnost zločincem spáchané v jeho vlastní strach, bolest nebo smrt. Ty, paní, v souladu se zákonem určuješ předtím výši trestu v závislosti na vině nebo rozhoduješ o mučení potřebném k získání výpovědi. Tvou povinností je dělat to spravedlivě. Jestli odsoudíš nevinného, budeš za to odpovědná před tváří bohů nebo předtím před jiným soudcem. Souhlasím, že provedení rozsudku je zlem, ale já je nepáchám. Pouze měním podobu už existujícího zla a obracím je proti pachateli. S odsouzeným ho však nesdílím. Rozhodně nemusím. Pokud z jeho muk nečerpám osobní potěšení ani jejich vlivem nenabývám nelidské lhostejnosti nemyslicího stroje, domnívám se, že zlo, jež se mi svíjí v ruku, nemá přístup do mé mysli a duše."

"Jak lze dosáhnout takového stavu?" zeptala se Růžoočka.

"Hlubokým soucitem, lítostí a smutkem nad vzniklým neštěstím," odvětil kat vážně. "To je dobrá obrana. Otevřený boj místo uzavírání do pevnosti lhostejnosti se stále silnějšími zdmi, tlumícími veškerou citlivost a lidskost."

"Ovšem..." Irian se najednou zachmuřila. "Jsi nižším sluhou Zákona a pokud dobře rozumím, bez zaváhání a s duševním klidem provedeš každý rozsudek, i zjevně nespravedlivý, jen když byl vydán legálně, protože to tě zbavuje odpovědnosti. Byl jsi však tady a slyšel jsi, co řekl opat. Zpochybnil mou moc soudit a pokud jeho slova posuzují po ryze právní stránce, měl pravdu. Přesto mi chceš sloužit?"

"Špatně jsi mě pochopila, paní," ohradil se mistr Jakub dotčeně. "Na něco jsi zapomněla. Jsem svobodný, mám právo volby a smím dělat to, co pokládám za správné. Už jsem se rozhodl a nehodlám to dál komentovat!" zakončil důstojně.

"Promiň..." pronesla rozpačitě. "Nechtěla jsem se tě dotknout..."

Na hodnou chvíli zmlkli. Růžoočka v duchu hledala něco, čím by setřela vlastní neobratnost. Konečně to našla.

"Pořád nevím, co tady děláš, pane," volila opatrně slova. "To snad není tajemství?"

Mistr Jakub se přestal mračit a usmál se. "Právě tím jsem chtěl začít," odvětil zjevně potěšen otázkou, "ale hned jsme začali diskutovat. Jde o to, že je obtížné se soustředit v mučírně nebo uprostřed palácového zmatku. Mám rád ticho a klid. Proto se jednou ročně ukryji do tohoto kláštera, abych četl zdejší knihy a psal básně."

"Cože?!" Irian se zastavila jako vrostlá do země.

"A jsem básník!" prohlásil rozhodně. "Především básník! Poezie ovšem vyžaduje naprostou otevřenost, i k sobě. Až do konce! Proto sloužím Jeho Výsosti jako kat. Jinak bych nemohl být básníkem!"

Bez ohledu na užaslou strigu sestupoval po schodech na dvůr. Kráčela za ním, aniž si plně uvědomovala, co dělá. Úžas ji znemožnil myslet. Teprve venku se vzpamatovala z prvního šoku. Mistr Jakub na ni čekal a úsměv bloudící v koutcích jeho úst dokazoval, že dobře ví, jaký dojem vyvolal. "Divíš se, paní?" zaprovokoval.

Růžoočka přijala výzvu. "Uvažuji, co si o tom myslí jini členové tvého cechu." Kat vyprskl smíchy.

"Přibližně totéž co krtci, kterým vyprávějí o duze... Ale nechme toho!" zvažněl. "Když jsem uviděl vašeho zajatce, hned mě napadlo, že se může hodit. Proto jsem šel za tebou do opatovy cely. Rád bych si nyní toho muže prohlédl."

"Dobře." Irian sáhla pro klíč od sklepení.

Přešli dvůr ke vchodu do podzemí. Když se přiblížili k trávníku, Irian se na chvíli zastavila u Kaada. Hadí tělo zpopelavělo. Bylo zjevné, že se nejedná o nic dobrého.

"Jak se cítíš?" zeptala se tiše.

Dva páry víček se zvedly nahoru a stranou, a odkryly zelené oko.

"Jako poklovaná žízala," předal rozřesenou myšlenku. "Navíc jsem se kousl do jazyka..."

Nepoznala, jestli mluví vážně nebo žertuje.

"Vydržíš do úplňku?" zeptala se ještě.

"Možná. Má to nějaký význam?"

"Máš pravdu. Můžu pro tebe něco udělat?"

"Mysli na opata..." přivřel oko.

"Budu. Ani netušíš, jak moc!"

Otočila se a přistoupila k mistru Jakubovi. Sestoupili dolů a záhy se ocitli v Meftově vězení. Irian zasunula hořící louč do držáku na stěně. Kat poklekl a pomalu přešel rukama po těle a obličejích hrobníka, zkoumal napětí svalů, tep srdce, dýchání a citlivost víček.

"Ano, jedná se o záměrný únik do letargie," prohlásil a vstal. "Jak zní rozsudek, paní?"

Irian zvedla hlavu.

"Tento muž," pronesla oficiálním tónem, "je společníkem pachatele narušujícího zákon pomocí kouzel. Je spoluviníkem spáchaných a připravovaných zločinů. Při zatčení kladl odpor, čímž dostatečně prokázal svou vinu. Odsuzuje se k trestu smrti provazem. Předtím však musí prozradit všechno, co ví o čaroději jménem Tagero, kterému sloužil. Pokud vyzná pravdu před zahájením mučení, tento rozsudek bude sdělen králi se žádostí o jeho zmírnění. Mistře Jakube, od této chvíle je odsouzený ve tvých rukou!" Ustoupila ke stěně a stanula vedle pohodně.

Kat pohlédl na tělo ležící v přítmí. "Hrobníku Mefto," vážil pomalu slova, "slyšel jsi, co tě čeká. Vím, že jsi to slyšel. Máš mé slovo, že stav, do kterého ses uvedl, tě neuchrání před bolestí, kterou ti učiním. Jsem Jakub z Katimy. Také mě nazývají Palácový netvor. Máš čtvrt hodiny na to, abys promluvil. Čekám."

Otočil se a odhadl délku hořící louče, jaká zůstane po uplynutí stanovené doby, načež usedl vedle odsouzence a sklonil hlavu, až se dotkl bradou hrudi.

Míhotavé světlo poskakovalo po vlhkých stěnách a klenbě sklepem. Nebyla tu okna a pouze otevřenými dveřmi ze dřevěných trámů spojených železnými tyčemi padalo dovnitř trochu světla z chodby. Rozmazaný světlejší proužek začínal u dveří, protínal napříč kamenné desky podlahy pokryté slámou a mizel v temnotě nejbližšího kouta. Když se na pravouhlou síť maltou spojených cihel pohlédlo úkosem, zdálo se, že se chvěje a pohybuje. Trvalé a neměnné byly jen chlad a zatuchlina. Zaplnily čas čekání a začaly jej natahovat do nesnesitelné nekonečnosti. Zima sáhla Irian na nahá záda a vlezla pod kabát. Najednou se kat zvedl.

"Zvolil jsi," oznámil krátce. "Teď si dobře zapamatuj mé jméno, abys mě později našel na onom světě! Paní, podej mi dýku," natáhl ruku k Růžoočce. Když ji dostal, sklonil se nad hrobníka, uchopil ho za ruku a několika dokonale jistými pohyby zbavil prsty nehtů.

Mučení začalo.

"Od této chvíle máš právo prosit o rychlou smrt." Vrátil Irian její majetek a vstal. "Půjdem!"

"To je všechno?" podivila se striga, když otáčela klíčem v zámku.

"To byl formální začátek," odvětil mistr Jakub. "Teď poruč, paní, aby sem co nejrychleji poslali stroje a nástroje z mučírny v Kardě. Ať přijde i Mefin."

"Mistr Mefin nežije," řekla Růžoočka. "Zemřel před třemi týdny. Neslyšel jsi o tom, pane?"

Kat na ni pozorně pohlédl.

"Zdejší mniši důsledně dodržují svůj řád, jenž omezuje na minimum zprávy z okolního světa. Nic víc je nezajímá. Vidím, že mi musíš mnohé povědět..."

Druhého dne vyrazili z kláštera tři poslové. Dva zamířili do Katimy. První byl mnich s opatovým dopisem Radě kněží a druhý mladý vesničan, který navnaděn hojnou zálohou a příslibem další, větší odměny, se odhodlal dodat Irianinu zprávu do královského paláce. Oba velice spěchali a protože si uvědomovali, co vše závisí na tom, kdo první splní svůj úkol, rychle se rozdělili a volili jen sobě známé zkratky. Třetím poslem byl rovněž hoch z blízké vesnice. Ten byl vyslán do Kardy s příkazy pro desátníka Tadina a se seznamem nástrojů nezbytných k získání pravdy, sestaveným mistrem Jakubem.

Růžoočka vsadila všechno na jednu kartu. Pokud byly překážkou, jež znemožňovala dorozumění, opatovy názory, mohla případně spoléhat na jeho pud sebezáchovy. Rozhodla se zjistit, jestli teoretická ujišťování o neochvějně připravenosti doplnit seznam mučedníků zůstanou v platnosti, když mu zaručí možnost okamžité a neodvratné realizace tohoto záměru. Starosti odložila na později, na chvíli, kdy se ukáže, že hostitel opravdu hodlá následovat proslulého bratra Arnolda Roztrhaného. Správnost tohoto postupu jí potvrdil opatův výraz, když mu mistr Jakub, který se až dosud vydával za králova úředníka, vysvětlil, jaké konkrétní povinnosti se skrývají za tímto obecným pojmenováním, a vyhlásil loajalitu k Irianu.

Vojáci přišli dlouho po poledni. Bylo jich šestnáct a okamžitě obsadili bránu a zdi kláštera. Opat se omezil na několik nepříliš hlasitých protestů a pak se uzavřel ve své cele. Zprávy z Kardy Irian povzbudily. Nové přízraky se neobjevily, hřbitov nyní střežila skupina zaklínačů, kteří přišli už předtím na Maronovu výzvu. Byli informováni o přítomnosti létavce. Panoval tedy relativní klid, ale bylo zřejmé, že se jedná o ticho před bouří. Tagero nepochybně chystal něco rafinovanějšího, než je vyzbrojení celé legie mrtvých. Rodmin si mezitím otevřel na kardijském trhu malý stánek, kde zahájil prodej mastí proti lupénce, vředům a na růst vlasů. Sláva dvorního mága Jeho Výsosti přivedla desítky

zákazníků. Irian se domnívala, že toto podivné jednání maskuje prohru v boji s Tagerem. Rodminova mysl musela být vážně poškozena, a ona mu nemohla pomoci.

Na klášterním trávníku dodýchal Kaad. Zdálo se, že víc než zranění mu uškodilo, že pozřel vlastní ocas. Toto neobvyklé sousto nyní vysvětloval touhou, aby nový ocas, který mu měl vyrůst, byl nejen stejný, ale přímo totožný s předchozím.

Mino po včerejších zákrocích bratří-lékařů celý den spal. Podle jejich názoru byla rána sice velká, ale nepřiliš hluboká a měla se rychle zacelit a zjizvit. Ujišťovali, že pokud použité byliny a léky zabrání infekci, poleží si mladík jen tři nebo čtyři dny. Zatím však Mino stále blouznil a úporně volal Ridu; tím přiváděl k zoufalství a slzám Irian, jež bděla u lože. Ještě nikdy nepocíťovala takovou bezmocnost. Dvakrát mrtvá soupeřka pořád ještě neprohrála! Duší vítězky ze soudní síně zmítaly zuřivost a utrpení. V tomto chaosu citů se rýsovala jediná jistota: hrdá striga Růžoočka prohrávala vnitřní boj s Irian - prostá dívka se poprvé v životě zamilovala.

Večer přijel vůz naložený mučicími nástroji. Dva katovi pacholci z Kardy je za dozoru mistra Jakuba vyložili. Bedny a koše plné želez přenášeli do sklepení vedle kobky, kde drželi Meftu.

Irian informovali o příchodu vojáků, a tak Mina opustila. Od té doby se potloukala klášteřem, poslouchala hlášení a vydávala drobné rozkazy. Nyní stanula vedle kata.

"Kdy začneš, pane?" zeptala se.

"Přípravy mi zaberou nejméně dva dny, možná tři."

"Tak dlouho?! Domnívala jsem se, že už tuto noc...!"

Mistr Jakub zavrtěl hlavou.

"Tento druh mučení nazýváme v cechu 'Vaření želví polévky'. Spočívá ve vyvolání tak intenzivní bolesti, aby přetrhla všechny vazby vůle a pronikla do mysli jako vřelá voda do želvího krunýře. Kdyby mi šlo jen o to, mohl bych začít za několik hodin. Nelze však připustit, aby onen nešťastník, jakmile pocítí veškeré utrpení, o chvíli později zemřel, zešlel nebo omdlel. Musí zůstat bdělý a vypovídat. Proto musí nejdříve nabýt sil. Budeme ho krmit trubičkou vsunutou do žaludku a potom mu vstříkneme do žil lektvary, které zabrání předčasné smrti nebo šílenství. Věř mi, paní, že přílišný spěch by nevedl k ničemu."

"Dělej, co uznáš za nutné," vzdychla Irian rezignovaně. "Ale nezapomeň, že každá hodina prodlení znamená čas poskytnutý našemu nepříteli."

"Nezapomenu." Mistr Jakub se otočil ke svým mužům. "Holá!" zvolal. "Opatrně s tím flakonem!"

Růžoočka se vrátila do své cely. Zasunula závoru a dohlédla, aby záclonou v okénku, podobnému střílně nepronikla dovnitř ani sebemenší stopa svitu hvězd. Na stole zůstala pouze čadící lojová svíčka, kterou sem před půlhodinou přinesl novic určený k posluze. Zamáčkla plamen a horký tuk rozmazala po stole. Nastala tma, opepřená špetkou pronikavé bolesti. Otréla si ruku o kabát a zavřela oči. Ještě pořád bylo příliš jasno! Tma, která jí pulzovala za víčky, nebyla dost hustá, aby zalila a uhasila vědomí naprosté prohry. Prohrála. Ona by na Tagerově místě vymyslela tisíc způsobů na osvobození Mefty nebo by přinejmenším zabránila mučení. Je rovněž možné, že Tagero nebude pokládat záležitost za důležitou a nechá hrobníka mučit. I když mistr Jakub z Mefty vymáčkne, kde je Tagero, stejně po čaroději nepůjde, protože nemá nikoho, kdo by se mu mohl postavit. A Rodmin se dal na pouliční obchodování! A ona sama tu musí sedět jako děkan o Svátku ctnosti a modlit se ke všem bohům, aby totemy a talismany zazděné do základů kláštera měly dostatečnou sílu. K tomu ještě opat, kněží, Mino a Redren... Zabloudila do slepé uličky a navíc to bylo jediné, co mohla dělat. Irian zatoužila rozplynout se v temnotě, jež zaplňovala celou její mysl.

První pohyb rukou učinila podvědomě. Teprve po chvíli si uvědomila, že rozvazuje řemeny kazajky. Škubla jimi. Uvolněná řadka jí jako důvěřivá zvířátka vklouzla špičatými bradavkami mezi prsty. Po kůži jí přeběhl chlad a poznamenal ji husí kůží; všechny chloupky se jí zjezily. Shodila sandály, sukni i hedvábný pásek. Dotápala k lůžku a schoulila se na drsné postelce. V něm se najednou otevřela vlnící se prázdnota a spolu s ní se objevila stále bolestnější touha po naplnění. Oblast pod měkkými chlupy hojně zvlhla. Hlubší pout' prstům znemožnila těsná přepážka ochotná propustit nanejvýš špičku jednoho z nich. Číhala tu bolest. Odtáhla ruku. Ale výš... Podbřiškem jí pronikl proud žhavých jehel, proběhl podél páteře a pod víčky zavířil deštěm oslepivých jisker. Malý slizký hrbolek se rozplácl, přimáčknut ploškou prstu, a sklouzl stranou. Našla ho a znovu se ho dotkla, jemně, jako když kapka oleje padne na sklo. Rozkoš a zapomenutí zavířily v souladu a vynesly Růžoočku do království smyslnosti. Tady čas plynul jen podle její vůle. Zpomalovala ho nebo zrychlovala, protahovala opojení nebo je zkracovala až k záblesku šílenství, až se posléze proti ní vzbouřil celý vesmír. Všechno vzlétlo a unášelo Irian do oslepivého prostoru nekonečna.

Prsty volné ruky se vši silou začaly do plátna slavníku a za okamžik z něj trhnutí drápů vyrvalo trs slámy a cárů. Táhlý skřípot a tiché kňučení zanikly v přítmi klášterní chodby...

Ráno vzbudilo Irian bušení na dveře.

Přijel posel z Kardy se zprávou, že Rodmin zmizel beze stopy.

Strážci našli během noční obchůzky otevřené dveře pokoje, kde mág spal a kde si zařídil dílnu. Stav místnosti napovídal, že byl zřejmě unesen. Rozházené lůžko a rozbitá láhev s jakýmsi lektvarem na podlaze však nepřinesly jednoznačný důkaz.

Irian se pod nohama propadl další kousek půdy. Ve skutečnosti stejně nemohla počítat s Rodminovou pomocí, ale tato další dávka nejistoty byla tím posledním, co jí ještě scházelo. Neviditelná smyčka se jí kolem šíje stáhla ještě těsněji. Zbývalo jen čekat. Usedla ke stolu a zahleděla se na starou, prázdnou pavučinu v koutě mezi dvěma stěnami a stropem.

Před polednem k ní šel jeden z bratří-lékařů. Sdělil, že Mino se právě probudil a že rána vypadá dobře. Poděkovala za zprávu a nehnula se z místa. Mních odešel. Do cely vlétla velká, zelená moucha.

Za několik hodin přišel sám opat s jakýmsi námitkami nebo výhrůžkami. Nechtěla ho poslouchat. Přivolala z chodby

stráž a nechala ho vyvést. Veliteli přikázala bedlivě sledovat veškeré počínání jejich hostitele.

Moucha tu byla pořád. Při jednom průletu zavadila o pavučinu, vytrhla z ní několik vláken a letěla dál. Úporné bzučení začalo Irian znervózňovat.

Jakubův pacholek ohlásil, že přípravy na mučení probíhají zdárně. Proklatá moucha přímo prosila, aby ji někdo chytil a roznákl.

Další posel z Kardy. Zaklínači objevili pozůstatky pěti upírů ze hřbitova a usoudili, že město si nelegálně najalo někoho mimo cech. Tvrdili, že byli oklamáni a rozhodli se odejít. Růžoočka urychleně napsala Tadinovi, aby tomu zabránil a veřejně ohlásil, že upíry zabili zaklínači a vyplatil jim obvyklou odměnu. V okamžiku, kdy ve dveřích předávala dopis, moucha se opět chytila do pavučiny. Tentokrát to vypadalo, že definitivně. Okamžik bylo ticho, jako by zděšeně uvažovala o své situaci, ale hned se vzpamatovala a začala se pracně vymotávat ze sítě. Růžoočka pohlédla na vojáka.

"Kromě toho pověz Tadinovi, že musí udělat všechno možné i nemožné, aby je přesvědčil, že musí zůstat.

V případě potřeby ať zdvojnásobí odměnu..." Koutkem oka zahlédla, že se něco pohnulo ve skulině za pavučinou. Z úkrytu vyběhl pavouk a skočil na mouchu. V tom okamžiku se suchým třesnutím vybuchla koule oslepujivě bílého plamene.

"K zemi!!!a křikla Irian a skočila přes práh na chodbu.

Hluk nebyl velký, avšak vlna síly udeřila naplno. Po stěnách přeběhly modré blesky a trhaly cihly i kameny. Úlomky zaduněly o podlahu. Dveře vyletěly z pantů, celou zaplnil oblak prachu a zápach podobný tomu po výstřelu, avšak mnohem ostřejší. Posla to odhodilo na protější stěnu. Nic se mu nestalo, pouze obličej se mu protáhl výrazem nesmírného údivu.

"Co to bylo?"

Irian zvedla hlavu a postavila se na všechny čtyři. Z ramen a zad se jí sypal cihlový prach a spousta úlomků.

"Síla života," odvětila krátce. "Něco, co naplňuje tělo každé živé bytosti a v okamžiku smrti ji opouští. Tato moucha jí s něčí pomocí zřejmě měla výjimečně mnoho..." Ozvaly se výkřiky a dusot přibíhajících strážců.

"Není ti nic, paní?" zeptal se velitel a nahlédl do cely. V místě, kde dříve byla pavučina, zela ve zdi průrva, ze které vybíhaly klikaté praskliny.

"Všechno je v pořádku." Irian vstala. "Někdo mi poslal malou památku!" ucedila.

"Nerozumím."

"Přiletěla sem moucha nasycená značným množstvím síly. Nebýt jednoho hladového pavouka, právě byste mě po kouskách sbírali do proutěného košíku."

"Atentát?" domyslel se nakonec.

Přikývla a zvažovala.

"Okamžitě všem řekni, že jestli je jim život milý, nesmějí se dotýkat ani nejmenšího broučka. To je rozkaz! A ty..." otočila se k poslovi, "nač ještě čekáš?! Do Kardy, a tempem!" Voják se vzpamatoval a rozběhl se ke schodům. Růžoočka si upravila šátek, jehož okraj se při pádu našápl.

"Najděte mi jinou celou," dotkla se díry. "Čert to vem!"

Případ s mouchou změnil Irian náladu. Vědomí neustálého ohrožení ji přestalo trápit. Nyní na celou záležitost hleděla jakoby s odstupem. Oceňovala, že pořád žije... Usoudila, že z toho smí mít radost a od této chvíle se současnost stala důležitější než nejasná budoucnost. Přinejmenším jí to tak připadalo...

Zbytek tohoto a celý příští den prožila jako v horečce; osobně na všechno dohlížela. Kontrolovala bdělost strážní, dozírala, aby její příkazy byly plněny do nejmenších podrobností. Začala slušněji zacházet s opatem.

Často nahlížela do sklepení změněného v mučírnu. Nahý Mefta s uříznutými víčky ležel přivázan ke stolu, nad kterým viselo velké obdélníkové zrcadlo, plochou dolů. Mistr Jakub klidně a pozorně dával množství tekutin vpravovaných do hrobníkovy těla. Pacholci ostřili nástroje a čistili části mučidel od rzi. Přípravy probíhaly s veškerou pečlivostí a vážností. Avšak pomalost celého procesu vedla k tomu, že Růžoočka zde nevydržela déle než tři minuty. Vybíhala z podzemí na další obchůzky kláštera a stanovišť strážných, aby se za hodinu nebo dvě zase vrátila.

Vyhýbala se jen jednomu místu. Minově cele. Každou chvíli jí někdo vyřizoval, že ji chce vidět nebo prosí o rozhovor, ale nedokázala tam jít a pohlédnout mu do očí. Nechtěla, bála se, možná zuřila, možná se litovala nebo styděla - v podstatě ani nevěděla proč. Když procházela poblíž, nohy prostě samy volily jiný směr...

Čtvrtá noc byla přízračná. Nejzřetelněji si zapamatovala Kaadovu kostru, která v jejím snu chřestila na temných klášterních schodech; žebra odpadla a klouzala jako bílí červi v odrazu tisíců zrcadel. Ráno nezůstal ani stín včerejší euforie. Ležela na slamníku utahaná, zalitá potem a tupě zírala do stropu. Měla pocit, že je prázdnou slupkou sama sebe, v níž mlčící vítr přesypává sem a tam duny popele. Nikde ani stopy života, myšlenek nebo citů.

"Miluji Mina..." Zaseptala tato slova jako mág své poslední zaklínadlo. Zazněla hluše, avšak jejich ozvěna kdesi na pomezí vědomí a zapomnění zazvonila kovem naděje. Irian vstala, uchopila džbán s vodou, který stál na stole, a nalila si jeho obsah na hlavu.

"Miluji Mina!" překřičela pleskání stékající vody. Déšť na poušti. Vyprskla, popadla plášť, zahalila se do něho a vyběhla tak rychle, až zapomněla na šátek. Jako šílená běžela chodbami, pleskala bosýma nohama o kameny vyblýskané miliony kroků. Stíny v kapucích uhýbaly.

"Miluji tě!"

Vpadla do jeho cely.

Pozvedl se na lokti a usmál se.

"Toužil jsem, abys přišla, čekal jsem. Promiň..." začal.

"Ona tě nemilovala, já ano!" Ještě jí nedošlo, že ho nemusí přesvědčovat. Rychlým pohybem shodila z ramen plášť a

nahá přiskočila k lůžku. Poklekla na posteli a sklonila se nad ním. Mino ji jemně objal.

"Vím," pronesl tiše. "Ale neodvážil jsem se doufat. A ještě k tomu si přiznat, že ty... že tě... a to víc než já," začal ji líbat nadra. S povzdechem vyhledala ústy jeho rty.

"Jsi mokrá?" podivil se po chvíli.

"Bezvýznamné..." opět se sklonila a hltavě ho líbala.

Přesunula nohu a položila mu stehno na břicho. Minová ruka, která jí dosud hladila záda, sklouzla na dívčí zadek a potom se dotkla rozevřeného lůna. Irian se roztřásla. Mladíkovy prsty najednou znehybněly.

"Ty se budeš milovat poprvé?" zeptal se s radostnou nedůvěrou.

Zvedla hlavu.

"Ano, chci se dát tobě..." Planoucí růžové oči se rozšířily a zvlhly.

"Milá," přitiskl ji k sobě. Líbal jí krk i ramena. Pomalu mu přikryla dlaní podbřišek. Nesmělost rychle zmizela. Laskala ho stále vášnivěji a jistěji. Zápěstí našlo patřičný rytmus.

"Odkud víš co dělat?" zasupěl překvapeně.

"Viděla jsem jednou služku..." šeptla mu do ucha. "Mám dobrou paměť, vid'?"

"Pojď ke mně!" uchopil ji v pase.

"Ano..." posunula se a rozkročmo na něho usedla, potom se kousek posunula a nadzvedla se v bocích, aby pustila Mina do předsínky svého ženství. Pociťl, jak jeho vztyčený úd klouže teplou a slizkou štěrbínou mezi Irianinými stehny, a potom nachází a napíná panenskou blánu cestou do nitra dívčina těla.

"Opravdu mě chceš?" otázel se tiše.

"Jsem tvá, dělej si se mnou co chceš!" vydechla a přivřela oči. "Chci..."

Minový ruce jí sevřely boky. Jistým pohybem ji k sobě přitiskl. Protrhl blánu a prošel až ke dnu. S výkřikem vymrštila ruce.

"Jsi..." prohlásil uchváceně.

"Tvá... tvá... tvá!" úpěla, zatímco se zvedala a klesala.

Sevřel nadra, očima hltal toto krásné, s ním spojené tělo, opájel se právem, které k němu získal. Irian si propletla prsty na zátylku, prohnula se v zádech a navzdory bolesti, bez ohledu na krev, která jí stékala mezi nohama, zahájila divoký, bláznivý trysk. Mokré vlasy se v pramenech zmítaly po ramenou i zádech, občas jí zakryly obličej. Dýchala krátce a přerývaně. Mino pociťl, jak se v něm zvedá oceán žáru. Zatmělo se mu v očích. Zatoužil být roztrhán na cucky. Uhodla to. Sevřela hýždě pevněji a bedra se zavlnila ještě rychleji. Měl ji, měl se!

"Ty..." vybuchl tekutý oheň a sežehl oba rozkoší naplnění.

"Já! My... Ano..." zašeptala, padla na něho a přitulila se k obvazům na jeho hrudi.

Nepustila ho ze sebe. Chvilí tak tkvěli v naprosté nehybnosti. Odpočívali, zaposlouchali do zběsilého tlukotu svých srdcí, potom se opět pohroužili do houští vzdechů a polibků. Mírný šum pomalu sílil a opět se změnil v přívál vášně. Rozběhli se objevovat nové prostory a slunce šílenství lásky.

"Hotovo?"

"Ano, mistře."

"Toč!" Ozvala se dobře namazaná ozubená kola a rytmické cvakání blokující západky, Meftova chodidla se začala vytáčet prsty ven. Za okamžik chřstly přetržené šlachy a paty se ocitly na úrovni kolen. Hrobník nereagoval.

"Dobře, druhá klika!" přikázal mistr Jakub.

Odsouzencovo tělo se napjalo a začalo se natahovat. Jako první povolily klouby, potom třeskly trhané svaly a šlachy.

"Teď ruce."

Meftova ramena se pohnula, každé jiným směrem. Čelisti katova stroje je současně otáčely a natahovaly. Mistr Jakub se sklonil nad mučeného...

"Zorničky se pohnuly! Pusťte kliky! Nyní prsty..."

Pacholci nacpali hrobníkovy zlámané ruce do ozubených svéráků a uchopili páky. Po několika otáčkách vytryskla krev, potom vytekl morek.

"Hotovo, mistře," hlásil jeden z tovaryšů, když už nedokázal pootočit šroub ani o kousek. "Další krok!" přikázal Jakub, stále pohlížeje Meftovi do očí.

Pacholci uchopili předem připravené plátno, nasycené pryskyřicí, a zabalili do něj nešťastníkovu tělo. Zvedli louče a rovnoměrně přenesli plamen na celý povrch tkaniny. Vzduchem zavířil černý sníh sazí. Po chvíli zasyčela škvařící se kůže a tuk. Hrobníkovým obličejem přeběhla náhlá křeč.

"Vidím, že jsi to umění nacvičil dost pilně," oslovil ho mistr Jakub. "Budiž, ušetří ti bolest. Nebudu muset s tebou projít celým slzavým údolím... Sevřete mu hlavu!" přikázal.

Mlčení přerušil křik. Mefta se zazmítal, vypoukl oči. Do uší se zařízl pronikavý křik.

"Roubík," pronesl kat.

Pronikavé kvílení se změnilo v nesouvislé blekotání. Oheň pohasl, zuhelnatělé cáry začaly odpadávat v celých plátech a odhalovaly červenohnědé popáleniny. Jakub chvíli počkal, pak sáhl pro dlouhé jehly připravené na stole a pečlivě je zabodal do vybraných míst hrobníkova těla. Z odsouzencova obličej zmišřel výraz muk převyšujících odolnost lidského organismu.

"Mluv!" Mistr vytáhl z Mertových úst roubík a zaposlouchal se do přerývaného šepotu výpovědi. Pozorně přitom sledoval hru svalů na tváři ležícího muže, zbavené kůže.

"Lžeš," řekl po chvíli a nacpal roubík zpátky.

Z nervových uzlin vytáhl jehly, které zamezovaly bolesti vstoupit do mozku.

Mefto se ocítl na dně pekla. Tentokrát ho tam Jakub přidržel mnohem déle a nedovolil mu, aby si na bolest zvykl. Na rozkaz mistra uchopili pacholci kleště ukončené špičatými zuby a rovnoměrně vytrhávali kusy opařeného těla.

Výtryskla krev.

"Opatrně! Ne příliš hluboko a ne příliš rychle, pozor na nervy," velel Jakub. "Nechovejte se jako řezníci, toto je umění! Udílení bolesti je jako laskání. Laskali jste někdy své ženy?"

Nakonec uplynul čas stanovený zákonem pro druhý stupeň mučení a bylo možné poskytnout odsouzenci novou šanci.

"Dost!" vyzval kat pacholky.

Jehly se vrátily na původní místa. Mistr Jakub jich ještě několik přidal.

Ležel jako v polospánku, s Irian v objetí. Na tvářích cítil její klidný dech. Bříšky prstů lenivě laskal aksamitovou kůží. Přestože na něm dívka spočívala celou vahou, cítil se lehce a blaženě. Stále byl částečně v ní. Radostné pominutí smyslu začalo pomalu mizet a odhalovalo obrysy reality. Otevřel oči dokořán. Ona!

"Bolelo to?" zeptal se.

Zvedla hlavu.

"Bezvýznamné," odvětila a zvedla se ještě víc.

"Krvácíš!" ukázala na červenou skvrnu na polštáři.

"Také?" usmál se.

"Část rány se ti otevřela. Necítils to?"

"Natřeli mě nějakou masťou. Krk i ramena mám celé zdřevěnělé."

"Kvůli mně si poležíš o den déle..."

"Stálo to za to," políbil ji na tvář. Sklouzla z něho. "Ještě neodcházej!"

"Musím zavolat lékaře."

"To nic není."

"Ale já tě chci mít co nejdřív úplně zdravého!" sáhla pro plášť.

"Leda tak..." souhlasil bez váhání.

"Odteď budeš klidně ležet a hojit se," pohrozila mu prstem a zamířila ke dveřím. V tom okamžiku na ně někdo zaklepal. Otevřela.

"Mistr Jakub!" zvolala.

"Vítej, paní," uklonil se kat. "Právě jsem skončil."

"Mefto?"

"Nežije."

"Řekl něco?" Irian se vrátila do Minový cely.

"Všechno, co věděl."

"Neoklamal tě?"

Jakub rezignovaně vzdychl.

"Kdyby se některému odsouzenci něco takového podařilo, pověsil bych svůj diplom mistra na hřebík na záchod!" prohlásil. "Věř mi, paní, že se ve své práci vyznám..."

"Promiň, chtěla jsem se prostě ujistit," přerušila ho.

"...stejně jako v rozlišování pravdy od lži," dokončil kat.

"Jestli to není tajemství, mohl bys nám vysvětlit, mistře, v čem toto umění spočívá?" ozval se Mino.

Jakub na něho chladně pohlédl.

"Obličejové svaly," řekl. "Při pronášení lži se některé z nich nehýbají nebo se pohnou jinak než obvykle. Bolest to zvýrazňuje, zbytek je záležitostí cviku a zkušeností."

"Posloucháme pozorně," řekla Růžoočka.

"To, co se dosud stalo, Tagero předem neplánoval..."

"Chyba nebo náhoda, myslela jsem si to," prohlásila Irian.

"Správně," přitakal kat. "Ale spíš to druhé. Dost na tom, že mu to zkřížilo plány. Musel ztrácet čas detaily, které najednou hrozily přerůst mu přes hlavu."

"Co tedy doopravdy chce?" zeptal se Mino.

Mistr Jakub pokrčil rameny.

"Totéž, co chtějí jemu podobní vždycky: vládu nad Suminorem. Nejméně jednou za tři roky se vyskytne mág, kterému připadá, že do něj vstoupila veškerá moc Ona. Dosud všichni prošli mýma rukama..." na chvíli zmlkl. "Hrobník neznal podrobnosti. Řekl, že Tagero má nový obličej s poněkud kočičími rysy."

Irian ztuhla s očima vytřeštěnými.

Kat pokračoval: "Ještě vyznal, že se Tagero před tímto zádrhelem chystal na cestu do Karu. To byla součást původního plánu."

"Moc toho není," broukl mladík.

Růžoočka zamyšleně mlčela.

"Mefto byl mřenka, která se pokládala za sumce," pokračoval Jakub. "Ale právě on na Tagerův příkaz ovládal upíry, vzniklé z Dekelových synů. Spravedlnosti tedy bylo učiněno zadost."

"O hrobníka nejde!" ožila Irian. "Z tvých slov vyplývá, že Tagero měl odejít a přestat se námi zabývat. Ale ta moucha..."

"Upomínka poslaná z cesty," konstatoval Mino.

"Tedy Kar..." řekla udiveně. "Co tam chce najít?"

"To je země ovládaná nepřítelem našeho krále," připomenul mistr Jakub. "Právě tyto dva kousky mozaiky do sebe dobře zapadají..."

"Tagero na dvoře Ormeda V.?" Růžoočka svráстила obočí. "Jako sluha nebo host? To jsou samé domněnky!" vybuchla najednou. "Zřejmě je jenom to, že mu v tom nemůžeme zabránit! Zahnal nás sem jako vylekané krysy a šel si za svým. Zase musíme čekat, až dá o sobě vědět..."

"Neměli jsme jiné východisko," odporoval Mino.

"To nás neomlouvá," ohradila se Irian. "Měli jsme ho chytit, ale obelstil nás. Dal nám za vyučenou a zmizel jako kámen ve vodě!"

"Zato máme možnost vyhnout se sporu s kněžími," poznamenal Jakub. "Už nemusíš pobývat v tomto klášteře, paní. Když odtud urychleně odjedeš, třeba z toho nic nebude."

"A Kaad?"

"Postarám se o něho," uklidnil ji Mino.

"Dobrá." Irian se zatřásl hlas. "Vrátím se do Katimy."

Delší chvíli si mlčky hleděli do očí.

"Tedy na shledanou..." Poněkud příliš rychle se otočila a vyběhla z cely.

"Nezapomeň na lékaře!" zavolal za ní Mino. Chtěl zavolat ještě něco, ale vzdal to.

Mistr Jakub si zřejmě teprve teď domyslel, co se tu dělo před jeho příchodem. Pohlédl na Mina, na dveře otevřené dokořán a usmál se vlastním myšlenkám.

"Mám jim to povědět?" navrhl. Mladík souhlasně přikývl.

"A ty, mistře," zeptal se, než kat stačil odejít, "co teď hodláš dělat?"

"Opat mi jistě nedovolí, abych tu nadále zůstal," odpověděl Jakub. "Přesto chci dokončit jednu pochmurnou poému, na které jsem tady pracoval. Už vím, jak budou znít závěrečné verše..."

Redren

Po šaškových zádech stékal studený pot. Pokusil se ovládnout roztřesený hlas a přešel k pointě:

"...pak muž přistoupil k truhlici, otevřel ji a řekl: 'Jakže, má paní? Jeden pás cudnosti, druhý pás, třetí, a ty chceš nosit zrovna ten, který netěsní!'"

Sál ztichl. Celý dvůr zadržoval smích v očekávání, že král začne první. Redren však pohlížel na vtipálka přimhouřenýma očima a nehnul ani brvou.

"Nepobavils mne," pronesl krátce.

"P-pane, p-prosím," jekal nešťastník, "dej mi ještě jednu šanci."

"To by bylo moc nudné," pokynul stráží.

"Pane!" šašek celý vyděšený ztratil hlavu. "Milost! Opravdu jsem ti nechtěl ty vtipy povídat, ale manželka mi to poručila!"

Panovníkova zloba tentokrát nedokázala zabránit pohybu koutku úst. Několik desítek očí tuto grimasu ihned postřehlo a o klenbu zaduněla salva smíchu. Napětí opadlo a uvolnilo mohutnou vlnu úlevy, která sborovému řehotu dodala příznak hysterického odreagování. Už se nemuseli obávat nového záchvatu monarchovy zuřivosti, který tradičně začínal šaškovým výpraskem. Ubožák se právě vyhnul trestu vyhození z okna.

"To se ti povedlo," uklidnil se král. "Pořád tvrdím, že nejzábavnější jsi tehdy, kdy jsi sám sebou!"

"Ano, pane, jistě, pane." Šašek s mnoha úklonami vycouval a zmizel v houfu dvořanů.

Gardisté se vrátili na svá místa. Redren rozbilil dopis, který dostal před několika minutami a zuřivě jej zmačkal, a ještě jednou ho přelétl pohledem.

"Buď se opila vývarem z makovic nebo se zamilovala," broukl sám k sobě. "Vcelku to vyjde nastejno... Pro Reha! Skandál s kněžskou mi tak ještě chyběl," překroutil podle svého zvyku slovo 'kněz'. Dokument předal mladému tajemníkovi, pohodlně se uvelebil v křesle a zkusil přemýšlet. Sum dvorních klepů, jímž se společnost oddala po přestávce vyvolané první četbou Irianiny zprávy, mu vadil.

"Ať táhnou ke všem čertům!" sykl ceremoniáři.

"Nejasnější panovník si přeje zůstat o samotě!" přeložil dvořan králova slova do jazyka etikety.

Začal balet poklon a manévru přede dveřmi sálu. Nejdůležitější lidé chtěli pochopitelně odejít poslední.

"Velitel stráže!" zvolal Redren.

"Ano, pane!"

Král kriticky pohlédl na důstojníka, který zastupoval Růžoočku.

"Nesnáším zástupce," prohlásil.

"Ano, pane."

"Protože pořád opakují: Ano, pane..."

Gardista se kousl do jazyka.

"A místo práce neustále hledají příležitost, jak zlikvidovat svého nadřízeného," dokončil Redren.

"Ale..." důstojník se zatvářil jako pohoršená panna.

"Pokládáš mě za pitomce? Tak mi vysvětlí, proč tě pořád mám za zadkem."

"Snažím se být vždycky připraven plnit rozkazy Vaší Výsosti," vykoktal důstojník.

"Viděl jsi někdy, že by ta usmrkaná striga, které podléháš, na mě někdy čuměla svými červenými kukadly, když zrovna neměla nic důležitého na jazyku? Ne. Někdy jsem ji neviděl tak dlouho, že jsem zapomněl, jak vypadá, ale zato mám v paláci klid, spiklence v base nebo na cestě ke špalku, čili všechno na svém místě. Nepodplácí někdo teď tvé

vojáky, co?"

"Ne..." Gardista, bílý jako stěna, se marně snažil najít nějakou chytrou odpověď.

"Zkus hlesnout něco o věrnosti a cti a osobně ti přerazím hnáty žezlem! Od té doby, co v Karu otevřeli tři nové zlaté doly, tyto dvě ctnosti nejsou pro Ormeda problémem."

"Nevím, pane!" odhodlal se velitel stráže k upřímnosti.

"Jak to taky můžeš vědět, když celou dobu jenom lezeš za mnou jako sup, co hledá mršinu."

"Dovol mi, pane, abych to šel prověřit," požádal nesměle.

"Proto jsem tě nezavolał," přerušil ho král. "Dost hloupostí, právě se stalo něco, na co čekáš," pohlédl Redren na tajemníka strnulého jako socha. Kromě jich tři tu byli ještě dva gardisté u dveří na opačném konci sálu. Přesto panovník ztišil hlas.

"Růžoočka to hrozně zvorala. Rozkmotřila se s kněžními a nadělala mi spoustu potíží. Za něco takového by měla přijít o funkci, jenže k tomu nedojde. Vyjádřil jsem se dost jasně?"

"Ano, pane."

Redren krátce vysvětlil podstatu věci.

"Musíš dohlédnout, aby tahle hora porodila myš," dokončil. "Oni musí nechat na pokoji ji i mne. Kdybys však..." udělal pauzu, "z nějakých velice vážných důvodů uspěl jen napůl a Irian by musela odejít, pak určitě nebudeš tím, kdo zaujme její místo. Na pírských hranicích se jeden ambiciózní důstojník šikne. Zmiz mi z očí."

Zástupce Růžoočky se uklonil a rychle vyběhl z místnosti. Král pohlédl na tajemníka.

"Jak se vlastně jmenuje?" ukázal na zavírací se dveře.

"Setník Samorro, pane, rodové jméno Medergo, šlechtic už šest generací, osm let služby v Královské gardě."

"Stačí!" utál Redren. "Podruhé nezapomenu. A ty, drahý Lifene, jaký dárek jsi posledně dostal od našeho milého Ormeda?" zeptal se znenadání.

"Cože, Výsosti?" změnil se tajemníkův obličej v posmrtnou masku. Zato v králových očích bleskla chladná zuřivost.

"Otázka byla jasná," procedil zvolna. "Snad si nemyslíš, že uvěřím, že by špioni toho karského paňáci zapomněli na tvé narozeniny!"

"Pane..." z Lifanova výrazu stekl vosk. Tvářil se nyní jako lišák, který vnikl do kurníku a najednou mu přišlápli ocas.

"Přestaň se kroutit a mluv k věci. Kdybych měl všet za každou neloajalitu, byl bych zakrátko v prázdném paláci jako sirotek. Co to bylo?"

"Mladá otrokyně se šperky."

"Už jsi s ní spal?"

"Ani s děvčetem, ani se šperky, Výsosti," zakřenil se nervózně Lifen.

Panovník přikývl.

"Tak mi ji večer pošleš do ložnice. Děvče, samozřejmě. Šperky si můžeš nechat. Co za to chtěli?"

"Informace o potížích Vaší Výsosti."

"Tak," vzdychl Redren. "A ještě před dvěma měsíci jsi byl nepatrný úředníček v mé kanceláři."

Zavládlo rozpačité mlčení.

"Řekls jim hodně?"

"Ještě nic. Nechtěl jsem kvůli nějakým maličkostem riskovat."

"Je moc dobré mít schopné špicly a obratného kata," prohlásil pobaveně Redren a okamžitě zvažněl. "Ty jsi čekal na příležitost prodat jim něco opravdu hodnotného za ty peníze, které na tebe vynaložili, co?"

Lifen upřel zrak na podlahu.

"Tak ne, pane. Dávali, tedy jsem vzal. Hodlal jsem jednat jako ostatní, čili se nějak vykroutit."

"V pořádku, jen jsi mi zapomněl všechno povědět. Podezřelé bylo právě to tvé mlčení. V tomto paláci nepodplatitelní vydrží jen krátce, takže ti poctivější a mně bližší lidé, když už nedokáží dál kličkovat, prostě se mnou obsah svých hlášení dohodnou a část plateb mi předají. Nekoukej na mě tak, chci z toho taky něco mít! Poctivost si může dovolit jen Růžoočka, protože tu nelze otrávit. Její zásluhou se můžu spolehnout na gardu, a ta zase dokáže udržet na uzdě palácové hajzlíky tím, že občas poskytne odstrašující příklad. Navíc mám v zásobě ještě něco; za poslední léta Ormed utopil v kapsách mých dvořanů tolik zlata, až pochopili, že v případě jeho zdejší vlády se především postará, aby se mu všechny výdaje vrátily i s úroky. Proto je jejich horlivost tím menší, čím víc prachů z Karu dostanou. To je Redrenovo tajemství, které smíš směle prodat za tři nové otrokyně. Chtěl bych vidět výraz té karské krysy, až mu to řeknou!" rozesmál se král.

Omráčený tajemník nevěděl, co odpovědět.

"Jak vidíš, starý Redren ještě pořád drží všechny pod krkem!" shrnul monarcha. "Můžeš tedy zrazovat podle libosti, ale nic důležitého, jinak to neskončí otcovskou domluvou. Na záležitost s kněžními zapomeň! Teď zmiz a vyříd' té bandě za dveřmi, že král opět touží potěšit svou duši jejich přítomností..."

"Výsosti, nejjednodušší bude změnit příslušnou kapitolu Knihy čistoty. Zápis do Kodexu se antidatuje a hotovo," navrhl o týden později vrchní soudce Katimy, šedivý šedesátník s nehybným výrazem a tmavýma, pozornýma očima.

"Ne."

"Proč, pane?"

"Nechci dát démonům a lidem stejná práva. Mohlo by to být nebezpečné."

"Že by velitel stráže..."

"Věrnost Růžoočky je mimo podezření. Spolehám na ni stejně jako předtím na jejího adoptivního otce."

"Odpusť, pane, ale v tom případě nechápu..."

"Vždyť je to jasné! Jde o budoucnost. Nastoupí další králové a noví démoni v jejich službách. Růžoočka kromě toho, že chce, navíc musí věrně sloužit. Myslí si, že ze své vůle, ale já vím, že ve skutečnosti nemůže jednat jinak, protože pouze moje přízeň a mé slovo ji chrání před Zákonem čistoty. Pokud nadpřirozeným bytostem umožním opravdovou volbu, musím počítat s tím, že budou volit různě. Nehodlám proto učinit nic, co by jim umožnilo osnovat spiknutí nebo neposlušnost panovníka, čest nečest, potřebuji jistotu! Proč je tedy vystavovat pokušení?"

"Pokud je tomu tak, pojme to právě tímto způsobem. Zdůrazníme úlohu královské přízně, jež poskytuje privilegium..."

"Šlíš? Mám rovnou potvrdit, že je v podstatě pouhá otrokyně? Zbavit ji iluze? Ne. Zákon čistoty musí zůstat beze změny. A nejen to: musí se dodatečně zabezpečit tak, aby se zdálo, že ho ani král nesmí změnit. Oficiálně ať je to svatý, nedotknutelný krám, historická překážka, jejíž odstranění vyžaduje souhlas Rady kněží. Přejme jim to! Ale jeho aplikace musí záviset na panovníkovi."

"Pokud to chápu správně, Výsosti, má být tento kodex běžně ignorován a používán jen v případech potřeby," usoudil soudce.

"To je ono! Jde o to, aby mě nikdo proti mé vůli, formálně, nesměl nutit k dodržování jeho příkazů. A právě to je tvým úkolem! Na základě Knihy královských privilegií musíš dokázat, co je třeba. Kněží mě nesmí chytit za límec a prohlásit, že král pohrdá Zákonem. Všechno musí zmizet v mlze právních domněnek a dvojznačností."

"Provedu, Výsosti. Dokdy?"

"Přesně nevím," odvětil Redren. "Až sem dorazí představitel Rady kněží se žádostí o odstranění Irian, musíš být hotov. Zjisti si to sám."

"Jdu splnit tvé rozkazy, Výsosti." Soudce vstal, uklonil se a odešel z pokoje.

Král pohlédl na tajemníka.

"Zavolej velitele stráže. Chci vědět, co za těch sedm dní zvládl."

"Rozkaz!" Lífén zmizel za dveřmi a král zůstal sám.

Protáhl se a rozhlédl. Byl v jednom z padesáti nevelkých kabinetů, sloužících k projednávání důvěrných záležitostí. Vládce si osobně až těsně před jednáním vybral ten, kde měl rozhovor proběhnout. Kabinety odlišovalo od ostatních palácových komnat jen to, že před každým z nich pořád stáli tři strážci a snažili se vytvořit dojem, že král dle právě zde. Tato komedie se hrála při oficiálních oslavách s Redrenovou účastí i po jeho odjezdu z hlavního města. Tímto jednoduchým způsobem mátl nejrůznější zvědavce a karské špiony přiváděl přímo k šílenství. Před půldruhým rokem si jejich tehdejší rezident zoufal a podřezal si žíly. Přinejmenším tak to stálo v oficiálním sdělení.

Monarcha se zamyslel. Soupeření mezi Karem a Suminorem, trvající už řadu let, stálo Ormeda V. celé jmění a výsledkem byl jen výsměch, další pokoření a pět válek, z toho čtyři prohrané a jedna, která skončila remízou, protože obě armády uvázly v Severních močálech a přes nejlepší snahu nenašly dost velký kousek suché země, aby na něm svedly rozhodující bitvu. Základní příčinou této úpornosti karského sultána byla Redrenova smůla. Ta spočívala ve skutečnosti, že mu manželky rodily jen dcery, jednu krásnější než druhou, kdežto synové byli pouze levobočci. Po dvaceti letech zoufalých formálně-právně-budoárových zákroků, když už čtvrtá královna v řadě povila jedenáctou půvabnou dceru, vládce Suminoru rezignoval a rozhodl se už nepronásledovat palácové svůdce, kteří bývali záminkou pro nové rozvody, z nichž dva mu zařídil mistr Jakub, a smířil se s osudem. Tato situace však nebyla bezprostřední příčinou konfliktu. Šlo o to, že Redren trvale odmítal dát svolení k manželství svých dcer s Ormedovými syny, jichž měl tamní majitel harému hojnost. Pán Katimy v tomto ohledu jednal v souladu s vůlí suminorské šlechty, neboť chápal, že v případě třeba jen jediného takového manželství by nástupnictví po Redrenově smrti mohlo přejít na Ormedova syna nebo vnuka. V případě uzavření několika podobných spojení by došlo k úplné výměně dynastie a spojení obou zemí. Tato perspektiva nelákala nikoho, protože všichni dobře znali zvyk karského vládce utínat diskuse s poddanými ostřím katovy sekery. Zato v Suminoru byl jediným nešťastníkem, který měl důvod pokládat monarchu za tyрана, dvorní šašek Jeho Výsosti. Ostatní osazenstvo královského paláce si zvyklo spatřovat v Redrenovi sice nevypočitatelného, ale v podstatě snesitelného pitomečka; o to on sám úmyslně, záměrně a velmi cílevědomě usiloval. Právě k tomu mu sloužilo neustálé pronásledování blázna - osoby už z principu docela bez smyslu pro humor.

"Zdravím tě, pane!" objevil se ve dveřích zástupce Růžoočky.

"Posaď se," vyzval ho suše král. "Poslouchám."

"Vím, o čem rokovali v Radě kněží. Už třikrát se sešli, aby dohodli způsob, jak využít nabídnuté příležitosti. Při prvním jednání..."

"Stručněji!" přerušil ho král. "Co chtějí udělat?"

"Očekávají, že Vaše Výsost poruší Zákon čistoty. Pověřili tři právníky, aby našli způsob, který to znemožní. Sledují je."

"Výborně," zamlul vládce rukama. "Nepřekázej jim a ať se tví lidé snaží toto jejich přesvědčení upevnit. Ještě něco?"

"Připravuji výzvu k lidu. Hodlají prohlásit, že Vaše Výsost ztratila přízeň Velkého Reha, čehož zřetelným projevem je neexistence mužského potomka..."

"Mám jich přes čtyřicet!" řekl ironicky Redren. "To je jim málo?"

Důstojník nevěděl, co má odpovědět.

"Dobře, nemusíš nic vysvětlovat. A dál?"

"Totéž, co vždycky: bezbožnost, neúcta ke kněžím, zneuct'ování relikvií... Tentokrát jde o onen svatý obraz, který dala Vaše Výsost přemalovat."

"S tím se nedá nic dělat. Zamračené obličej nevnáším. Teď přinejmenším vypadá mnohem líp."

"Přestaly hony na čarodějnice..."

"Byly nadřada! Ostatně to není pravda! Občas si rád ulovím nějakou mladou čarodějkou..."

"Řadí strašidla..."

"Jako vždycky."

"...klášter zdemolovaný opileckou cháskou. Zneuctění Rehovy kněžky."

"Ach, mládí..." zasnul se Redren.

"Konečně zákaz vstupu do královské kanceláře a ta velká vosková svíčka, kterou jsi poslal veleknězi místo vysvětlení svého počínání..."

"Tady je zahrabán pes! Stačí. Čeho chtějí dosáhnout?"

"To ještě nedohodli. Jedni jsou pro abdikaci, ale nemohou se dohodnout, kdo by pak měl usednout na trůn. Jiní se domnívají, že postačí omezení tvé moci, pane, ale rozvažují, do jaké míry."

"Musíš se postarat, aby nepostrádali témata k diskusi ještě dva měsíce. Všechno?"

"Ne, pane. Poslali kardskému opatovi dopis s rozkazem postavit se proti Růžoočce."

"Á, tak pivo je navařeno. Teď jde o to, kdo je bude pít."

"My určitě ne!" Na prahu stanula Irian. "Zdravím Vaši Výsost."

"Ty jsi tady?" zaradoval se Redren. "Kdy ses vrátila?"

"Před hodinou," odvětila. "Jen jsem se převlékla."

"Našla jsi mě bez potíží?" usmál se král. "Co se stalo?"

"Tagero utekl do Karu..."

"Počkej," zadržel ji a otočil se k Lifenovi a Samorrovi, který při příchodu Irian vstal ze židle. "Nechte nás o samotě!"

"Uvidíme se při rozdělení," oznámila Růžoočka svému zástupci.

"Co jsi to natropila, usmrkanče!" zasyčel Redren za chvíli. "Nejradši bych tě přehnul přes koleno a napráskal ti tak, jak ještě žádná striga nedostala!"

"Promiň, pane," sklopila hlavu.

Vládce mávl rukou. "Přinejmenším jsi utekla kněžím z lopaty," pousmál se. "Budou muset najít jinou záminku. Ale nepochybuj, že ji najdou! Nahromadilo se jim ve svatých játrech příliš mnoho žluči. Strčila jsi do kamínku a spustila lavinu," ukázal na židli. "Čeká nás pořádný skandál."

"Pane, já..." neodvážila se zvednout zrak.

"Dobře, chápu. Doufám, že mi víckrát nepřipravíš takové bolení hlavy. Ale dost pitomostí! Dávej pozor. ..." a sdělil Růžoočce všechno, co se dověděl od setníka, přičemž nezapomněl ani na Samorrovovy přehnané ambice.

"Musím ti to říct, pane," ozvala se Irian, když domluvil. "Je to neuvěřitelné, ale všechno tomu nasvědčuje. ..."

Král na ni pozorně pohlédl.

"Tagero je můj otec," šeptla.

"Xin?!!" Redren nadskočil.

Irian mlčky přikývla.

"Říkala jsi, že je to čaroděj... Xin se v čarování nevyznal," prohlásil Redren.

"Vím, pane..."

"To neštymuje! Ale čaroděj se mohl vtělit do Xinovy podoby," zamyslel se panovník. "Určitě se jedná o nějaký uskok. Mysli na to, ale nikomu ani slovo. Teď mi pověz, co se tam dělo."

Během jejího vyprávění Redren bůhvíproč začal pozorovat pozici, v níž Irian seděla, a sledovat její bezděčné pohyby.

"Rodmín si poradí," pronesl, když skončila, "o něho se nebojím, ale vidím, že se neztratil jen on..."

"Cože, Výsosti?" užasla Růžoočka.

"Ale taky věneček!" pronesl klidně. "Zapomněla jsi mi o tom povědět..."

Tváře i krk Irian zalil ruměnec. V horní části obličeje přešel purpur zásluhou zeleného štítku do tmavé hnědi.

"Jak... pane?" vykoktala.

Král vyprskl smíchy, čímž ji zmátl ještě víc.

"Ty má malá!" řekl pobaveně. "Jsem starý kanec a už jsem měl příliš bab na to, aby mě taková panenka mohla zmást. Vidím, jak teď držíš nohy a pamatuji si, jaks je držela před tvým odjezdem. Rozdíl je mizivý, ale je! Jakub má své metody na různé šibeničníky, a já mám zase vlastní na své díblíky... Za ta léta jsem odborník!"

Irian zírala na Redrena s očima dokořán. Vypadala jako malá holčička přistižená s rukou v míse s cukrovím.

"Jenom se mi tady nerozplač..." řekl vládce mírně. "A hned mi pověz, kdo je to. Za odvalu by se měl stát rytířem!"

Mladá souložnice se líně protáhla v modří aksamitového lůžka a měkce jako kočka se přesunula na druhou polovinu. Nadarmo. Užasle zvedla hlavu a usedla. Po krku a zádech jí splývaly dlouhé vlasy. U jednoho ramene krátká červená hedvábná tunika odhalovala malé, špičaté ňadro. Přitáhla k sobě štíhlé nohy, půvabné a jemné jako slupka broskve. Višňově červená tkanina, volně zahalující smyslné tělo, jí sahala do poloviny hýždí. V dívčině obličeji dosud přežívaly stopy nedávno prožité rozkoše. Zasněně se usmála.

"Nádherné ráno!" Redren v županu pohlížel oknem do dálí. "Jen málokdy jsou vidět oblaka tak krásně ozářená sluncem..." pronesl nadšeně. Až potom pohlédl na milenku.

"Nežárli, cukroušku," řekl. "V mém věku se obdiv stále více přenáší na zázraky přírody."

Přišel k ní a sáhl jí na kolena.

Okamžitě je roztáhla.

"Pořád nenasyčená?" pohládl vlhký podbřišek.

"Ano, pane..." šeptla a pevně se k němu přitiskla.

"Kdyby mi Ormed místo stovek pitomých špehů každý měsíc poslal takové stvoření, jako jsi ty, do roka by mě přivedl do hrobu, navíc bych proti tomu nic neměl." Rozvázal si pás županu a sklouzl na dívku. Přijala ho s takovou

vášní, jako by deset posledních let strávila samotná ve věži střežené hejnem draků. Redren pracně ovládl droboučké tělo, které se pod ním zmítalo, a donutil je k povolnosti.

Jak tomu bude ve stáří? pomyslel si skoro panicky, když se rytmicky hroužil do nitra křečovitě rozvlněné mladé ženy.

Zaklepání na dveře! Takovou drzost si směla dovolit jen jedna osoba v paláci. Růžoočka! Znamenalo to, že se stalo něco vážného.

"Počkej!!!" křikl a zuřivě stíhal zapomenutí, prchající jako zajíc. Souložnice ho kousla do ruky. Redrenovi se najednou vybavilo největší životní bláznovství, kdy jako devatenáctiletý princ v čele své jízdy za války s Ronem v bitvě u Amizaru svévolně zaútočil na houfec kopiníků. Pekelný dusot, rámus, šum krve v uších, následovaný mohutným hřmotem srážky...

"Dále," přikázal po chvíli a upravil si župan. Dívka na lůžku se třásla jako list, stále se nemohla vzpamatovat. Král spustil závěsy baldachýnu.

"Pane!" Společně s Růžoočkou vstoupil do ložnice muž v obvyklém dvorním oděvu, několikadenní porost na jeho obličejích však dokazoval, že se převlékl velice rychle a na oholení mu už nezbyl čas. Panovník usedl do křesla.

"Nalij mi víno!" přikázal Irian, než stačila pronést první slovo.

Přijal pohár a zvolna jej vyprázdnil do dna. Dvojice působila dojmem, že stojí místo na podlaze na rozžhavené plotně.

"Poslouchám," oťel si Redren ústa.

"To je náš muž z Amizaru," představila Růžoočka společníka. "Přijel před hodinou. Má důležité zprávy..."

"To doufám!" přerušil ji král. "Jinak si to schytáte za pokus přivodit mi infarkt. Mluv!"

"Právě byly dohodnuty mírové podmínky mezi královstvím Ronu a Císařstvím Jižního souostroví. Renir Veliký a Kahar Bezprstý si stiskli ruce. Válka skončila, do Amizaru přicházejí tisíce žoldnéřů propuštěných ze služby."

"Proč právě tam?" zeptal se věčně Redren.

"Protože Ormedovi zmocněnci přijímají všechny bez výjimky. Platí předem."

Vládce Suminoru hvízdal.

"Vidím, že náš drahý Ormed konečně našel účinnější způsob pro využití svého zlata."

"Další kohorty vyrážejí směrem k Nandei," dokončil posel.

"Velitelé pevností na hranicích Kaladenu jsou informováni?"

"Ano, pane."

"Jak se jmenuješ?"

"Zoreto, pane."

"Zapamatuji si to, odejdi."

"Pane!" uklonil se, pravou ruku položenou na hrudi.

Redren pohlédl na Irian.

"Námůvky skončily," pronesl klidně. "Panna příliš vzdorovala, takže se jí věneček vezme násilím..."

"Nerozumím, Výsosti," odvětila Růžoočka.

"To je prosté," vysvětlil král. "Ormedovi dosud šlo jen o jedno: začít válku tak, aby po ní mohl diktovat mírové podmínky. Samozřejmě nejdůležitější z nich by bylo spojení našich rodů posvátnými manželskými svazky. Chtěl po mně souhlas, takže se v podstatě jednalo jen o námůvky. Možná trochu brutální, dohromady pár tisíc mrtvých, ale přesto námůvky... Nyní hra skončila. Příliš mnoho zlata, uražené pýchy a vojska. K tomu ještě přidej Ormedovu dosavadní armádu, která přežila poslední čvachtání v Severních močálech, a zjistíš, co se chystá. To nebude malá pohraniční bitka. Teď se jedná o dobytí celého Suminoru! Náš vážený soused tedy ukončil námůvky a hodlá se zachovat jako chlap... Opravdu, začínám si připadat jako osamělá panenka v lese plném zbojníků..." zavtipkoval ponuře.

"Co přikážeš, pane?"

"Zahájíme přípravy. Nic jiného nám nezbyvá," prohlásil. "Ale s mírou. Nechci o tuto zemi přijít. Také vyhlásím amnestii pro všechny loupežníky v pralesích Rohirry. Když budou bránit Korunu, odpustí se jim zločiny. Ještě něco?"

"Sedláci," hlesla Růžoočka.

"S těmi opatrně. Šlechta se může dívat křivě, a sáhnout teď na majetek kněží by bylo horší než strčit ruku do vosího hnízda..."

Irian postřehla, že Redren nepřekroutil jako obvykle slovo "kněží" na pohrdavé "kněžouři". Když vládce zvážněl až do té míry, byly důvody se ho doopravdy obávat.

"Můžu vypustit neoficiální zvěsti o poskytnutí půdy, svobod, šlechtických erbů. To určitě přiláká do armády pár tisíc lidí. Bude čím posílit lehkou jízdu."

"Udělej to," souhlasil král. "Ale to nebude tvůj nejdůležitější úkol."

"Poslouchám, Výsosti."

Redren místo odpovědi vstal a přistoupil k loži.

"Vypadni!" přikázal stručně.

"Ano, pane." Polonahá dívka vyskočila z postele a vyběhla postranními dveřmi. Růžoočka jí nevěnovala pozornost.

Král se pomalu vrátil k Irian a usedl naproti ní.

"Sundej štítek," pronesl tiše.

Poslechla. Jeho Výsost Redren III., vládce Katimy, král Suminoru a svrchovaný pán Rohirry, jí pohlédl přímo do očí.

"Kdyby ve válce došlo k nějakému neštěstí, žádná z mých dcer se nesmí dostat Ormedovi do rukou," pronášel pomalu a důrazně. "Všechny princezny musí zemřít. Osobně na to dohlédneš. Rozumíš?"

"Ano, Výsosti..." Duši Růžoočky zmrazil ledový závan.

"Starší chápou, oč jde, a udělají to samy," pokračoval Redren, "některé však nemusí najít dost odvahy a navíc zbývají ty nejmladší..." selhal mu hlas. "Smrt musí být rychlá a bezbolestná!" dokončil.

"Pane... já..."

"Neváhej! Jsou meze, za kterými končí žerty. Suminor je důležitější. Mí vojáci nesmějí umírat zbytečně. Teď na to zapomeň! Možná navždy. Dnes se budeme bavit! Zajímá mě, jestli se už šaškovi zahojily modřiny?"

Irian se vrátila celá roztrávená. Usedla ke stolu a začala psát rozkazy. Na prvním listu udělala tolik chyb, že jej nakonec musela zmačkat a spálit. Rozhodla se, že se vzchopí a splnila to snadněji, než si myslela. Ruka se jí skoro okamžitě přestala třást.

Správci přímořské provincie Saminy, velitelům pevností v pírském pohraničí, místodržiteli Rohirry, tisícníkům v táboře u Deremy...

Postupně se uklidňovala. Před očima ji stále zřetelněji vyvstávala veškerá moc Koruny Suminoru. Ne, není možné, aby Redrenovy černé úvahy měly něco společného s budoucností! Dalším tahem husího pera pozvedla desetitisíce kopí, sekýr a mečů. Úlevně vydechla. To bylo něco reálného, jistého, stejně jako králova chytrost a mazanost! Obavy zmizely.

Když zapečetila všechny pergameny, povšimla si i staré obálky, kterou předtím odsunula stranou. Zvedla ji a otevřela. Začala číst:

Milovaná!

Dopis opatovi došel den po úplňku, takže jsme se s poslem setkali několik set kroků od klášterní brány - já, Kaad a mistr Jakub. Vojáci odešli už den předtím - pokud tedy byl v tom dopise příkaz vyhodit nás odtud, lituji, že jsem neviděl výraz našeho hostitele. Kaad se vzpamatoval hned po úplňku a nyní tvrdí, že je prvním filozofem, který vyřešil paradox hada polykajícího vlastní ocas. S mistrem Jakubem v sobě nalezli zalíbení a neustále diskutují o věcech, z nichž mě leda bolí hlava. Sedíme ve třech u mě na dvoře, sami, protože jsem pro jistotu odeslal pryč všechny sloužící. Mistr Jakub pořád něco píše nebo rozpráví s Kaadem, který se kromě toho celé hodiny vyhřívá na střeše. Sousedé se pohoršují a o tom, že mi vyjedl už polovinu obory, nechci ani mluvit. Jsem zde tedy vlastně sama a myslím na Tebe. Cvičím se v šermu a mávám sekýrou. Běhám s pytli kamení. Levé rameno ještě není tak silné jako předtím, trochu mě pobolívá jizva. Doufám, že to brzy přejde. Prý se zase něco děje na karské hranici. Je to pravda? O Rodminovi pořád ještě nemáme žádné zprávy. Nový soudce Kardy (přijel před třemi dny) říká, že urna s Ridiným popelem bude trvale stát na soudcovském stole jako výstraha lidem, kteří vynášejí rozsudky. Kdy se zase uvidíme? Toužím po Tobě. Buď zdráva, Mino.

Irian těžce vzdychla a s úšklebkem nechala ruku s dopisem klesnout. Teď není doba na lásku, na touhu, na cokoli! Není doba. Pomalu, ale rozhodně sáhla pro čistý pergamen. Namočila pero a rychle řadila na list slova:

Mino Dergo, šlechtic, starší desítník vojska Jeho Výsosti Redrena III., se na králův příkaz co nejrychleji dostaví do druhého tábora První legie v provincii Kaladen, kde obdrží hodnost setníka a tomu náležející úkoly a privilegia. Podpis: Irian Fergo, tisícník-kapitán královské gardy.

Odložila pero. Jistě: jedná, jak musí. Proč tedy ten smutek? Vždyť... jinak ne... Aniž si uvědomila, co činí, na okraji oficiálního rozkazu, vydaného jménem krále, se objevilo "Miluji tě!" A teprve potom, rozpačitá a zahanbená, třesoucíma se rukama složila a rychle zapečetila tento pro dnešek už poslední dopis.

"Přestaň se vykrucovat! Mluv jasně: já, nebo Ormed?"

Velekněz zamrkal a bezděčně si upravil vysoký límec, zakrývající jizvu na krku. Jeho myšlenkový styl se naprosto lišil od Redrenova. Staré úcty a nový konflikt setřely z rozhovoru veškeré zdání věcné výměny argumentů. Bero se ostatně v posledních letech hodně změnil. Přestal podporovat zaklínače, zato vzrostla jeho rozhodnost v náboženských záležitostech. On i král působili dojmem návštěvníků ze zcela odlišných hvězd, kteří jen náhodou používají stejný jazyk.

"Žádáš tedy, pane, naši pomoc... Nyní?"

"Žádnou pomoc!" zaskřípal Redren zuby.

"Tedy ani v této těžké chvíli se nehodláš pokorit a odříznout od bezbožné minulosti?" Velekněz upřímně žasl. "Proč tedy přicházíš, králi?"

Vládce zhluboka vydechl.

"Co nevidět začne válka s Karem," opakoval ještě jednou a snažil se zůstat klidný. "Chci vědět, koho budete podporovat."

"Dočasné záležitosti pomíjivého světa nás nezajímají. Pouze dbáme, aby jednání aktuální moci bylo v souladu se zákony pocházejícími od Velkého Reha. Pokud se tak neděje, napomínáme a varujeme. A ty, pane..."

Redren zafuněl. "Vadí mi, že strkáte nos do mých věcí!"

Velekněz povytáhl obočí, ale ze staříckého obličje mu nezmizel výraz otcovské chápavosti a starosti.

"Jakže, králi? Což mohou být pouze tvými věci týkající se národa a zákonů, kterými se má řídit? Snad nepopřeš, že základní zásady proměnlivosti Rehova Oblaku, které hlásáme společně s příkazem důvěřivé pokory k Věření Jsoucna, jsou důležitější!"

"Nepopírám, ale nepřišel jsem k tobě na teologickou disputaci! To je jedna věc, záležitosti aktuální politiky druhá!"

"Mýlíš se, pane. Tyto věci spolu jasně a zřetelně souvisejí. Trápí mě, že to nevidíš, králi."

"Svět není Věčnost!" vybuchl Redren. "Mluvíš o něčem, o čem nemáš ponětí!"

"I já si to myslím, pane!"

Nastalo nervy drásající mlčení.

"Opakuji," začal vládce Suminoru znovu, "smím spoléhat na vaši neutralitu během střetu s Ormedem?"

"Tato otázka je špatně postavena a týká se nedůležité otázky."

"Právě naopak!"

Velekněz Redrenův výkřik přeslechl.

"Cizí monarcha nás nezajímá. Důležitý je král, který panuje zde a teď. Jeho nevhodné chování nás těžce rmoutí."

"Pro Reha! Copak nechápeš, oč mi jde?"

"Králi, nestaráš se o to, o co bys opravdu měl."

Redren pocítil, že ještě chvíli a popadne korunu, aby si ji narazil na krk, jako by byla ze slámy a ne z kovu. Vyskočil a zamířil ke dveřím.

"Kam jdeš, králi?" zeptal se klidně velekněz.

"Do války!" zuřivostí málem utřhl panty.

Za dveřmi čekala Irian s deseti gardisty.

Čtyři ozbrojení strážci svatyně, které královští vojáci zahnali ode dveří této komnaty, na ně posupně hleděli.

Růžoočka přistoupila k Redrenovi.

"Pane?"

"Ať je peklo pohltí!" funěl vládce. "Samé výmluvy! Jdeme!"

Gardisté obklopili krále i svou velitelku. Bagančata zaduněla na žulové dlažbě nádvoří svatyně.

"Můžu si za to sám!" sršel Redren zlosti. "Dovolil jsem, aby jejich význam a vážnost vzrůstaly celá léta bez překážek! Je samozřejmé, že nakonec veškerá jejich činnost musela překážet mému jednání. Politika je pro ně jako břitva v rukou dítěte. Zařínou jí mě, sebe i celý Suminor!" nadechl se. "Tak dobře, budiž..." pokračoval po chvíli už klidněji. "Ale ten plešatý vychrtlík vstoupí do královské kanceláře jen přes mou mrtvolu!" dokončil zuřivě.

"Vítám tě, máti!"

"Iri!" Hantinja Fergo vstala z pohovky a přistoupila k adoptivní dceři. Obě ženy se objaly a políbily.

"Přišla jsem se rozloučit. Do Katimy právě přijel Ormedův vyslanec. Večer ho přijme král."

"Viš určitě, že přivezl vypovězení války?"

"Nic jiného to být nemůže. Leda by chystali nový uskok. Pak poruší mír Redren. Tak či onak v naší zbrojnici už leští králův pancíř. Vyrážíme zřejmě dnes v noci."

Usedly.

"Setkáš se tam s ním, vid'?" pohnuly se první vrásky v koutcích Hantiných očí.

"Určitě, jenže nevím, co pak udělám," sklopila Irian hlavu. "Bojím se, že nedokážu být takovou, jakou mě chce mít. Že ho zklamu. Tam budu tisícníkem, pořád mezi svými vojáky, a on... Zvykla jsem si, je to má druhá přirozenost," mluvila tiše, pomalu. "Tady v paláci jsem striga, velitel gardy, obávají se mě. Tam, s ním, jsem byla pouhým děvčetem, které se mu oddalo z lásky. Jak mám obojí spojit? Toužím po něm a už jednou jsem se mu málem zhnusila, protože jsem byla příliš hrdá, než abych mu projevila svůj obdiv. Lehčí byl posměch."

"Ale teď patříte k sobě. Podařil se vám první krok," ozvala se Hanti.

"Protože mě upír kousl do srdce. Neměla jsem sílu, abych líp pohlédla sama na sebe. Proto mi občas připadá, že se jednalo jen o chvíli slabosti a když v takových okamžicích říkám 'miluji', dělám to jakoby navzdory sama sobě. Striga ožila a zase nabývá převahy. Sloužím Redrenovi a ten potřebuje mít u sebe chladného démona, ne sladkou hlupačku. Nechci zklamat jeho ani sebe. Už ani sama nevím, kdo jsem!"

"Striga, která dokáže milovat!" Irian zvedla štítek. V červených očích se zaleskly slzy. "Neumím to spojit! Nevím jak! Rozumiš?"

"Má drahá, stačí chtít. Chceš?"

"Chci."

"Buď tedy klidná. Mino touží po tvé dlani, možná ruce, Redren zase potřebuje spáry. Opravdové potíže by nastaly tehdy, kdyby oběma šlo o totéž. Není tedy tak zle a přestaň se trápit!"

"Děkuji," usmála se Růžoočka a přivinula se ke starší ženě. Chvilí tak setrvaly. Posléze Irian jemně vyklouzla z objetí ženy, jejímž údělem bylo chápat a milovat demony.

"Ještě něco..." uhnula striga pohledem. "Myslím, že Xin žije," vymáčkla ze sebe.

"Co říkáš?!" Hanti zbledla.

"Pokud ne on, pak určitě jeho tělo. Vtělil se do něho černokněžník, kterého pronásleduji..."

Hanti zavřela oči. Zpod víček vyklouzly dvě slzy. "Kníže Zla..." zašeptala. "Jednou jsme s Rodmi-nem pro Xinovu záchranu využili kouzla Proklatých. Rodmin mě varoval, že cena může být vyšší než zisk..."

"Muselo se to stát brzy po boji s královnou matkou," odvětila Irian. "Potkala jsem ho tehdy, choval se podivně..."

"A nic jsi mi neřekla?!" vybuchla Hanti.

"Nepřál si to."

"Protože věděl, že okamžitě poznám podvod, že se nedám oklamat," zavrtila starší žena hlavou. "Věděla jsem, že žije. Slyším ve snu jeho hlas... Teď už vím, že to není sen. Prosí o pomoc..."

"Také jsem to slyšela," stiskla Irian rty. "Tagero řekl, že královna matka v něm zabila kočkodlaka... Není to pravda, jenom ho zranila a oslabila tak, že Tagero ovládl jeho tělo i vůli."

"Jestli je tomu tak, vlastní teď Xinovy vědomosti i paměť," pokývala Hanti hlavou. "Poskytlo mu to moc, jakou dosud žádný mág neměl. Proto tak snadno zdolal Rodmina. Víš... někdy, když jsme byli spolu, jsem měla pocit, že mě má někdo cizí, to byly chvíle, kdy ze Xina vykoul Tagero. Musíš to zakletí sejmut, prosím tě!"

"Nevím jak..." odpovíděla Irian.

"Co to má znamenat!!!" rozkřikl se Redren a zastavil se v polovině cesty k trůnu. Ve sněmovně nastalo ticho. Dvorní kapela přerušila v půli tónu slavnostní pochod. Lidé ztuhli uprostřed poklony. Ceremoniář zesinal. Špička královského

žezla se dotýkala nepatrného smítka na rudém koberci.

"To má být pořádek? Tenhle svinčík?!" ryčel vládce. "V takovém chlivě mám přijímat naše vážené hosty? Zasedat v korunním majestátu Suminoru?! Před zraky ciziny?"

Vyděšený ceremoniář vykročil a cosi nesrozumitelně zakdálal. Redren vypadal jako šílenec, který se chystá vraždit. Dvořané poplašeně ustoupili ke stěnám. Růžoočka, stojící za králem, s kamenným výrazem pokynula jednomu ze svých setníků. Ozbrojení gardisté obklopili smrtelně bledého hodnostáře.

"Neplníš své povinnosti. Chtěl jsi mě vystavit posměchu," prohlásil král ledově.

"Pane, já..." roztřásl se nebožák a padl na kolena.

"Kdo ti dovolil kleknout!" houkl na něho Redren.

Ceremoniář vyskočil jako opařený. Zdálo se, že co nevidět omdlí. Panovník zmlkl a jen zíral. Trvalo to příšerně dlouho.

"Co tak stojíš?" ozval se nakonec král.

Muž vytřeštil oči a zacvakal zuby.

"Tak to konečně zvedni!" přikázal král.

Někdo se nesměle uchichl. Následný uragán smíchu a potlesku oťrásl palácem. Třebaže podobné finále čekali, žádný z přítomných by ještě před minutou na ně nevsadil ani pětník. Monarcha byl jako vždy velice přesvědčivý; tomu napomohl každému z přítomných dobře známý fakt, že každý palácový lov na karské špehy a likvidace odhalených spiknutí vždycky začínaly podobným výbuchem králova hněvu. Už nejednou se po takovém výstupu kutálely po hlavním nádvoří utáté hlavy a skutečnost, že obětmi se stali výlučně skuteční provinilci, v ovzduší všeobecného zmatku a teroru připadala přeživším jako čirá náhoda. Dnes však garda zřejmě neplánovala akci panovníkem nazývanou "poskytování odstrašujícího příkladu".

Redren se zavinul do pláště a pohyb vzduchu vyvolaný tímto pohybem odfoukl od ruky skloněného ceremoniáře důvod celého rozruchu. Kapelník duchapřítomně zareagoval a orchestr spustil pochod v místě, kde byl přerušen. Dvořané se vrátili na svá místa, Jeho Výsost usedla na trůn a pokynula žezlem.

"Přiveďte vyslance váženého sultána Karu Ormeda V.!" zachroptěl zlomeným hlasem ceremoniář.

Velké, vyřezávané dveře se pomalu otevřely. Vstoupili tři muži - vyslanec a dva otroci, z nichž jeden nesl nějaký předmět zakrytý červeným šátkem se zlatými třásněmi, druhý zdobenou truhličku. Důstojně prošli špalírem a stanuli před prvním ze sedmi stupňů k trůnu, zvedajícího se nad hlavy přítomných.

"S čím přicházíte?" Král jako obvykle předstíral, že je v celém paláci jediný neinformovaný.

K vyslanci přistoupil sluha s truhličkou. Ormedův posel beze slova zvedl víko a vyňal rukavici pošítou perlami.

Hodil ji na schody před sebou.

"To je výzva mého pána," pronesl nahlas. "Přináším válku!"

"Pročpak jsme se znelíbili našemu bratru Ormedovi?" Redrenův obličej vyjadřoval jen nefalšovaný údiv.

Vyslanec na něho studeně pohlédl.

"Můj pán prohlédl uskok, suminorský vládce! Tvůj zločinný záměr vyšel najevo, proto na tuto zemi dopadne spravedlivý hněv Karu. Všechno se prozradilo!"

"Co vlastně?" Tentokrát byl dotaz upřímný.

Muž pohrdavě ohnul rty.

"Největší podlost, o jaké svět dosud slyšel. Šíraný závistí kvůli tomu, že nemá potomky po meči, zatoužil jsi připravit mého pána o jeho milované syny. Vyslal jsi muže, jehož úkolem bylo všechny je vyhladit pomocí kouzel, aby tvé dcery mohly nadále usychat staropenenstvím! Od tohoto okamžiku je Velká pevnina příliš malá, aby snesla současně státy Karu a Suminoru. Jeden z nich bude rozdrcen na prach. A ujišťuji tě, králi, že má vlast to nebude!"

"Co je to za nesmysl?!" Redren se málem přestal ovládat.

"Ani démoni nejsou schopni takové podlosti. Kočkodlak, který ti sloužil, veden spravedlivým hněvem opustil tvé služby, přišel na dvůr mého pána a prozradil mu plán spiknutí, přičemž ukázal na viníka."

Šum údivu a pobouření, který se po těchto slovech ozval, neutichl, ale začal sílit.

"Tagero!" vyhrkla Irian.

"Protože tvá licoměrnost je všeobecně známá, úskočný panovníku Suminoru," pokračoval vyslanec, "přináším důkaz, aby se nikdo neodvážil pochybovat o pravdivosti slov, která jsem pronesl jménem svého pána," pokynul druhému sluhovi.

Ten přistoupil s napřaženými rukama. Ormedův posel uchopil okraj splývající tkaniny a rychlým pohybem ji strhl. Oči přítomných spatřily zapečetěnou skleněnou nádobu se žlutou tekutinou, která připomínala bílé víno. Na dně nádoby spočívala Rodminova hlava.

Sálem prolétl výkřik hrůzy.

Redren vyskočil z trůnu. Žezlo mu vypadlo z ruky. Irian zbledla jako stěna.

Vyslanec převzal nádobu od sluhy, zvedl ji do výše, aby ji všichni viděli, načež ji v příšerném tichu postavil na schod vedle rukavice.

"Mé poslání skončilo!" prohlásil a otočil se k monarchovi zády. Pokročil tři kroky ke shromážděným dvořanům.

"Urození Suminořané!" zvolal. "Dobře vám radím, promyslete si, zda je správné a vhodné zachovávat věrnost a poslušnost panovníkovi, schopnému takových hrůz! Hněv mého pána totiž..."

"Zmiz!!!" zaryčel Redren přímo pekelným hlasem. Zdálo se, že to nevydrží, vrhne se na vyslance a bez ohledu na cokoli ho holými rukama roztrhá na cucky.

Muž to vycítil, okamžitě ztichl a rychlými kroky opustil sál. Otroci ho následovali.

Suminorský král stál s prsty zaťatými do opěradla trůnu. Pohlížel na Rodminovu hlavu. Na oči otočené bělmem nahoru, rozevřená ústa. Zuřivost a nenávist setřely z Redrenovy tváře všechny lidské city. Ohrnuté rty odhalily pevně stisknuté zuby. Svaly čelistí se třásly. Kdyby ho nyní někdo uřkl, rázem by se změnil ve vlkodlaka. Všichni zatajili dech. Dokonce i Irian o krok couvla. Nakonec se král pohnul a zvedl hlavu.

"Šašek sem!" přikázal klidně.

Z davu vystoupil k smrti vyděšený blázen.

"Pojď blíž, holoubku."

Nešťastník začal vystupovat po schodech. Každý stupeň zdolával s úsilím hodným horského štitu. Posléze stanul před králem.

"A teď mě rozesměj!"

Redrenův démonický smích se v následující chvíli odrazil od klenby sněmovny a zmrazil přítomným krev v žilách. Otevřely se dveře a dovnitř vpadla skupina ozbrojených gardistů. Vrhli se do houfu dvořanů pro předem určené oběti. Začal lov! Vypukla panika. Nezávisle na tom, jestli byl kdo špehem nebo ne, všichni se vrhli k oknům. Jako vždy byl strach silnější než uklidňující hlas svědomí. Právě v tom spočíval princip. Díky tomu zůstával "odstrašující příklad" dlouho v paměti. Před dnešním večerem však zbledly nejděsivější vzpomínky.

Oddíl vedený Růžoočkou obklopil těsným prstencem krále i vzlykajícího šaška. Ozývaly se stále hlasitější výkřiky hrůzy a vriskavé prosby o milost. Chycené lidi vyvlekli na dvůr. Tam už vedle špalků čekali žáci mistra Jakuba se sekerami v rukou. Padly první hlavy. v celém paláci všechny strážce současně a zkušeně přistoupily k plnění Irianiných příkazů. Důstojník, který stál vedle katů, hluchý k děsivému ječení a i prosbám o milost, poklidně škrtil na své tabulce další jména. Každý, kdo by jen jednou přijal bez Redrenova souhlasu karský dar nebo zlato, nesměl tuto noc přežít. Proudý krve na kamenech, v září pochodní stékající na všechny strany, se spojovaly a slévaly, vytvářely stále větší louže. Král odjížděl do války, v hlavním městě proto nesměl zůstat nikdo ochotný připravit jakékoli spiknutí. Mezitím sluhové pomáhali vládci obléknout zbroj. Před palác přiváděli skupiny zrádců pochytaných ve městě. Už mnoho dní se špehové Růžoočky přímo překonávali, aby bylo vše k tomuto okamžiku dokonale připraveno. Byly zúročeny poznatky mnoha let. Až dosud bylo účelné předstírat, že se o mnoha věcech neví, Redren však přikázal tuto hru ukončit.

Aby se neztrácel čas přenášáním bezhlavých těl, zkrvavené trupy čas od času hromadili na jiném místě dvora. Za úsvitu už katům klesaly ruce únavou. Jeden z nich usekával další hlavy s hysterickým smíchem. Po nádvoří běhal šilený odsouzenec, kterému nejistá rána utála jen temeno hlavy. Při východu slunce Jeho Výsost Redren v čele věrné gardy opustil Katimu.

Dopolední slunce zalévalo zlatými paprsky kolonu vojska, které pochodovalo ke karské hranici.

Spáry a kov

Kaladen byl připraven. Tato největší suminorská provincie, hraničící s karskou Nanteou, celá léta jako první vzdorovala armádám Ormeda V. Čtyři mohutné pevnosti, Denina u Severních močálů, Sahen na jihu a Ront s Avonem mezi nimi, tvořily přehradu, která dosud dokázala zastavit všechny útoky. Právě zde byla soustředěna skoro všechna kaladenská vojska. Uvnitř provincie pobývaly jen menší oddíly, určené k udržování pořádku ve městech a na silnicích. Proto například v Kardě, vzdálené tři dny cesty od hranice, pobývalo nejvýš padesát vojáků. Větší posádka byla zbytečná, protože dosud války probíhaly a rozhodovaly se v Karu, v Nantei. Jen málokdy se podařilo karské jízdě prolomit hraniční opevnění a vtrhnout několik mil do nitra Suminoru. Obvyklá měření sil mezi oběma státy začínala a končila stejně. Ormedova vojska nejprve obléhala některou z hlavních pevností a podnikala úporné, ale neplodné pokusy dobýt ji během několika dní. Tato část konfliktu málokdy trvala déle než týden, protože právě tolik času potřeboval Redren, aby vyslal pomoc. Obléhání skončilo a karská armáda, vykrvácená desítkami bláznivých útoků, ustoupila do nitra Nantei. Nastalo pronásledování, pár větších nebo menších potyček, někdy rozhodná bitva, po které byl uzavřen mír za podmínek diktovaných Redrenem. Během několika let Ormed obnovil zničenou východní provincii, načež hra začala zase od začátku. Posledně, rozružen dosavadními neúspěchy, přikázal vládce Karu obejít zesílenou hranici Kaladenu přes močály, ze severu. Ukázalo se však, že tento manévr není uskutečnitelný a v praxi k válce nedošlo.

Pokus o proniknutí z jihu se nikdy neopakoval. Pouhá pověst o záměru obejít pevnost Sahen pralesy Rohirry vyvolávala nebezpečí vzpoury a žoldáci šmahem vraceli žold. V Rohirře sídlila strašidla. Strigy, upíři a vlkodlaci tu číhali skoro za každým stromem. Ve dne vylézaly z úkrytů polednice a víly, kdežto vodníci a bazilišci čekali na své oběti bez ohledu na denní dobu. Lidé sem přicházeli zřídka, takže bestie bývaly hladové a žíznivé, pouhý pach krve je přiváděl k šílenství. Bylo to prokleté místo. Nejvíce netvorů se vyskytovalo v lesích na pomezí Ronu, Karu a Suminoru. Hranice mezi Ronem a Suminorem proto existovala jen na mapě a po jediné cestě spojující oba státy se vydávali jen zoufalci, kteří neměli co ztratit.

Obchodníci raději používali delší, avšak bezpečnější cestu po moři.

Pochmurná pevnost Sahen, postavená v místě, kde karská hranice mizela v nesmírnou zlověstných lesů, byla nezávisle na Ormedově počínání trvale ve stavu obležení. Každou noc se v temnotě pod hradbami blýskaly červené, modré nebo žluté oči a vyhlížely málo bdělé strážce. Kamenné ani cihlové zdi nebyly překážkou pro bytosti se silnými drápy. Oči na okamžik přivřeně ospalostí, moment strachu, nedostatečně rychlá reakce postačily, aby chmurné ticho rozrazil děsivý výkřik. Šípy se stříbrnými hroty málokdy přilétly včas. Noční hlídky přežívali jen lidé s neobyčejně ostrými smysly a vrozenou odvahou. Symbolem Sahenu byly speciálně preparované lebky vlkodlaků a strig zavěšené na cimbuří. Také prales měl svůj znak - na stromech se běhaly rozdrčené kosti a lebky lidí unesených z pevnosti. Nikdo kromě mnichů toužících po mučednické smrti na tyto pozůstatky nesahal, protože poblíž obvykle číhali bazilišci na lidi, kteří je přicházeli pohřbit. Nejedyn blahoslavený zde získal hrdý titul mučedníka.

Karijci nesměli útočit na hradby Sahenu. První a poslední pokus o dobytí pevnosti před deseti léty je přišel draho.

Kromě padlých si každou noc brala krvavou daň rohirrská strašidla, kdy vraždila nejprve desítky a potom stovky vojáků. Obležení skončilo ještě před příchodem posil. Mnozí z přeživších skončili později v blázincích. Samotný Ormed se tehdy jen zázrakem vyhnul pokousání upírem. Od té doby začali v Karu používat přísloví: "Šel dobývat Sahen". což znamenalo výjimečně krutou smrt, které předcházelo šílenství.

Nyní všechno nasvědčovalo tomu, že se historie bude opakovat. Mohutná Ormedova armáda se šikovala den cesty na sever od Pevnosti strašidelných hlav. Do Avonu bylo odtud dva dny cesty, což současně naznačovalo místo prvního úderu. Byla to podivná volba. Ještě podivnější byl klid vládnuoucí v nepřátelském táboře. Karští vojáci a ronští žoldnéři jako by zapomněli na existenci strašidel. Možná jim dodávala odvahy vlastní síla. Bylo jich totiž přes šedesát tisíc a stále přicházely nové oddíly. Svět jen málokdy viděl takovou moc. Zvědové přinášeli stále pochybnější vysvětlení. Prý se rozdávaly jakési amulety, případně se strašidla měla polekat takové spousty lidí, případně tu už vůbec nebyla a jednalo se o převlečené Suminořany... Něco viselo ve vzduchu. Sahen se připravoval odrážet útoky - předpokládalo se, že budou trvat nepřetržitě několik desítek hodin. V patřičné vzdálenosti od pevnosti stanuly posily. Byly doplněny zásoby.

Třetí noc po vypovězení války začala stejně jako předchozí. Na hradby nastoupili vycvičení strážci s luky a kopími se stříbrnými hroty a sekerami vykovanými z mědi. Cimbuří osvětlovaly jen louče, což bylo nutné, protože světlo nahoře znemožňovalo zahlédnout něco ve tmě na úpatí pevnosti a v přilehlých příkopech. Po západu slunce se začalo ozývat volání hlídkujících vojáků. Neustále si sdělovali vše o každém pohybu zahlédnutém dole a potvrzovali, že nespí. Strigy dokázaly šplhat po zdech stejně tiše jako kočky, kočkodlaci ještě tišeji. Pouze do krajnosti napjaté nervy a zostřená pozornost mohly zabránit náhlé přeměně skutečnosti v noční můru. Pokud nějaký netvor pronikl na cimbuří pevnosti, znamenalo to nepochybnou smrt několika lidí. Žádná zbraň se totiž nevyrovnala nadpřirozené síle a rychlosti démona. Za každou lebku naraženou na kůl bylo třeba zaplatit něčí smrtí nebo zmračením.

V dále se ozvalo vlkodlačí vytí. Na nikoho neudělalo zvláštní dojem. Kvílení přízraků zde bylo běžnou kulisou. Prvnímu netvorovi odpověděl druhý, bližší. Potom vzduch prořal táhlý hvizd strigy. Chvilí ticha a opět několik zakvílení. Už skoro přímo pod hradbami! Vojákům zabušila srdce, ruce pevněji sevřely magické zbraně. Chvilí se nic nedělo, ale potom došlo k něčemu tak překvapivému, že i nejdůležitějším se zježily vlasy. Temnota obklopující hradby pevnosti náhle vybuchla úděsným sborem příšerných hlasů. Dole zableskly desítky párů svítících očí, každým okamžikem přibývaly další. Poletovaly jako motýli. Blížily se. Zraky vyděšených strážců najednou spatřily moře zářících bodů. Od pralesa přicházely další vlny. Skřeky, kvílení, syčení a lamentace splynuly v jediný zlověstný hukot. Země se zachvěla. Do skulin mezi cihlami se začaly hákovité spáry a příšerná těla stoupala nahoru. "Jdou sem!!! Jdou sem!!! Jdou..." Sborový křik oblétl cimbuří a všechny mysli ovládla šílená hrůza. Stráže mohly vzdorovat několika jedincům, možná až desítkám příšer, ale ne tisícům! Proti pevnosti se spřáhly nadpřirozené síly Rohirry! Náhodou shozená pochodeň osvětlila temnou masu stoupající vzhůru, která zalila celou spodní část zdí. Jednotlivé stíny už byly skoro nahoře. Zařinčela zbraň, která vypadla ze ztuhlé ruky. Někdo začal s křikem prchat. Za ním další. Nyní mohl život zachránit jen dobrý úkryt! Hrůzou šílení lidé se sráželi na úzkých schodech, padali na zem, tiskli se jako krysy do každého výklenku a díry. Těch pár, kteří vytrvali na svých místech, pohltila vlna klů a tlam, která se přelila přes hradby.

Potom začalo peklo. Mladí vojáci z právě vyslaných řadových oddílů, kteří se zde nevyznali, se domnívali, že jde o útok Karijců a vyrazili na nádvoří s obyčejnými zbraněmi. Přímou do víru smrti. Za okamžik pronikla strašidla, která pronásledovala panicky prchající nešťastníky, do vnitřních místností tvrze. Takovou řez žádná kroniky dosud neznamenaly. Stvěry požíraly oběti, které zapomínaly předem zabít. Tmou se rozléhaly úděsné výkřiky, chrupání trhaného masa, mlaskání, praskot drcených kostí. Nade vším se bez ustání ozýval triumfální chechtot démonů. Masivní dveře a mříže, za nimiž se pokoušeli skrýt strachem šílení lidé, povolovaly pod nápořem desítek tlap. Po každém zařinčení ocelových mříží nebo skřípotu vytržených pantů se k všeobecnému chaosu zoufalého kvílení a ryku přidávalo nové předsmrtné ječení mnoha hrdel a křeče agónie. I na místech, kam příšery ještě nedorazily, všichni propadali hrůze. Z myslí Suminořanů čekajících na naplnění osudu tryskaly gejzíry atavistického strachu, křivd a zapomenutých obav. Rozum mizel jako jiskra v temném oceánu. Děs, jenž přesahoval hranice lidské odolnosti, vedl k tomu, že v hrudích pukala srdce.

Masakr trval dvě, možná tři hodiny. Nebyl tu nikdo, kdo by určil čas přesně. Potom už umírali jen ojedinelí lidé, nalezení v nejrůznějších zákoutích pevnosti.

Před úsvitem většina nestvůr odešla. Do poledne zůstali jen bazilišci a víly, neboť ti lovili jedince, kteří denní světlo naivně pokládali za znamení konce děsu. Když slunce dosáhlo zenitu, v obrovské hrobce, ve kterou se Sahen změnil, nezůstal žádný plod Ona. V hlubokých sklepeních tvrze se neusadili ani bazilišci; místo toho, poslušní něčího mocného příkazu, se vydali na nepřijemnou pouť horkem a suchem zpátky do pralesa. O několik hodin později překročily hranice první oddíly karské pěchoty. Nenarazily na odpor. Redrenova vojska ustoupila na východ a sever do Avonu. Ormedova armáda se jako řeka přelila kolem mrtvých zdí Sahenu. Část vojska pevnost obsadila. Pohled, který se jim tam naskytl, se karským vojákům navždy vryl do paměti. Pozůstatky a vnitřnosti tří tisíc lidí v různém stupni ožraných, rozsápaných, pokousaných nebo popálených pohledem bazilišků ležely v obrovských loužích krve. Mezi tím vším se pohybovalo několik šilenců, zázrakem zachráněných, a líbalo ruce a nohy svých nepřátel jen proto, že byli lidmi...

"Co teď?" Mino odložil dlouhý meč na stůl, krátký si ponechal za pasem, a usedl.

Irian odstoupila od vchodu stanu. Měla na sobě těžkou kroužkovou košili a už si nezakrývala oči. Zelený štítek zůstal v Katimě.

"Kněží patrně prohlásí pád Sahenu za boží trest," odpověděla. "Pokud Nebeský panovník tak zřetelně podporuje Ormedovo jednání, dokazuje to, že Karijcův hněv je oprávněný a spravedlivý. Prostě, že? Vždyť jen my dva a král víme, jak tomu bylo s Rodminem a kdo mohl svolat legie příšer a vést je do útoku. Naštěstí naše šlechta tu nechce mít

carskou dynastií, jinak by Redrenova hlava už putovala v hrnci na Ormedův dvůr a já bych skončila na hranici. Jen z tohoto důvodu velekněz dosud nevystoupil proti králi. K tomu však může dojít každou chvíli..."

"Tagero, Ormed a kněží," broukl ironicky Mino. "Nemyslíš, že je toho najednou trochu moc?"

Irian blýskly oči. "Pokud zítra Karijce rozdrtíme, zavřeme kněžím ústa. Vítěze se neodvážá soudit."

"Zbývá ještě Tagero."

"Vládců přiznání..." vzdychla Růžoočka. "Xin ho udělal knížetem Rohirry! Kdo by to předpokládal? Ani Redren neví, co s tím. Zdá se, že mu bude muset tuto provincii předat..."

"Nemáme tedy žádný plán?" užasl Mino.

Striga mlčky přikývla.

"Napřed musíme porazit Ormeda. Uvidíme, co bude dál..." pokrčila rameny. "Nectíme toho! Řeči nic nespraví. Raději pověz, jak tě přijal velitel tvé legie?"

Mino zazářil.

"Myslím, že vím, co chceš slyšet."

Irian zrudla.

"Když přečetl rozkaz s tím přípisem dole," pokračoval Mino, "postřehl jsem, že chce něco říct. Hleděl na mě jako na zámožskou raritu. Je zábavné pohlížet na někoho, kdo usilovně přemýšlí a mlčí. Nakonec mi přidal setninu a nechal mě odejít. Druhý den však přišel nový dopis, tentokrát od Redrena..."

"Také..."

"Právě! Jeho Výsost mě povýšila na staršího setníka, což znamená, že smím velet oddílu od sta do devíti set mužů."

"To vím," mávla rukou Růžoočka. "A důvod?"

"Za mimořádnou odvalu při setkání s nadpřirozenou bytostí..." citoval Mino.

Oba vyprskli smíchy. Mino náhle vstal a přistoupil k Irian.

"Miluji tě," objal ji a přitiskl k sobě.

"Ale..." nestačila vyslovit další slovo. Jejich rty se našly a touha zahнала ostatní myšlenky.

"Ne... tady ne, teď ne..." vyklouzla mu z náruče.

"Zítra svedeme bitvu. Možná už nikdy..."

"Vím, ale promiň, já ne..."

Pustil ji a ustoupil o krok.

"Nezlob se," sklopila rozpačité oči.

Nechápavě na ni pohlížel. Pak už nechtěl nic chápat. Hluboký žal. Smutek. Zaťal zuby.

"Promiň, paní."

"Mino..."

"Choval jsem se nepřístojně. Ještě jednou se omlouvám a hlásím, že had Kaad se stal průzkumníkem Druhé pěší legie provincie Kaladenu a nyní je na průzkumu v pralesích Rohirry. To je vše," sáhl pro meč.

mlčela. Koutky úst se jí chvěly.

"Starší setník Mino Dergo žádá o souhlas odejít."

"Můžeš jít," pronesla suše.

Toporně se uklonil a vyšel ze stanu. Irian chvíli nehybně stála, pak se vrhla na lůžko a zoufale se rozvzlykala jako malá, ublížená dívka.

Stáli v pěti řadách po stovce mužů, odstupy mezi řadami činily dva kroky. Mino pohlížel ze strany na svůj manipul. Vpravo i vlevo od nich stály stejné formace. Sto kroků za první linií byla druhá a za ní třetí, kterou už neviděl. Věděl, že za ní je ještě poslední, rezervní pětistovka. Druhá kaladenská legie, pět tisíc vojáků, stála v bojovém šiku a čekala na rozkaz k útoku. Vedle ní stály v identickém postavení vpravo Třetí a Čtvrtá kaladenská, Třetí a Pátá samnijská, na levém křídle První a Čtvrtá samnijská, Pátá kaladenská a pírská. Dalo se předpokládat, že za touto frontou, širokou půldruhé míle a hlubokou šest set kroků, čekají ještě čtyři legie Starého Suminoru, královská garda, tři kohorty obrněné jízdy, každá o tisíce jezdců, a posléze korouhve lehké deremské jízdy, jejichž neveliké oddíly občas pronikaly mezi šiky pěchoty.

Sedmdesát pět tisíc vojáků! Veškerá moc Suminorského království, soustředěná do ohromného šiku, se připravovala zadržet a rozdrtit skoro devadesátitisícovou armádu Ormeda V.

Mino se rozhlédl. Krajina nebyla rovná. Pahorky a zvlněná půda značně omezovaly dohled. Ve vzdálenosti dvou set padesáti kroků před ním plochá vyvýšenina úplně zakrývala šik Karijců, který od nich byl jen půl míle. Ani po stranách toho nebylo moc vidět. Dlouhé řady těžké pěchoty mizely v nerovnostech terénu, zarostlého ojedinělými stromy a keři. O legiích na pravém a levém křídle se Mino dověděl ráno na poradě velitelů manipulů. Ze svého místa viděl znaky pouze čtyř nejbližších. Občas zableskl odraz slunce na hrotech kopí a dílech zbroje. Tráva dosahovala ke kolenům.

Krajina jako bitevní pole vcelku vyhovovala. Nebyla tu žádná údolí, strže, rokle nebo svahy. Jen kopečky uplácené obří rukou. Žádné močály, zřídka potok. Průzkumníci to předem prověřili. Pěchota i jízda se mohly pohybovat bez potíží. Vrchní velitelé však měli důvody k nespokojenosti. V těchto podmínkách nebylo možné sledovat pohyby všech vojsk současně a museli spoléhat na hlášení posílů. To prodlužovalo trvání každého manévru a tím větší odpovědnost padala na nižší důstojníky jako byl Mino. Vlastnosti terénu způsobily, že obě armády připomínaly obrovské netvory s maličkými mozky. V boji budou jejich hlavy, ocasy i všechny nohy rozdávat úderů samostatně. Souhra pohybů jednotlivých částí těchto draků čili legií bude nepochybně velice obtížná. Stratégové udělali chybu. Vypadalo to na dlouhý a těžký boj.

Se sykotem přiletěl šíp a zapadl za Minův manipul. Mino zvedl zrak. Na výšině se objevili karští lučištníci.

"Krysy! Krysy..." prolétl liniemi šum. Legionáři zakovaní do kovu tak nazývali lehkooděnce.

O štíty a přílby zazvonily další šípy. Mino zaujal své místo na okraji první řady. Raději na sebe neupozorňovat. Vojáci zvedli štíty a sklonili hlavy. Střely přilétaly hustěji a stále z menší vzdálenosti. Lučištníci u vědomí své momentální převahy celou dobu postupovali. Legionáři měli pro boj na dálku jen kopí, museli tedy tuto drzost snášet s kamenným klidem. Minovi sklouzli po nárameníku šíp. Ještě chvíli a střelci najdou slabá místa zbroje! Bylo zřejmé, že je Karijci chtějí vyprovokovat. Hnout s nimi, donutit je k předem prohrané honičce buldoka za zajícem. Měli narušit šik a stát se tlupou sem a tam pobíhajících zuřivců, bezmocným vztekem bez sebe.

Minovi vojáci to věděli. Nikdo se tedy nehnul, když se první z nich po zásahu do oka s výkřikem zhroutil k zemi. Legionář z druhé řady postoupil dva kroky a zaujal místo zabitého. Stejný pohyb provedli muži v dalších dvou řadách. Mezera v šiku se přenesla do poslední řady. O chvíli později ale tři mladí legionáři nevydrželi s nervy a s křikem se vrhli na lučištníky. Neudělali ani třicet kroků, když je krupobití střel ze všech stran srazilo k zemi. Karijci dobili raněné kopím. Staří reagovali jako automaty - přibyla tři prázdná místa.

O Minův štít prudce zabubnovaly střely. Protivník v něm poznal důstojníka! Zahlédl, že si ho ukazují. Už byli na hranici doletu kopí. Víc se přiblížit nehodlali. Zbabělé krysy! Pocítil náraz do přílby. Jeden, druhý, třetí. Poslední šíp zasáhl kryt tváře. Sklonil hlavu. Opět do štítu. Nyní do náhleníku. A znovu! Kolem nohou mu uvízlo v zemi snad deset šípů. Naštěstí měl nohy chráněné. Bezděčně spustil štít níž a než jej stačil opět zvednout, dva hroty narazily do náprsního a ramenního krytu. Zázrak, že ne do krku! Pocítil, jak mu začíná vřít krev.

"Bestie!!!" Nehodlal pokleknout a schovat se za štít. Náhleník! Opět přílba. Zaťal zuby...

Uslyšel prudký dusot. Lehká jízda! Deremci pádili mezerou mezi manipuly. Část z nich seskočila z koní a sáhla pro luky. Ostatní záutočili. Karijci panicky prchali. Docela jako krysy! Po chvíli zůstalo v předpolí jen několik desítek těl. Jezdci couvli stejně rychle, jako se objevili, a zatočili vpravo, do průchodu za první linií manipulů. O kousek dál je čekala stejná práce... Než zmizeli, jeden z nich podal Minovi svitek papíru. Mladík ho rozvinul a přečetl.

"Připravít!" zvolal.

Vojáci zamručeli. Poslední řada se rozdělila na poloviny, které se přeformovaly na dva pododdíly a ty stanuly po stranách. Jejich úkolem bylo v případě potřeby zaplnit mezery mezi formacemi. Sousední manipuly tento manévř opakovaly.

"Kupředu!"

Vyrazili volným krokem. Za tři minuty došli na vrchol kopečku před sebou. Při pohledu dolů se jim tajil dech. O tisíc kroků dál začínala obrovská, nepravidelná šachovnice karských vojsk. Moře přileb a štítů. Mino se ohlédl. To, co spatřil za sebou, bylo stejně impozantní. Se svým manipulem stál uprostřed. Kam pohlédl, zvedaly se ocelové zdi, pleskaly prapory, uháněly jízdní kurýři!

Neprátelské oddíly postupovaly k nim. Každý s pěti sty muži, velice podobný šik. Mino se přezíravě usmál. Ovšem, po tolika prohraných bitvách museli napodobit sumnorskou taktiku. Karští těžkooděnci byli trochu níž a ve vzdálenosti asi čtyř set kroků. Krysy spěšně uhýbaly, aby se neocitly mezi kladivem a kovadlinou. V této chvíli byla nejdůležitější pětistovka mužů, která postupovala na Minův manipul. Zapomněl na ostatní a poklidně přešel do čela vlastního útvaru. Vojáci se obratně rozestoupili, aby mu udělali místo v šiku. Ocítl se mezi nimi právě včas.

Zavřel oči, zvolna se nadechl a velice pomalu vydechoval. Ruka uchopila rukojeť...

"Dlouhé meče!" rozkázal.

"Dlouhé meče!" opakovali zpěvavě desátníci.

Podél první linie prolétl třesk. Blýskla ocel. Muži stojící v dalších řadách sáhli pro jedno ze tří kopí, zavěšených na zádech. Les štíhlých ostří se sklonil. Ještě okamžik, ještě... Ted!

"Kupředu!!!"

Nervy prolétl žár. Zaduněla bagančata. Masa mužů pokrytá železnými pláty vyrazila a začala sestupovat po svahu. Zrychlovali, rozběhli se...

Tráva jim ubíhala pod nohama. Ruce pevně svíraly meče. Přerývaný, chraplavý křik. Rychleji a silněji!

Tempo vzrůstalo. Rozběhnuté řady duněly jako lavina sudů po dlažbě. Do Minovy mysli náhle pronikl bojový ryk. Sebeovládání roztrhl výbuch emocí. Zavyl jako zvíře. Na ústech se mu objevila pěna. Podvědomí vyvolalo vzpomínky zahnané silou vůle. Zoufalství, nenávist, bolest, hněv, zklamání a rozčarování - to vše explodovalo září tisíců sluncí.

"RIDÓÓÓ!"

Udeřil štítem do štítu karského pěšáka takovou silou, že muž padl. Bleskové bodnutí prorazilo zbroj. Šlápl na protivníka a vyrvál ostří. Kromě vlastního řevu jiný neslyšel.

"Ridóóó!"

Mečem proťal vzduch. Z prasklého nárameníku završely jiskry. Vytryskla krev. Padl druhý Karijec. Mino odhodil štít a oběma rukama uchopil jilec meče. Zvedl ostří vysoko nad hlavu.

"Ridkóóó!!!"

Rozléta se přílba třetího. Ze zmačkaného plechu na okamžik vyhlédl zmasakrovaný obličej. Stuha oceli opět opsala kruh. Od ramene odpadla něčí ruka.

"Áááá!"

Amokem zachvácený Mino vnímal vše jako ve snu. Viděl vlastní meč, jak pomalu dopadá na naprosto nehybného nepřítele, jak puká náprsník, jak se ocel noří do těla, muž klesá na kolena a mizí kdesi u země. Po dalším úderu odlétly stříbřité třísky. Přišel o čepel! Reflexivně otočil zbraň, aby použil k úderu jilec. Udeřil vši silou. Meč se rozlétl na tři části. Šílenství vybuchlo jako plamen, pohltilo rozum. Bez ohledu na cokoli popadl Karijce za krk! Upadli. Minovi zastřela oči rudá mlha. Sevřít prsty! Sevřít! Nic necítil, po ničem netoužil, na nic nemyslel. Nastala rozhodná chvíle. Mladíkova mysl, zachvácená vražedným šílenstvím, se rozplynula a zhasla.

"Pane!" uslyšel najednou.

Probral se. Rukama stále ještě křečovitě svíral rozdrčené hrdlo karského pěšáka.

"Žijete, pane?"

Někdo se dotkl nárameníku. Mino zvedl hlavu. Kolem stáli znepokojení vojáci, vedle klečel desátník Kasito.

"Nic mi není."

Pustil mrtvolu a začal vstávat. Dva legionáři mu okamžitě pomohli překonat tíži zbroje. Nemuseli. Cítil se lehce jako pták. Mysl měl klidnou a jasnou. Když se rozhlížel po bojišti postlaném první žatvou těl. Tři sta z nich tu zanechal karský manipul, který se střetl s jeho - a když pohlédl na nepřátelské oddíly, ve zmatku ustupující, pochopil, že veškeré zlo, všechny dávné křivdy v něm do mrtě vyhořely. Očistil se.

Na velké mapě, nakreslené podle hlášení zvědů, leželo devadesát malých, plochých kostiček v rozličných barvách. Vytvářely dlouhý a úzký obdélník složený ze tří řad po sedmadvaceti kusech. Za nimi samostatně stálo devět zbývajících. To byla první rezerva. Všechny manipuly téže legie byly označeny stejnou barvou. Za hlavní frontou, kterou tvořilo devět legií - po třech na každém z křídel a v centru - leželo několik desítek jiných kostek; představovaly zbytek suminorských útvarů. Nápadná byla zejména skupinka čtyř legií Starého Suminoru. Jejich kostky měly hnědou barvu. Na opačné straně mapy protáhla skupina černých obdélníků vytvářela přibližný tvar šiků Ormedovy armády.

Dva důstojníci se na základě zpráv kurýrů, neustále přicházejících do stanu, snažili znázornovat průběh bitvy. Jeden z nich právě odstranil z okraje levého křídla tři žluté obdélníčky, které označovaly první linii manipulu pírské legie.

"Kretění! Naletěli lučištníkům!"

Redren zuřil.

"Zato jsme uspěli v centru a na pravém křídle," odvětila Irian, nepřetržitě sledující zelenou kostku položenou přesně uprostřed první řady.

"No a?" utrl se na ni král. "Nemůžu dopředu bez levého křídla. S takovou spoustou vojáků se nežertuje! Jestli se mi ta skládáčka rozsype," ukázal na stůl s mapou, "nedá to dohromady ani sám ďábel. Odrazit útok!"

Jeden z poslů čekajících na rozkaz vylétl ze stanu jako vystřelen pružinou. Redren pohlédl na poraženou legii.

"Který pitomec velí té sebrance?"

"Můj bratranec Daron Fergo," odvětila Růžoočka.

"Ten? Jestli bitvu přežije, stráví zbytek života honěním Pirů po lesích! Už jsem na něho skoro zapomněl. Slízl to hodně?" otočil se k důstojníkovi u mapy.

"To přesně nevíme, Vaše Výsosti."

"Pošlete tam První starosuminorskou."

Ze stanu zmizel další posel.

"K čertu! Než rozkaz splní, uplyne nejméně hodina." Král odevzdaně usedl. "Doufám, že do té doby vydrží..."

Třetí linie manipulu stála nyní na výšině, ze které zaútočili. Vlastně moc daleko nepokročili. Minovi vojáci opět zformovali řady. Po stovce mužů měly už jen tři první. Ve čtvrté jich bylo dvaasedesát, pátá neexistovala. Stáli v protáhlém dolíku s plochým dnem, proto jim nepřátelé zmizeli z očí. Zvláštní uspořádání pahorků však způsobilo, že obzor byl dost daleko, takže nový oddíl útočících nepřátel začal najednou vystupovat jakoby přímo ze země.

Tentokrát to byla klasická ronská falanga. Žoldnéři postupovali v deseti řadách po dvou stech mužích. První dvě linie měly píky dlouhé šest loket, kopí dalších dvou řad byly delší o dva lokty a tak dále až k píkám dlouhým čtrnáct loket. Vypadali jako ohromný obilní lán s hroty místo klasů a postupovali jako kovový sud plný olova, používaný k udusávání povrchu cest. Dodnes se ve vojsku vyprávěly legendy o tom, jak před pětatřiceti léty Redren zničil podobný útvar čelním útokem těžké jízdy a vyšel z něj bez úhony. Od té doby se ale nenašel nikdo ochotný podobné šílenství opakovat.

Mino převzal od Kasita štít a něčí meč. Aniž spustil oči z Ronijců vzdálených dvě stě kroků, zastrčil jej do pochvy.

"Zformovat trojřad! Zleva!" rozkázal.

Řady manipulu se začaly srovnávat a za chvíli byl šik ustaven. Vytvořili rovnoramenný trojúhelník; mířili nejostřejším vrcholem přímo do pravého ronského křídla. Manipul vpravo od Minova udělal totéž, jen proti levému křídlu Ronijců. Tím se uprostřed první linie vytvořil prostor, kterým mohlo volně projít sto mužů. Pro protivníka to byla jen mezera mezi plaňkami v plotě... Velitelé manipulu druhé linie okamžitě pochopili, oč jde. Prostřední se rovněž přeměnil v trojúhelníkový klín, který stanul vpravo od Minovy skupiny a vytvořil s ní jakési dva špičaté schůdky. Manipul napravo zachoval soustavu pěti řad, avšak změnil čelo, které postavil šikmo k Ronijcům. Manipuly na levém křídle zůstaly ve svých pozicích. Třetí linie se nehnula. Stěny štítů se s rachotem srazily. Do poledne chyběla ještě hodina. Naštěstí nebylo příliš horko.

Setrvačná falanga nedokázala zareagovat na rychlý manévř čtyř manipulů a vši silou narazila na vyceněné trojúhelníkové tesáky. Suminořané už čekali s krátkými meči v rukou. Byla to zbraň pro boj v tlačenci. Mino stál u základny formace vytvořené jeho muži.

Sta ostří narazila na štíty a hledala skuliny, kudy by pronikla dovnitř šiku, bušila do helmů v úsilí probít hledí a proniknout k mozkům. Rachot a třesk lámaných kopí na chvíli přehlušil bojový křik Ronijců. Podle předpokladu se falanga, která narazila na velice silný odpor na křídlech a mizivý uprostřed, prohnula do oblouku. Řady narušily spojení, rozpadly se a změnily v houfce vojáků, které padly jako neuspořádaná vlna na druhou linii suminorské pěchoty. Třetí manipul postavený do klínu rozrušil tu masu ještě víc, stlačil ji a vrhl na šikmý šik čtvrté. V hustém davu Ronijců vznikly víry, v jejichž důsledku někteří muži naběhli na píky spolubojovníků. V tom okamžiku na ně ze tří stran s rachotem dopadla lavina kopí. Kvílení a křik zasažených vyrazily jako z pekelného kotle. Většina žoldnéřů sloužila dříve u námořní pěchoty, měli tedy příliš těžkou zbraň. Utrpěli úděsné ztráty. Žádné z ostří vržených šikmo dolů

neskončilo v zemi.

V kotli vytvořeném suminorskými manipuly to vřelo, část zpanikařených Ronijců začala prechat mezerou mezi Minovým útvarem a špičkou klínu druhé linie. O ty se postarali dosud nečinní vojáci z levého křídla. Ostatní zvolili klasickou ústupovou cestu - zpátky tam, odkud přišli. Kromě hromad těl naježených oštěpy zůstal po chvíli na bojišti ještě dlouhý val mrtvol mužů pobitých krátkými meči, který po celé délce lemoval šik Suminořanů.

"Čistá práce," prohlásil Kasito a oťel si meč o rukáv tuniky vyčnívající zpod náloketníku.

"Ovšem, ale teď musíme znovu rozvinout řady." Mino pohlédl na hromady těl. "Musíme je odnést nebo ustoupit..." Najednou zvedl hlavu a naslouchal. Bitevní vřava na pravém křídle neutichala, ale zřetelně sílila.

"Dotírají na pravém křídle," vběhl do stanu další posel.

"Jakými silami?" zeptala se rychle Irian.

"Přinejmenším dvacet tisíc lidí. Různé útvary!"

Důstojník u mapy okamžitě začal přesouvat černé obdélníky. Kurýr mu sdělil několik přesnějších údajů.

"Skončilo oťukávání, jde do toho naplno..." broukl Redren.

"Proč tam?" podivila se Růžoočka. "Vždyť na pravém křídle si stojí líp!"

"Právě proto! Ormed nepochybně usoudil, že jsem tam vyslal všechny posily," odvětil král. "Přechytračil sám sebe. Zbývající legie Starého Suminoru na pravé křídlo!" rozkázal.

"Rozkaz, pane!"

"Počkej! Ať podporují naše jen tak, aby stačili odrážet útoky. Musí šetřit silami. Vykrvácet musí Karijci!"

"Rozkaz!"

"Až ustoupí, přejdeme do protiútoků. Rozumíš?"

"Ano."

"Tak běž!"

"Nechme něco pro podporu centra," navrhla Irian.

"Centrum se drží pevně a ať v tom pokračuje!" přerušil ji Redren. "Co je nového na levém?"

"Výdrželi druhý útok, ale spotřebovali všechny zálohy," odpověděl důstojník na opačné straně stolu.

"První starosuminorský doplní jejich ztráty a se zbytkem se vydá na pravé křídlo."

"Rozkaz!"

"Dva tisíce gardistů a těžkooděnců se tam přesunou také," dodal král.

"Všechno na pravý bok?" ozvala se Růžoočka. "Vytvoříme šikmou frontu?"

"Ne docela," odpověděl Redren. "Chci rozbít nejsilnější formaci a obejít ji zprava, centrum však musí zůstat tam, kde je."

"Pane," zvolal důstojník u oné části mapy. "Tím roztrhneme celou naši frontu! Mezi centrem a pravým křídlem vznikne mezera..."

"Ovšem! A do ní vyšleme obrněnou jízdu. Tudy, po úhlopříčce," ukázal král směr. "Pokud budou dostatečně oslabeni, tento útok je rozsekne na dvě části."

Z lavice podél stěny stanu vyskočili skoro všichni kurýři. Rozběhli se ke koním a za chvíli už uháněli, aby předali rozkazy.

Redren se sklonil nad stolem. "Začíná rozhodující hra!" pronesl klidně. "Karty jsou rozdány a teď je to panna nebo orel," pohlédl na Irian.

Minův problém, jak znovu postavit řady, se vyřešil sám. Za několik minut připochoďovala druhá ronská falanga a udeřila na levé křídlo a střed jeho legie. Muži napravo si mohli nyní vydechnout, oni ne. Navíc tento velitel žoldnéřů byl mnohem chytřejší než jeho předchůdce. Jakmile pochopil, co se chystá, zastavil falangu těsně před nosem Suminořanů a vyslal do útoku jen tři první linie. Při tak malém počtu nepřátel kopí nezpůsobila vážnější škody. Potom Ronijec pouze doplňoval další řady a teprve po delší době, kdy mu došlo, že tak ničeho nedosáhne, klidně ustoupil se třemi nedotčenými liniemi. Byla to výjimečně únavná bitva na meče, navíc Ronijci jim rádi vraceli zpátky kopí, krvavou sklizeň měly i jejich píky. Padl Kasito a Minovi zbyla polovina manipulu.

Přestože nejúpornější boj probíhal na pravém křídle, kde na sebe v tlačenci divoce dotírali ozbrojenci v počtu přes třicet tisíc mužů, útoky na střed a levé křídlo Redrenovy armády pokračovaly jeden za druhým. Ormedovi šlo o to, aby bojem zaměstnal co nejvíce suminorských vojáků a znemožnil vyslat i malý počet na pomoc pravému křídlu. Každá ze šesti zbývajících legií proto musela celou dobu úporně hájit svůj úsek hlavní linie.

Při dalším střetu čerstvá pětistovka karských těžkooděnců zatlačila Minův oddíl na manipulu stojící za ním. Málem je rozdrtil příchod třetí falangy Ronijců. Bylo zřejmé, že tento útvar byl vytvořen z trosek dvou předchozích, protože většina už neměla píky, přesto byli velice nebezpeční. Pouze útok manipulu ze třetí řady, posílený desátou záložní pětistovkou, je zachránil před porážkou. Karijci ustoupili, aby se opět zformovali. Všichni však neměli takové štěstí jako Druhá legie provincie Kaladenu. Třetí kaladenská vedle ní se vlivem kombinovaného útoku pěti útvarů ronské a karské pěchoty změnila v beztvorou zhmotnělou individuálně bojujících vojáků. Teprve obětavost tří korouhví deremské jízdy a šesti set mužů vyslaných na pomoc ze sousedství pod Minovým velením zabránila katastrofě. Po tomto výletu z jeho vlastního manipulu zbylo stěží sto padesát legionářů. Tuto skupinu rozdělili do jiných pětistovek na doplnění ztrát. Znamenalo to konec oddílu. V celé legii už chybělo skoro tisíc sedm set vojáků.

"Příliš pomalu! Příliš pomalu!" Redren obcházel stůl a vrtěl znechuceně hlavou.

"Pane," rozpráhl posel ruce. "Nemáme rozhodnou převahu. Vždyť na začátku jich bylo víc. Děláme, co můžeme..."

V tu chvíli důstojník skloněný nad mapou odstranil z hlavní linie přes deset obdélníků. Mezi nimi i ten, který znamenal Minův manipul. Růžoočka se kousla do spodního rtu. Bylo zřejmé, že jen s námahou zachovává klid.

"Střed se začíná hroutit!" ohlásil Redrenův pobočník po aktualizaci postavení vojsk.

"Postupujeme, ale oni pořád odněkud přivádějí posily," dokončil kurýr.

"Určitě z vlastního středu," poškrábal se král na zátylku. Už dávno svlékl zbroj a nyní tu stál v rozhalené a propoceně košili. "Musíme jim ty síly připoutat. Co nám zbylo?"

"Tisícovka gardistů, Výsosti."

"Ať napadnou střed. Tím ulehčí pravému křídlu a připraví pole pro jízdu."

"Tisícovka je pro takovou akci dost málo," poznamenal druhý důstojník.

"Správně. Centrální legie ať tedy vyškrábou ještě nějakou podporu."

Irian přešlápla. Redren si toho všiml a pozorně na ni pohlédl.

"Dobrá, povedeš ten útok," řekl krátce.

"Děkuji, pane!"

"Nemusíš děkovat. Přece vidím, že ještě chvíli a poděláš se mi tady. Běž!"

Růžoočka vyběhla ze stanu.

Tagero

Slunce konečně přestalo pálit. Mino bez ohledu na lačné pohledy kolem stojících legionářů mohutnými doušky pil vodu smíchanou s vínem. Aby získal tuto láhev, musel nejprve rozbít hlavu jejímu majiteli a předtím ještě dvěma Ronijcům. Udělal to sám, nehodlal se s nikým dělit.

Vody měli málo a potřebovali ji především pro raněné. Proto se poslední střetnutí změnilo v lov na muže, kteří měli něco k pití. Životem nevyvázl žádný karský ani ronský pěšák, u kterého zahlédli něco podobného láhvi. Několik kroků od Mina se dobyvatel flašky vína dohadoval se třemi vlastníky nádob s vodou. O kus dál dva legionáři ověřovali na raněném Karijci, jestli Jejich nápoj není náhodou otrávený. Jiní tyto skupule postrádali. Smolaři chraplavě přísahali na všechny svaté, že za dva loky vody dají po bitvě dárci soudek piva. Výměnný kurs se posléze ustálil na jednom loku.

"Starší setník Dero Mingo?"

Mino se otočil. Před ním stál neznámý desítník.

"Cože?!" dopil poslední kapku.

"Máte přijít k veliteli legie. Pojdte se mnou."

Starý Kaledo s obdivem pohlédl na nedbale salutujícího Mina. Jeho pancíř nesl stopy desítek úderů. Na zprohýbaném štítu zasychaly kapky krve, v některých prohlubních ještě tkvěly zbytky vlasů a kůže. Minovy modré oči chladně svítily z trojúhelníkových otvorů přilby - i na ní zasychaly červené kapky. Z hřebene přilby zůstaly jen cáry.

"Je ti něco?" zeptal se velitel.

Otázka zněla osobně, Mino ji tedy přešel pokrčením ramen. Po devíti hodinách boje vnímal už každý nýt své zbroje. O kostech a svalech ani nemluvě. Měl pocit, že pouze těmto plechům a řemenům vděčí za to, že se nerozpadne na kousky. To už je takové povolání. O čem tady mluvit? Starý páprda chce ukazovat soucit? Určitě už zapomněl, jak to chodí... Mino se dopálil. Může chodit a rvát se, to je nejdůležitější. K čemu tedy ty pitomé řeči?!

Kaledo pochopil němý monolog.

"Přijde sem královská garda," řekl krátce. "Tisíc mužů. Mají zaútočit na centrum. Budeš je chránit. Dostaneš rezervní pětistovku. Ta utrpěla nejmenší."

Mino přikývl a odešel. Garda... Budiž! Pěší legie ji nikdy zrovna neobdivovaly. Na Irian nemyslel. Na to není vhodná doba. Podstatná byla práce, která ho čekala. Královský gardista má malý štít a pouze jeden meč, každý čtvrtý pak kuši. Budiž, budou se hodit... Jejich věc. Jestli však půjde do tuhého, schovají se za záda jeho mužů. Musí na to myslet pro případ útoku. Výcvik mají jen na přehlídky. S tím raději nepočítat. Pancíře... Ech! Garda má zbroj vykovanou z ušlechtilé oceli - stejně odolné a přitom mnohem lehčí, než nosí řadové legie. Tento praktický luxus, poskytující možnost volnějšího pohybu a rychlejšího běhu, gardistům všichni záviděli. Legionáři jim právě z tohoto důvodu říkali Plechové krysy.

Konečně došel na místo a zaujal postavení velitele desátého manipulu.

"Připravit se k útoku!"

Odpovědělo zamručení. Že by toho už také měli dost?

"Neječte! Bude tam potok..."

Trefil desítku. Ozvaly se radostné výkřiky. Vojáci z ostatních manipulů se k nim vrhli s polními láhvemi pro případ, že se sem vrátí.

Provedl je zvolna bojištěm a opět rozestavil na předpolí. Spatřil, že První samnijský také vyslal jeden manipul. Obstoje. Budou spolu chránit boky těch královských mazlíčků. Zjistil, že vinný střík mu zlepšil náladu.

"Jdou! Jdou sem Plechové krysy!" nesla se zpráva od řady k řadě.

Uviděl ji ihned. Šla v čele gardového oddílu, který obratně proklouzl šiky legionářů a následně překlopýtal přes hromady mrtvol. Kromě drátěné košile měla na sobě Irian jakýsi pytel nebo brašnu, přehozenou přes záda. Vlasy si svázala řemínkem do copu. Jako obvykle neměla zbraň.

"Helejte! To je ta striga!" všimli si jí vojáci. "Ta se nastrojila!"

"Ticho v řadách!" houkl Mino.

Zmlkli. Růžoočka uhodla, co od ní čekají a vedla své muže do mezery mezi nimi a Samnijci. Za houfem gardistů rozestavila dvě stě padesát kušířů.

Jen tak dál, pomyslel si uzněle Mino.

Vyšla dopředu a pohlédla k jeho pětistovce. Domyslel si, že chce vidět velitele. Určitě už ví, že je to on... Vykročil

dvěma kroky a zamával ji. Samnijský velitel ho napodobil. Několik gest a všechno bylo jasné. Můžou začít.

"Jdeme!" hodil Mino dozadu.

Zahlédli je po sto krocích. A naopak. Do Karijců jako by uhodil hrom. Právě se přeskupovali, zřejmě s myšlenkou na pravé křídlo Redrenovy armády, a nyní začali spěšně měnit formaci. Jak milé je připravit nepříteli takové překvapení! Gardisté se vrhli do útoku s divokým řevem. Hromadně, úprkem ozlomkrk. Manipuly je následovaly jako dvě matrony ukřičená děvka.

Začali sestupovat někam, co by v případě vyšších a prudších svahů bylo údolím. Vzápětí garda vtrhla do narušených karských útvarů. Začala úporná řež. Mino už bitevní vřavu ani nevnímá. Zjistil, že Irian zůstala u střelců s kušemi.

"Pozor, potok!" zvolal. Celý oddíl se v okamžiku stal vzorem disciplíny. Pořadovým krokem napochodovali k proudu a stanuli podél břehu.

"První řada sejmout přílby!"

Z přílbic vyhlédlo sto obličejů. Přezku pod bradu, přílbu z hlavy, ponořit, nabrat a pít, pít... Neposkytl jim čas na naplnění lahví.

"Dost! Druhá řada!"

Všechno se opakovalo. Garda se překonávala, aby se před legionáři vytáhla. Královské vojáky nepochybně inspirovalo bojiště, kterým před chvílí prošli. Diváci bohužel nebyli na výši. Málokterý oceňoval úspěch gardistů, zato je všichni proklínali, protože zkalili vodu v potoce. Vděčnějšími pozorovateli se stali Samnijsci, jejichž manipul stanul nad bojištěm. Ti dokonce tleskali.

Odpor protivníka byl zlomen velmi rychle. Karijci prostě utekli, ani se nesnažili předstírat organizovaný ústup. Zřejmě také cítili dlouhý boj ve všech kostech. Suminoňané při pronásledování vystupovali na vrchol pahorku, který se před nimi tyčil. Krvě lační gardisté tento úsek proběhli jako blesk, čímž donutili legionáře k rychlejšímu postupu. Ve slovní přestřelce, ke které nyní došlo, přivlastek "plechové krysy" zněl jako salonní kompliment. Lidská vlna se přenesla přes hranu a stékala dolů. Tam gardisté narazili na sevřený čtverec ronských pikinýrů v počtu asi čtyř set. Obklopili je jako smečka chrtů medvěda. Tentokrát zeď štítů a pik odolala. Chvilí se zdálo, že si královští vojáci vylámu zuby, ale Růžoočka bděla. Střelci, kteří se ještě nacházeli v polovině úbočí, najednou stanuli, někteří poklekli a po chvíli čtvrt tisíce šípů zasvištělo přímo do středu ronského útvaru. Panika jej roztrhala na cáry. Garda ty pozůstatky odborně zlikvidovala a vydala se dál. Dobyli dalších několik set kroků území.

Tentokrát se před nimi zvedalo pět oblých pahorků různé velikosti. Ormedovy oddíly jim zmizely z očí. Mino zneklidněl. Něco nehrálo. Vtrhli tak hluboko do nepřítelových pozic, že už měli být obklíčení ze všech stran. To prázdně kolem bylo nepřírozené. Mladík začal naslouchat. Hluk a vřava na pravém křídle se přenesly daleko na západ. Útok se tedy úspěšně rozvíjel a karská obrana zřejmě praskala ve švech. To však nic nevysvětlovalo. Zdálo se, že nepřítel ustoupil záměrně. Že by vytvářel prázdný prostor...? Vtom to uslyšel! Než mysl stačila zvuk zpracovat, skočil před šik. Velitel Samnijců už rovněž pochopil. Mino mu okamžitě gestem předal znamení kosočtverce. Muž odpověděl stejně.

"Vlevo bok!!!" zařval Mino, co mu dech v plicích stačil. "Kosočtverec!!! Ihned!"

Většina legionářů vycítila nebezpečí. Byli to ostřílení hoši po šesti letech služby, protože do záložních pětistovek se zařazovali jen takoví vojáci. Ustaly žerty a dva monolity těžkooděnců zamířily k sobě a vytvořily křídla celého útvaru. Střelce z kuší mezi sebou srazily do houfu.

"Tři vpřed!!!" zvolal Mino. "Tři vpřed!!!" opakovali setníci. Oba manipuly se otevřely jako nůžky a vytvořily dvě ramena písmene "V" otočená tak, že se k sobě blížila, aby se spojila do jediného kosočtverce a uzavřela gardisty uvnitř. Dábelsky obtížný manévř! Šiky se však přemísťovaly sebejistě. Rychleji!

Garda viděla vše potřebné na vlastní oči. Útočná skupina právě spěšně ustupovala v boji s dotírající jízdou. Od všech pěti kopečků vyrážely jízdní oddíly. Mraveniště koní a mužů kypělo. Přízračný sen pěšáka se měnil ve skutečnost.

Zadní dvouřadé boky kosočtverce se spojily a legionáři se otočili zády k vnitřku útvaru. Přední, trojitě linie byly ještě rozevřené, každá pod jiným úhlem, a do takto vzniklé mezery se dovnitř vlévala řeka královských vojáků. Růžoočka přejížděla podél řad a snažila se zavést jakýs takýs pořádek. Když poslední gardista zmizel za zády legionářů, obě stěny štítů jako obrněná křídla vrat vyrazily, jedna dopředu a druhá dozadu, načež se setkaly a sevřely. Po chvíli vnější řady zmohutněly a znehybněly. Uvnitř to stále vřelo. Jízda se beze spěchu šikovala k útoku. Vědomí vlastní drtivé převahy dovolovalo klidně rozestavit všechny korouhve a kohorty. Přišli sem roznést Redrenovu armádu na kopytech a ta skupinka zoufalců před nimi se bude znamenitě hodit jako chutný zákusek. Musí ji tedy požit způsobně a podle všech pravidel, aby bylo později o čem vyprávět dětem a vnukům.

Růžoočka posílila zadní část dodatečnou řadou gardistů. Střelce s kušemi postavila za tři přední řady těžkooděnců, ostatní rozdělila na volné skupiny určené k ucpávání případných průlomů. Teprve teď se mohli začít bát...

A bylo čeho! Asi šest nebo sedm tisíc mužů pohlíželo shora na necelé dva tisíce pěšáků, kteří navíc většinou postrádali kopí a píky. Jezdci ve zbroji se začali ironicky usmívat.

"Dlouhé meče!" zavelel Mino.

"Dlouhé meče!" Povel zazněl současně se svistem kovů v pochvách.

Od masy lesknoucí se oceli se odtrhl velký plát a sunul se dolů. Stále rychleji a rychleji. K obloze vytryskl řev stovek hrdel. Blýskla ostří. Zaduněla kopyta. Už jeli tryskem. Země se třásla.

"Kleknout!!!" První tři řady legionářů klesly na jedno koleno a odkryly střelce s kušemi.

"Do koní!" Velitelé počkali, až se jízda ocitne ve vzdálenosti vrhu kopím...

"... teď TED!!!"

Zadrmčely tětivy. Svištění šípů přehlušilo zoufalé říčení zasažených ořů. První řada jezdců padla k zemi, jako by nohy

všech zvířat najednou spoutalo lano. Další klopýtaly o ležící těla a začaly se na nich vršit, až vytvořily propletený val. V příšerném hluku utonuly jednotlivé výkřiky. Legionáři vstali. Další řady Karijců však pronikly změtí povalených koní a mužů. Pořád jich bylo ještě hodně, ale ztratily rychlost a nestačily se už rozjet tak, aby prorazily šik pěšáků.

Jeden jezdec padl přímo na Mina. Kůň se vzepjal na zadní a bušil kopyty do mladíkova štítu, potom na něj nalehl celým tělem i s mužem na svých zádech. Pouze titánské úsilí legionářů stojících za Minem, kteří velitele podepřeli vši silou, ho udrželo na nohou. Jakmile mocný nápor povolil, mihl se Minův meč a vnořil se zvířeti hluboko do boku. Kůň zaržal bolestí a opět se vzepjal. Kopanec do přílby Minovi málem urazil hlavu. Neztratil však vědomí. Druhé bodnutí! Kůň se mu bezmocně svalil k nohám. Jezdec, který se celou dobu snažil udržet v sedle, se najednou ocitl na všech čtyřech. Než pochopil, co se stalo, Minův výpad mu přetřel hrdlo.

Všude to neprobíhalo tak hladce. Na několika místech se vytvořily velké průlomy. Gardisté Růžoočky se okamžitě vrhli je vyplnit. Karijci, kteří i s koňmi pronikli do houfu pěchoty, v okamžiku zahynuli, probodáni ze všech stran. Desítky rukou vyhodily jejich mrtvolu před první řadu. Boj byl prozatím rozhodnut. Jezdci nedokázali rozšířit vytvořené průlomy ani zabránit jejich opětovnému uzavření. Přes značné ztráty pěší útvar nadále existoval. Jediným zdaleka viditelným výsledkem útoku jízdy byly jen zkosené ostré boky kosočtverce a proluky v šiku legionářů, ucpané gardisty.

Suminořany těsně obklíčil bláznivě vířící prstenec jezdců. Do nitra útvaru vlétly stovky pik, sekyr a kopí. Ostří však většinou jen sklouzla po štítech, pancířích a přílbách. Kuše odpověděly účinněji. Šípy, vystřelované za zády a mezi hlavami těžkooděnců, jeden za druhým vnikaly do koňských šjí, hlav, boků i jezdců. Zasažení oří padali pod nohy pádicích druhů.

Chaos každým okamžikem narůstal. Nepomohly ani posily vyslané z pahorků. Než si útočníci uvědomili svou chybu, kolem suminorského útvaru už leželo tolik koňských a lidských těl, že další přímý útok nebyl možný. Bylo třeba ustoupit, několik korouhví odsedlat a hnát je do útoku jako pěšáky. První takový nápor střelci s kušemi rozstříleli už padesát kroků před zdí legionářů. Velitel karské jízdy šlel vzteky a nadával si za vlastní hloupost. Měl udeřit okamžitě všemi silami a ze všech stran! Teď už bylo pozdě. Malá pecička se změnila v nerozlousknutelný ořech. Po zádech mu stékal studený pot, když si uvědomil, co udělá sultán, až se to doví... Zničit je! Zničit za každou cenu! Pobídl koně a vyjel před kohortu.

"Tři zlatáky za hlavu každého suminorského psa!" zaječel. "Kdo ustoupí, přijde o vlastní! Kupředu!!!"

Masa zoufalých pěšáků a jízdních šilenců se opět vrhla na čtverec. Kuše měly žně, ale protivníka nezastavily. Za okamžik padl řvoucí dav na Redrenovy vojáky.

"Krátké meče!" stačil ještě zvolat Mino. Nastala krutá řež. Legionáři stěží stačili párat břicha a hrdla, která se jim drala na ostří. Hbité čepele bezchybně nalézaly skuliny ve zbroji. Gardistům se však nevedlo. V davu byly jejich dlouhé meče neúčinné. Bojovali tedy dýkami a pěstmi, postupně však podléhali přesile. Karský živel jako alchymistický lektvar vyžíral díry do suminorského monolitu.

Nepomohly ani poslední rezervy vržené do boje. Nepomohly šípy vystřelované do hrudí i obličejů ze vzdálenosti dvou či tří kroků. Karijci, kteří měli na vybranou smrt jistou - pod katovou sekyrou, a pravděpodobnou - pod meči legionářů, volili tu druhou. Suminorský útvar ztratil pravidelný tvar. Řady se třásly a prohýbaly, tísněné šilenstvím a zarputilostí nepřátel. Dovnitř kosočtverce začali pronikat první útočníci. Jeden přiskočil k Irian. Dívka mávla pravou rukou a ta se v letu přeměnila. Karijec ani nepostřehl, co mu roztrhlo hrdlo... Dalšímu protivníkovi Růžoočka vyrazila z ruky zbraň, poválila ho a když se ujistila, že se na ni nikdo nedívá, bleskově ho zakousla. Skočila do vířícího davu. Za okamžik jeden karský voják náhle zjistil, že mu něco vyrvalo díru do drátěné košile a vytrhlo tudy vnitřnosti...

Zásah! Horký proud krve na dlani. Drápy zpět? Kolikátý je to dnes? Proč neprchají? Proč stále útočí? Štít! Zaklání hlavu. Odkryl se! Úder pod bradu! Správně! A do mozku. Konec. A teď dolů! Aha, upadl mu jazyk. Co se tu děje? Za chvíli půjde šik k čertu! To bude konec. Zmiz, mrcho! Popadl štít! Praštit ho do lokte. Takový rámus! Co je to? Jízda? Jejich? Naše?! Naši!!! Do prdele! Právě včas!

Poslední protivník skončil Minovým bodnutím asi o dvě, možná o tři minuty později. Obrněná jízda smetla Ormedovu opěšalou jízdu a zachránila rozpadající se kosočtverec před záhubou. Mnozí Karijci však stačili uniknout zkáze. Suminorská jízda je stíhala a zmizela za kopečky. Pěchota zůstala sama na dně údolí vystlaného mrtvolami. Mino vzhlédl k obloze. Slunce právě zapadalo. Je milé dožít se večera...

"Holá, legionáři!" uslyšel najednou za sebou a otočil se.

Několik kroků za ním stála Irian. Ruce i obličej měla rudé krví. Když k němu vykročila, vojáci se rozestoupili.

"Zvedni přílbu, rytíři," pronesla s úsměvem. Poslechl, ale nestačil už nic říct. Růžoočka mu téměř přilnula ke rtům. Polibek byl tak vášnivý a divoký, že Mino v okamžiku zpitoměl, upustil štít i meč a Irian objal. Tiskl jí k sobě a líbal, až se zdálo, že si oba vysají duše. Teprve všeobecný smích kolem a hlasitý potlesk jim připomněly, že zde nejsou sami. Dokonce i ranění při pohledu na ně zapomínali na bolest.

"A to je všechno, Výsosti," dokončil hlášení poslední kurýr. "Tma přerušila boj. Dokud bylo vidět, bojovalo se. Bitva skončila. Vítězství!" zvolal s nadšením.

"Vítězství..." mávl Redren rukou a ztěžka usedl.

"Vždyť jsme je porazili!" podívil se kurýr. "Ustoupili na celé čáře... tisíce mrtvých..."

"Pouze poražení. Nerozdrcení, nezničení. To je málo, moc málo..."

Kurýr zmlkl a bezradně se rozhlížel. "Jak se to místo jmenuje?"

"Kulaté pahorky, pane."

"Kulaté pahorky..." opakoval král zamyšleně. "Budiž... Můžeš jít."

"Pane!" uklonil se voják.

Redren zůstal sám.

"Myslel jsem, že má hvězda zapadne za vyšším vrcholem..." zašeptal a složil hlavu do dlaní. Plátnem u vchodu do stanu zalomcoval silný závan větru. Ve tmě se ozval cvrček.

Záblesk bílých jedových zubů. Skřek hynoucího baziliška ztlchl ještě před dosažením nejvyššího tónu. Kaad zvedl hlavu a odhodil stvůru daleko do křoví. Větve zašelestily. Had chvíli naslouchal, ale smysl Přítomnosti nic nezaznamenal. Vyrázil. Velké tělo opsalo několik vlnovek. Opět stanul. Onova vibrace. Pořád stejné Volání... Silně až křečovitě stáhl svaly a vyrazil jako šíp. Nesmí ztrácet čas. Pod břichem mu závratným tempem ubíhala půda.

Na noc se rozložili na svazích nejvyššího z pěti pahorků. Gardisté i legionáři seděli u ohňů, ve kterých planula ratiště zlámaných kopí, pík a topůrka válečných sekyr, posbíraná na bojišti. Na ostřích dobytých zbraní se pekly pláty koniny. Vojáci tiše rozmlouvali a čekali, až bude maso hotové. Deremci už posbírali nejvážněji raněné a z údolí pohrouženého do tmy zazníval jen nárek umírajících nepřátel. Nikdo neměl sílu je dorazit.

Mino hodil do ohně několik kousků dřeva a s úlevou se natáhl do trávy. Pohlédl na Irian. Dívka sundala ze zad vak a právě z něj vyňala chléb, potom kus pečeně zabalené do promaštěného ubrousku, plnou láhev a hrst poněkud pomačkaných cukrátek.

"Myslela jsi na všechno," pronesl s obdivem a opřel se o loket.

"Popadla jsem první, co mi přišlo pod ruku," hledala nůž. "Napadlo mě, že se díky tomu přestaneš zlobit..."

"To nestojí za řeč," dotkl se její ruky. "Dobře, že jsi tady."

"Ty také..." podala mu patku chleba s velkým plátkem masa. Mino si teprve teď uvědomil, jaký má příšerný hlad. Jídlo zhltl v jednom okamžiku.

"Chceš ještě?"

Spěšně přitakal.

"A ty?" zeptal se když viděl, že opět krájí chléb jen pro něho.

"Jestli chceš, můžu ti dělat při jídle společnost," odpověděla. "Ale ve skutečnosti nemusím ani jíst, ani spát. Raději se napřed najez sám..."

S porozuměním přikývl.

"Co máš k pití?"

"Pouze vodu. Mohla jsem vzít pivo, ale řekla jsem si, že pro všechny případy bude dobré mít něco, čím lze vymýt rány. Chceš?"

"Škoda vody na těch pár šrámů," zadržel ji. "Většina té krve není moje," pohlédl na sebe. "Ale bylo by fajn, kdybys měla něco na modřiny. Připadám si, jako bych celý den padal z hodně vysokých schodů..."

"Nic takového nemám," rozhodila ruce.

"Škoda," sáhl po láhvi a napil se.

"Dej si pro chuť do úst něco sladkého," poradila mu.

"Dobrý nápad," prohlásil po chvíli. "Co je to?"

"Zřejmě jablko pečené s medem."

"Uhm... Souhlasí," polkl. "Noci po bitvě dovedou být krásné!" padl zpátky na záda a zahleděl se na hvězdy.

Nad obličejem mu blýskly červené oči.

"Ani netušíš, jak moc," šeptla.

"Cože?" zvedl opět hlavu. "Půjďme odtud," pocítil na tváři její horký dech.

Beze slova vstal. Zařinčela zbroj. Vydali se kolem ohnišť. Unavení, večerící nebo zamyšlení vojáci si jich nevšimli. Irian a Mino záhy překročili hranici tmy. Svit plamenů se pořád víc vzdaloval. Nakonec všechna světla zmizela a v dálce utichl i pochmurný šramot bojiště. Už nic nerušilo tmu a ticho, ve kterém byl slyšet jen Minův těžký dusot a lehké kroky Růžoočky. Konečně se zastavili. Ve svitu hvězd to místo vypadalo jako temeno hory, přestože se ve skutečnosti jednalo o nepatrný pahrbek. To však nehrálo roli. Naštěstí tudy neprošlo žádné vojsko a nepodupalo trávu.

Mino poklekl a přešel dlaní po dlouhých stéblech. Byla mokrá a studená rosou. Mladík vstal. Pomalu si rozeplnul přezku pásu. Oba meče padly na zem, ze zad mu sklouz štít. Irian nehnutě přihlížela. Mino se mezitím vypořádal s přílbou a věnoval se rukávům. Teprve teď si uvědomil, jak ho to železo tížilo! Něco v něm zavibrovalo, zalito touhou proniknout ven. Jako další zařinčely na trávě zprohýbané nárameníky. Pocítil nesmírné ulehčení. Když stahoval kroužkovou suknici, která mu chránila stehna a rozkrok, pochopil pocity larvy vylézající z kokonu. Chvíli bojoval s přezkami a řemeny hrudního pancíře. Nákolenky, boty a prádlo už šly snadno.

Skočil do trávy. Úlevou a rozkoší se mu až zatočila hlava. Rozum zůstal na hromadě železa. Nervy tvrdily, že tělo tam zůstalo také... Válek se a miliony studených kapek po něm stékaly jako déšť, odplavující bolest, krev, pot i únavu. Cítil dotyk země a viděl hvězdy - rozplývaly se v proudech rosy, jež mu zalévala oči. Letěl, opravdu letěl... Vesmír zavířil v extázi.

Najednou se střetl s Irian. Byla vedle něj, neboť udělala totéž. Nahá a mokrá rosou se mu ocitla v objetí.

Vnikl do ní. Hluboce vyplnil široce otevřené dívčino nitro. Přilnul k řadům a ústům. V dlaních pocítil hýždě. Země rytmicky zakolísala a skoro okamžitě od nich prchla do propastí. Klesli do ní, s údy propletenými, v pevném objetí; třásl se vášní, jež jim pronikala až do vnitřností. Táhlými pohyby beder Mino klouzal měkkou a teplou jámou ženskosti. Bušil do poslušně přizpůsobivého dna. Cítil směsici úžasu a nadšení. Pokoušel se prorazit pružné, těsné a slizké stěny. Vjemy byly tak silné, že pod křečovitě sevřenými víčky přímo viděl její nitro! Zatoužil rozdrtit dívku v objetí, jako hroudu ryzí rozkoše ji navinout na svou mužnost a potom v ní explodovat gejzírem semene a zapomnění. Dopustit, aby závrat' zhasla rozum...

A k tomu také došlo.

Když se vzpamatoval, první dojmy, které k němu pronikly, byly vlhko a tma. Chlad necítil. Měl dojem, že se vrátil do matčina lůna. Nežretelné vzpomínky mu připadaly starší než nejstarší myšlenky. Zkusil se pohnout a teprve při tom zjistil, že leží schoulený na boku. Celé tělo vyplňovala těžká, bezmocná únava. S nesmírným úsilím se překulil na záda. Světlo hvězd ho dočista oslepilo, prázdnota, která se před ním náhle otevřela, byla děsivá. Málem se rozkřičel.

"Můj rytíři..." zaslechl tichý, mírný hlas. Pocítil laskání. To je ONA. Přišlo uspokojení. Ponořil se do sebe.

"Mino..." pocítil na podbřišku polibky.

"Iří!" ve zlomku sekundy se vrátil do reality. "Nemám sílu..." zašeptal.

"Vím, lež klidně, rytíři."

Chtěl laskání oplatit, ale prsty se jen dotkly dívčích beder. Ruku měl z olova.

"Uvolni se... Vnímej mě..." šeptala.

Jemnými dotyky rtů sbírala drobty vášně, které v něm ještě zůstaly. Posouvala je jazykem a hromadila mu je v podbřišku. Nakonec dosáhla cíle. Pocítil dotek jejích rukou. Za okamžik ruce vystřídala ústa. Opět byl v ní. Rytmický pohyb hlavy rozvlnil proudy dlouhých vlasů, které Mina zahalily. Přejížděly mu po kůži, ztrácely se a vracely v rychlém tempu přílivů a odlivů. Mladíkův dech se jim přizpůsobil. Krev mu kypěla v žilách. Myšlenky mihotaly jako stříbřité listy, jež se snášejí ze stromů, a neustále se rozpadaly na stále menší kousky a cáry. Proplétaly se, vířily. Rychleji a prudčeji! TEĎ!!! Nenadálý uragán vše rázem smetl. Růžoočka zvedla hlavu a oťřela si ústa. Pohlédla milenci do obličeje. Mino právě s nesrozumitelným broukáním usínal. Chvilí vyčkala, potom se k němu přitiskla, tváří k hrudi. Znehybňela. Neusnula, pouze se zaposlouchala do klidného tepu jeho srdce.

Redren, skloněný nad mapou, bezmyšlenkovitě přesouval sem a tam jeden z obdélníků. Věděl, že už nic nezmění, ale stále ho mučilo pomyšlení, že přesto, možná... Hra však skončila. Své legie vyčerpал. Ormedovi vojáci se za několik dní vzpamatují. Mezitím je nahradí jejich spojenci... Démoni! Nemá jim čím vzdorovat. Doufal, že v případě zničení Ormedovy armády nebude mít Tagero nikoho, komu by pomáhal a zanechá svého úsilí. Tak velikou zemi jako je Suminor přece strašidla neovládnou. Kdyby mohla, už by to udělala. K okupaci je potřeba lidí! Ormedovi jich zbylo dost... Neúplně vyhraná bitva znamená prohranou válku. Teď může jen čekat, až dojde k tomu, čemu nedokáže zabránit. Od naplnění osudu ho dělí dny, hodiny nebo minuty? Ustoupit s armádou by znamenalo škrtnout i toto chabé vítězství, zmařit úsilí vojáků. Co dělat? Nenadálý šelest.

"Vítám tě, pane! Jsem had Kaad. Doufám, že jsi o mně už slyšel..." ozvalo se přímo v Redrenově mozku.

Král se rychle otočil. Vetřelec právě prolézal pod plátěnou stěnou.

"Jak ses sem dostal? Vždyť stráž..."

"Nemluv tak hlasitě, pane, nebo opravdu nastane zmatek!"

Redren mávl rukou.

"Když si pomyslím, že velitel stráží přísahal, že neproklouzne ani myš..." pohlédl výmluvně na ohromné tělo, které zaplnilo přes polovinu volného prostoru stanu.

"Myš? Možná..." souhlasil Kaad. "Ale já jsem had, Výsosti."

Král se pousmál a Kaad zvedl hlavu výš.

"Pane, nyní otevři svou mysl a pozorně mě vyslechni. Je málo času..." na Redrenovi vážně spočinuly hadovy zelené oči.

Netušil, jak dlouho spal, ale určitě jen krátce. Někdo jím silně zabloumal.

"Vstávej! Něco se děje!" zaslechl Irian, ale nedokázal reagovat. Třásla s ním jako s pytle.

"Vstávej!" Bezmocně se poddal netrpělivému pohybu. Otupené vědomí vzdorovalo a odmítalo pochopit význam slov. Žádné asociace, žádné podněty. Slyšel, ale nechápal.

"Otevři oči!" Némý příkaz mu pronikl do mozku bez odezvy. Ani nemrkl.

Zaklela a pustila bezvládné tělo. Mino okamžitě znovu upadl do hlubokého spánku. Irian se vrátila s prádlem. Začala ho násilně a spěšně oblékat. Nakonec se začal probírat.

"Co, co se děje?" blekotal a s námahou zvedal víčka.

Obloha zesvětlala fialovou předzvěstí úsvitu.

"Ve vzduchu visí něco zlého! Musíme se vrátit. Pospěš si!" Pomohla mu vstát a odvedla ho k hromadě ocelové výstroje.

"Teď boty a zbroj..."

"Pro Reha!" zachraptěl. I bez zbroje se stěží hýbal. Svaly měl jako hadry, kolena měkká jako vosk. Když mu Růžoočka připínala další pláty, měl pocit, že se zaboří do země. Ušetřila ho jen štítu a přilby - ty nesla pod paží sama.

"Jdeme!" zavelela.

Mino se zapotácel jako opilý. Tak končí motýlí sen... Kdyby se neopřel o Irian, padl by do trávy jako socha shozená z podstavce.

Seber se! zajechel na sebe v duchu.

Kráčel jako pokažený automat. Tohle už vůbec nebylo romantické. Po chvíli ho napadlo, že stejný pocit má mrtvola, kterou pomocí magie změnili v zombii a donutili opustit hrob... Přemítal, jestli tíha zbroje je stejně mučivá jako tíha těla vráceného k životu po smrti?

Šibeniční humor po několika prvních krocích nahradilo střízlivější hodnocení situace. Svaly navyklé námaze se zvolna vzpamatovaly. Ostatně neměl hlad a ani nebyl příliš ospalý. Pár doušek vody a tři kousky cukroví mu alespoň prozatím vrátily sílu a jasnou mysl. Minový pohyby zpružněly.

"Co se děje?" převzal od Růžoočky štít a přilbu.
"Vnímám Přítomnost!"
"Přicházejí démoni?" sevřelo se mu srdce chladem.
"Ne, asi ne, je to něco jiného," odpověděla. "Jakoby jen jeden přízrak..."
"Kde?" ohlédl se bezděčně.
"Všude kolem nás! Právě o to jde. Podobný pocit mám poprvé. Nerozumím tomu..."
Záhy dorazili do tábora. Vládl v něm klid. Vojáci spali u dohasínajících ohňů, mezi nimi procházely stráže. Irian a Mino spěšně vystoupili na vrchol jednoho pahorku a začali se rozhlížet. Nikde žádné známky nebezpečí. Z údolí stále doléhaly zdušené výkřiky a prosebné volání o pomoc nebo smrt. Ve srovnání s včerejším večerem se změnilo jen to, že volání značně zesláblo. Z nedalekého bojiště na pravém křídle zaznívaly podobné zvuky. Všechno docela normální.
"Možná přeháníš," prohlásil nakonec Mino a usedl na zem.
Irian na něho zuřivě pohlédla.
"A co mám podle tebe dělat?" zeptal se rychle. Nenalezla odpověď. Mlčela. Oči jí pohasly.
"Nevím..."
"V tom případě musíme čekat. Sedni si vedle mě."
Váhavě splnila jeho prosbu.
"Byla jsi kouzelná, víš?"
Uvolnila se a usmála.
"Je mi s tebou dobře," odpověděla. "Miluji tě..."
"Já také, vezmi si mě."
"Mluvíš vážně?" vzhledla udiveně.
"Naprosto. Staň se mou ženou," opakoval.
Rysy jí ztuhly.
"Nevíš, o co žádáš..." začala.
"Vím," namítl rychle. "Vůbec mi nevadí, že dokážeš měnit podobu. Koneckonců - vždyť se vyskytují ženy, které nezávisle na podobě jsou příšerami... Ty taková nejsi!"
"Blázne!" neskřývala pobavení.
"Jak mi odpovíš?"
"Nevíš ještě všechno," zvažněla. "Nemůžu ti dát dítě. Démoni jsou při spojení s lidmi neplodní."
"Máš naprosto zdravé tělo..." prohlásil překvapeně.
"Mino, já jsem zemřela! To se nedá změnit ani napravit. Toto tělo je pouze forma, proměnná podoba... Už nikdy nedokáže dát život nové lidské bytosti. Rozumíš?"
Mino mlčel.
"Sám jsi jednou řekl, že nejsem člověk. Je to pravda."
"Miluji tě!" trval na svém.
"Ještě se rozmysli."
"Své slovo nevezmu zpět!"
"V tom případě žádám o čas na rozmyšlenou já."
"Na to máš právo."
"Nehádejme se," políbila ho spěšně.
"Dobře," pohládl jí tvář.
Irian najednou vyskočila. "Vstávej! Ono něco...!"
Stanul vedle ní.
"Co?"
"Cítím, že se probouzí..." šeptala horečně. "Pohled!"
Svítilo. Kam oko dohlédlo, z údolí i svahů stoupaly páry ranní mlhy. Bílé šmouhy se líně vlnily, plazily, spojovaly a houstly. Vládlo bezvětrí.
"To volání je jako křik... vlastně ne," chrčila ze sebe Růžoočka. "Jsou to hlasy mrtvých... či zabitých... Mino! To jsou padlí v této bitvě! Vracejí se!!!"
"Karijci!" rozlehl se za nimi výkřik stráže.
Ohlédl se. Od vzdálených pahorků přicházely oddíly Ormedových vojáků. Každým okamžikem se vynořovaly další tisíce. Roje nepřátel se pomalu přesouvaly k nim.
"Poplach!" zařval Mino vši silou.
Na pahorku to zavířilo. Cardisté i legionáři probuzení ze spánku se chápali zbrani a zatímco se sbíhali do svých desítek, rozdupávali popel ohnišť.
"Obranný šik!"
K Minovi a Irianu přistoupil velitel Samnijců.
"Co uděláme?" zeptal se.
"Dostali jsme rozkaz vázat síly nepřítele," odpověděl Mino. "Žádné nové příkazy nemáme, proto zůstaneme tady."
Vojáci začali obklopotvat vršek pahorku prstenci řad. Samnijec pohlédl na houfce nepřítele.
"Vždyť oni nejsou vůbec připraveni k útoku!" zvolal najednou. "Jdou prostě dopředu. Zešileli!"
"A nejen oni..." broukla Růžoočka.
Mlha, splývající ze všech stran, zaplnila údolí a přeměnila je v mísu s mlékem na dně. Bojiště zakryl bílý příkrov. Nářek raněných a umírajících se nečekaně ztišil a potom ustal docela. V uších Suminořanů, celé hodiny přivyklých na

tento chmurný chór, ticho zaznělo zlověstně.

"Slyšíte?!" Velitel samnijského manipulu zapomněl na Karijce.

Irian a Mino mlčeli. Pohlíželi stále do údolí. Zrak tazatele následoval jejich pohledy a oči se mu rozšířily úžasem. V řadách to zahučelo. Neobyčejná zpráva bleskově oběhla pahorek.

Mlha změnila barvu. Zrůžověla a ještě víc zhoustla. Začala se vlnit jinak...

"To je krev!" sykla Irian. "Ta bestie vysává krev z raněných. Hladoví duchové! Tagero..."

Tváře lidí na pahorku ovanul studený vítr. Růžový oblak v údolí na pohyb vzduchu nereagoval, dál vibroval vlastním rytmem. Na výšince, odkud kušíři včera ostřelovali ronské pikinýry, se objevil jezdec, deremský kurýr. Směřoval k nim. Nevěda, co se děje, zajel do mlhy... Legionáři uhodli pravdu. Varovné výkřiky k němu sice nedolehly, ale smysl prudkých gest pochopil. Donutil koně, aby se vzepjal, a vrhl se stranou. Tryskem se pokusil nebezpečné místo objet. Mlha se zvedla a jako řeka mu zalila cestu. Byla rychlejší než pádící kůň. Neposkytla mu šanci. Za okamžik oblaka růžového kouře obalila jezdce i koně. Suminořané zaslechli vyděšené řičení zvířete a potom hluk padajícího těla. Šiky prolétl závan děsu. Od chuchvalců šarlatových par se náhle odtrhlo klubičko. Teprve po chvíli pochopili, že je to člověk, obklopený krvežíznivým oblakem. Ubožák běžel stále pomaleji, potácel se, kdežto mlha vlekoucí se za ním byla stále červenější. Deremec upadl.

"Jděte pro něho!" zařval Mino.

Čtyři gardisté odhodili štíty a rozběhli se po svahu. Doběhli k ležícímu muži, zvedli ho a nesli na vrchol kopce. Z bezvládného těla odpadávaly do trávy krvavé cáry. Jeden z vojáků si s bolestnou grimasou a s odporem smetl rukou obličej, který mu přilnul k obličeji.

Trojice velitelů se okamžitě sklonila k poslovi. Kůži na obličeji, krku i rukou měl křídově bílou, pokrývaly ji stovky modřin ve tvaru hvězd. Agónie končila.

"Jaké jsou rozkazy?!" zatřásl jím Mino zoufale.

"Nech ho!" Irian uchopila hlavu umírajícího a přitiskla své čelo na jeho. Tak setrvala, dokud kurýr nezemřel.

"Návrat. Útek..." oznámila a pustila mrtvolu.

"Tam! Pohleděte," ozval se najednou výkřik.

Všechny hlavy se obrátily naznačeným směrem. Za kopečky, které na pravém křídle stínily největší pole smrti, začala vyrůstat gigantická růžová zeď. Stejná i tam, odkud přijel kurýr. Karijci se zastavili ve vzdálenosti dvou set kroků. Nyní bylo zřejmé, že přišli jako diváci. Mačkali se na vrcholcích okolních kopečků a vyhledávali místa s nejlepším výhledem. Jediná volná cesta vedla mezi upíří mlhou a houfy nepřátel na pahorcích. Tento průchod se stále zužoval. Krvavý oblak v údolí začal kynout jako těsto...

"Vlevo bok! Přeskupit se! Střelci napravo!" padly rozkazy. "Vpřed!"

Suminorský útvar sestupoval dolů v podobě písmene "V", jehož ramena se okamžitě spojila a vytvořila sevřený zástup. Ozval se křik zklamaných Karijců.

"Zrychlit! Srovnat krok!" zvolal Mino.

Obrněná housenka přešla bez úhony další vršek. Ještě půl míle...

Ormedovi vojáci nevydrželi. Když zjistili, že nepřátelé mají reálnou šanci vyklouznout z pasti, s křikem začali sbíhat po svazích. K prvnímu útoku došlo bez rozkazu. Gardové střelci zareagovali klidně. Semkli se, nechali nepřátele doběhnout na vzdálenost třiceti kroků a chladnokrevně skosili první dvě stovky. Ostatní Karijci spěšně ustoupili. Důsledkem střetu však bylo, že se celá skupina musela zastavit a vyčkat, až střelci znovu napnou kuše. Když se Suminořané konečně hnuli, snesl se na ně mrak šípů. Hroty zazvonily o pancíře a štíty. Ozval se křik zasažených.

"Střelci zpět! Štíty výš! Dál! Vpřed!"

Rozhodné hlasy velitelů pomohly zahnat strach. Kolona postupovala a zanechávala za sebou řady nehybných nebo svíjejících se těl. Na přilétající šípy odpovídaly střely z kuší. Smrtka šilela, avšak její tanec nedokázal přemoci poslušnost a zoufalství suminorské pěchoty.

Mino si přehodil štít do pravé ruky a přitom postřehl, že si Irian vytahuje z krku šíp. Střelec vedle ní sebou škubl a padl naznak. Vzadu se ozval skřípot praskajícího pancíře a krátké zachroptění umírajícího. Ještě tři sta kroků, ještě dvě stě, sto...

Vířící zeď mlhy se za nimi řítí neuvěřitelnou rychlostí. Zakryla půl oblohy!

"Poklusem!" nutil Mino vojáky k poslednímu úsilí.

Kolona se rozpadla. Změnila se v chaotický houf. Lidé běželi k volnému, bezpečnému prostoru za zlověstným průchodem. Skloněné hlavy, funění, dusot bagančat, skřípot zbraní, šumění krve ve spáncích, výkřiky, nářky a první siluety, které měly okraj neúprosné vlny smrti.

Mino začátek nepostřehl. Náhle se všude objevili Karijci, šílení zuřivostí a nenávistí. Ve snaze uvolnit si pravou ruku ztratil štít. Mečem proklál nejbližšího nepřítele, ale ostří uvízlo v pancíři a protivník při pádu vytrhl Minovi zbraň z ruky. O tři kroky dál podsaditý žoldněř rozsekl samnijského legionáře; vzápětí sám padl, prošpikován střelou z kuše. Mino vytrhl sekýru z ruky zkroucené agónií a za okamžik široké ostří smetlo z ramen hlavu nějakého Karijce. Mladík si s divokou úporností prorubával cestu davem. Neviděl nic kromě hlav nepřátel před sebou a blížící se stěny mlhy vedle sebe. Za ním sílilo děsivé kvílení. Mezi bojovníky vpadl krvavý oblak, který nikoho nešetřil. Za okamžik už byl Mino mimo jeho dosah. Uběhl ještě několik kroků, zastavil se a otočil. Z toho, co spatřil, se málem pozvracel. Vojáci obou stran vyli strachem i bolestí. Divoce se zmítali ve snaze uvolnit se z moci červených klubek, která je ovíjela jako plameny. Za okamžik vše zmizelo v sytém růžovém mlze. Dosáhla až ke Karijcům na pahorcích; až teď pochopili, že i oni se stali obětí útoku! Na útek však už bylo pozdě. Jejich panika zanikla v oblaku smrti. Každý vysátý muž mlhu posiloval,

zvyšoval rychlost jejího pohybu, zvýrazňoval zabarvení.

Mino zahlédl několik set kroků vzdálený kopeček, vyšší než ostatní. Zamířil k němu a vyběhl nahoru. Jediným pohledem získal přehled o tom, co se děje na celém bojišti. Zeď krvežíznivých par, zvedající se z bojišť a dlouhá přes dvě míle, rotovala kolem svého středu. Jedním ramenem zalévala Ormedova vojska a druhým Redrenovy legionáře. Gigantický šarlatový vír pohlcoval obě armády. Z moci a hry magických sil se tajil dech v prsou. Mino byl sám. Zachránění uprchlíci se rozběhli a zmizeli v okolních roklínách a dolínách. Rezervní gardijsko-legionářská skupina přestala existovat. Irian nikde neviděl... až se zalkl strachem a nejistotou. Co je s ní?

Vražedný živel již opsal kruh. Žeň smrti skončila. Duchové nasycení pomstou začali odcházet. Krvavá mlha se smršťovala a vířila stále rychleji a rychleji. Záhy nad bitevním polem vyrostla obrovská nálevka tornáda, která se odtrhla od země, pomalu stoupala do výše a rozlila se po obloze jako obrovská červená skvrna. Tam chvíli setrvala. Pak najednou šarlatový mrak proťal černý blesk a aby už nikdo nezapochoyboval, kdo tady zvítězil, na Kulaté pahorky začala pršet krev...

Velekněz počkal, až zmžkne šepot a Rada bude opět připravena naslouchat. Přišla doba definitivního rozhodnutí.

"Při tak zjevných a jednoznačných znameních musíme rozhodně odvrhnout všechny hříšné pochyby!" prohlásil.

"Náš nešťastný panovník ztratil přízeň Velkého Reha, musí tedy odstoupit. Nejde o to, jestli se shodujeme na tom, na čí hlavu bude později patřit koruna. Doufám, že příští boží znamení označí dalšího krále stejně zřetelně jako dnes, kdy nám přikazuje oznámit, že svatá pomazání na těle tohoto šíleného rouhače a bezbožníka ztratila svou moc. Bratři, ukažme víru! Ať Nejvyšší moudrost požehná věčné zákony Koruny Suminoru a vrátí jim bývalý lesk! Ať se tak stane!"

"Ať se tak stane!" řekl první.

"Ať se tak stane!" Tradiční formule zazněla i z dalších úst.

Tato slova postupně opakovali všichni. Bero radostně poslouchal. Konečně přestali váhat! Hlas víry přemohl přizemní zájmy! Rada kněží nabyla odvahy teprve desátý den po panovníkově odjezdu z hlavního města. To mu sice trošku kalilo radost, ale teď už to nemělo význam. Tuto špetku lidské slabosti jim prominul. Vždyť nad životem suminorského národa mělo opět vyjít slunce božího Ideálu!

Veleknězovy myšlenky najednou zmrazil podivný chlad. Něco ho nutilo pohlédnout do temného kouta sálu. Zhlédl tam hrst šedého prachu. Rozhněvaně pomyslel na nesvědčitost uklízečů, ale než se stačil k něčemu rozhodnout, prach najednou vzlétl a nabyl podoby ohořelé lidské kostry. Démon okamžik visel ve vzduchu a potom rychle zamířil k veleknězi, na jehož rtech zamrzla první slova exorcistického rituálu. Pod klenbou se rozlehl výkřik hrůzy. Nastal obrovský chaos. Děsivé výkřiky napadeného se mísily s voláním o pomoc, avšak překvapení bylo naprosté. Nikdo se nehнул na pomoc. Někteří z přítomných si s úděsem vzpomněli, že tady, v soukromém paláci velekněze, přistavěném ke svatyni, který se však nestal její součástí, nepůsobí ochranná síla Sacrum! Někdo volal stráže, jiný vyzýval k vytvoření Kruhu vůle, avšak jeho hlas se ztrácel ve všeobecné vřavě. Velekněz v objetí létavce začal najednou žvatlat a vzlykat. Tu se otevřely dveře a dovnitř vstoupili Strážci svatyně s obnaženými meči v rukou. Bezvýrazné obličejy, oči v sloup. První kněz se zhroutil, udušen vlastní krví. Ocelová ostří se postupně nořila do dalších těl. Zoufalé výkřiky vražděných utichly až po řadě minut...

Karský sultán, Jeho Výsost Ormed V., ujížděl k pevnosti Sahen. Za ním postupovaly pouhé dvě stovky vojáků přeživších magickou katastrofou. To bylo vše, co se mu podařilo zachránit z armády čítající více než devět set tisíc bojovníků! Příliš mnoho vojáků zatoužilo vidět zblízka záhubu Redrenova vojska... Velikost masakru byla neuvěřitelná. Nemělo význam, že protivníka potkal stejný osud. Ormedovu duši svíralo zoufalství. Takovou zkázu karské kroniky dosud nikdy nezaznamenaly. Žádný z jejich popisů záhuby nepřátel státu se nevyrovnal tomu, co se stalo karské armádě na Kulatých pahorcích. Sám Ormed přežil jen díky mimořádné rychlosti svého oře. Zahynuli však jeho nejstarší synové... Zneuctěná pýcha a otcovské hoře - pouze to si přivázel z největší válečné výpravy svého života!

Pevnost byla už blízko. Dobře, že tady zanechal velký oddíl. Vojáci se mu teď budou hodit. Předem vyslaní důstojníci určitě informovali posádku o příchodu panovníka. Na hradbách vládlo ticho. Ormed na nich nikoho nezahlédl, ale modrozlatý prapor se poklidně třepetal na nejvyšší věži. Velká brána byla dokořán. Sultána, zdrceného vlastním neštěstím, nikterak nezneklidnilo, že všude chybějí stráže. Vjel do brány a najednou ho zarazil mrtvolný puch.

To ještě nestačili odklidit těla? prolétlo mu hlavou. Zařícení koně a varovné výkřiky mužů za Ormedovými zády zazněly současně. Zvedl hlavu ve snaze pochopit, co se děje, a v tom okamžiku vylétl ze sedla. Hřebec se vzepjal a tančil na zadních nohách, podkovy předních křesaly jiskry z kamenné zdi. Ormedova zbroj zařinčela o dlažbu. Bleskem vše pochopil. "Zrada!!!" Zoufalé říčení šílených koní se odrazilo mnohonásobnou ozvěnou od zdí obklopujících nádvoří pevnosti, poseté mrtvolami. Z vedlejší uličky vylezl bazilišek. Napůl dítě, napůl plaz, pomalu se sunul k sultánovi, ležícímu bez hnutí. Šedá víčka se pomalu zvedla a odhalila veliké žluté oči, které zabíraly přes polovinu obličejy. V těchto dvou nazlátých propastech bylo něco, co nedovolilo vládci Karu odvrátit zrak. Proti své vůli musel pohlížet do přízračných hlubin, ačkoli věděl, že jej připraví o rozum, který ztratil oporu a propadl se do nekonečna jako předmět zavěšený mezi dvěma protilehlými zrcadly...

Potom se vzduch zavlnil žářem, který vmžiku sežehl sultánův vzhled i mysl. Dlouholetý Redrenův nepřítel se bez hlesu propadl do nebytí a smrti.

Bazilišek stál ještě dlouho a pohlížel na svou oběť. Tělo Ormeda V. se škvířilo v doruda rozpálené zbroji.

On

Mino seděl a tupě zíral na ostří ukořistěné sekyry. Mistrovsky kalenou ocel boj neztupil ani na ní nenadělal zuby. Pod vrstvou krve probleskovaly fragmenty zatavené stříbrné sít'ky. Oba kovy se vzájemně pronikly a vlastně vytvořily dvě srostlá ostří. Tato zbraň tedy mohla zabíjet či zraňovat i demony. Před půldruhým měsícem podobná sekera

připravila Kaada oocas.

Mina to však nezajímalo. Byl příšerně unaven. Krvavý déšť mu vyplavil z duše naději. Nic nechtěl, na ničem mu nezáleželo. Tagero nebyl poražen! Ta chmurná jistota uhasila touhu dělat cokoliv. Zbývající zájem ztratil při bezvýsledném hledání Irian. Několik minulých hodin se tupě ploužil po bojišti mezi mrtvolami. Nyní mu zbyla jen apatie a prázdnota. Měl už bojů dost. Ani nevěděl, jak dlouho už bezmyšlenkovitě hladí topůrko sekyry. Navzdory porážce, zoufalství a spoustě padlých nad Kulatými pahorky jasně zářilo slunce. Nebylo horko, prostě jen teplo. Příroda se poraženým přímo vysmívala! V jisté chvíli únava a otupělost překročily snesitelnou míru. Mino padl na záda a hluboce usnul...

Probudil se uprostřed noci s podivným pocitem. Nezřetelný sen zmizel. V Minově mysli řádila nějaká myšlenka a úporně se mu pokoušela proniknout do vědomí. Vstaň a jdi! Kam? Proč? Vstaň a jdi! Co to má k čertu znamenat? Vstaň a jdi! Usedl, pravou rukou mechanicky zasunul sekyru za pás. Irian? Kaad? Něco vyznačovalo směr. Na jih. Přímě. Vykročil a snažil se něco pochopit. Zatím bylo jasné jen to, že jakýkoli odpor znamená okamžitou ztrátu vlády nad tělem. Směřoval do Rohirry. Do úplňku chybělo jen několik dní. Ve svitu měsíce zřetelně viděl okolí i černý pás lesa na obzoru - začátek království příznaků.

Rohirra byla obrovskou divočinou, a skoro celá patřila do Suminoru. Pouze nepatrná severozápadní část náležela formálně Ronu. Na jihu hraničila s pírskými stepmi. Po staletí končila moc katimských králů na rohirské hranici. Teprve dobytí území kočovných Pírů vedlo k připojení Rohirry k Suminoru. O kolonizaci se však nikdo nepokusil. Západní část této provincie ovládali démoni, ve východní řádily četné lupičské bandy. Tam se skrývali zločinci, kteří unikli spravedlnosti. Toto rozdělení Rohirry na území náležející příznakům a území zabrané lidmi mimo zákon existovalo po staletí. Obě poloviny provincie mezi sebou udržovaly zvláštní rovnováhu života a smrti, přičemž jedno plynule přecházelo do druhého.

Mino putoval celou noc. Ke lesu dorazil před svítáním. Na okraji pralesa stála nějaká postava. Po chvíli zjistil, že je to striga. Irian! Ne! To nebyla Růžoočka.

Dlaň bezděčně sevřela topůrko. Strašidlo se nepohnulo. Mino opatrně postoupil o několik kroků. Striga se otočila a vešla do lesa, hned se však zastavila a opět pohlédla na Mina. Pochopil, že ho chce vést. Zvědavost převládla nad obavami. Mladík zjistil, že nutkání, které mu svazovalo vůli, zmizelo. Striga byla nejen průvodcem, ale nepochybně i strážcem. Pociťoval jen nezřetelný neklid, ze kterého nic konkrétního nevyplývalo. Kráčel tedy za stvůrou a uvažoval, co se bude dít.

V pralese bylo mnohem temněji než na volném prostranství, ale i tady rychle svítalo.

Mino přidal do kroku. Chtěl si blíže prohlédnout strašidlo před sebou. Zatím zjistil jen to, že naprosto postrádá Irianin ještěří půvab. V jednu chvíli se striga ocitla na volném prostranství a opět se ohlédla. Mladík vykřikl děsem. Před ním stála mrtvola ženy, zabitá kdysi palicí nebo něčím podobným. Místo levého oka a poloviny čela měla velkou díru, která se táhla až na temeno. Úderem pohmožděné tkáně uhnily ještě před Proměnou. Bylo patrné, že lebka je prázdná. Roztržené líce jako ohnuté rty obklopovaly široká ústa, ze kterých trčely dvě řady dlouhých, špičatých zubů. Pravé oko se červeně lesklo. Stejná barva prosvítala i z levého očního důlku. Na konci rukou volně visely drápy, pod svazky černých svalů byly patrné holé kosti. Bylo zřejmé, že síla Ona působící na prohnílou mrtvolu zastavila rozklad, a pak tyto pozůstatky přeměnila v organismus, který podléhá nadpřirozeným zákonům. Mino si najednou uvědomil, že pro Ona neexistuje rozdíl mezi smrdutou mumii a tělem, které si uchovalo většinu životních funkcí, jak tomu bylo u Růžoočky. Všechno, co překročilo práh smrti, podléhalo Onovi stejně. Čím je tedy ve skutečnosti Irian? Název "démon" nic nevysvětluje. Toto slovo jen zakrývá lidskou neznalost...

Tyto a podobné myšlenky umožnily Minovi na jistou dobu zapomenout na neklid. Rozednilo se. Striga se kroutila a syčela, když na ni dopadlo denní světlo. Paprsky slunce ji nepochybně pálily, přesto kráčela dál. Mino si však této nové zvláštnosti nevšímal. Putoval už dlouho, váha zbroje se začala připomínat. Po úvaze odvázel a potom odhodil suknici, která se každou chvíli zachytila o větev nebo pahýl, a po ní těžké nárameníky. Trochu se mu ulevilo a mohl se lip pohybovat, avšak únavu oklamal jen na chvíli. Kolem poledne se mu v mozku objevila dotěrná myšlenka - zahodit zbytek zbroje i zbraně... Tato touha velice připomínala příkaz, který ho donutil se sem vypravit, tentokrát však Mino neposlechl. Vzchopil se a rozdrtil cizí vůli jako červa. Může být unaven, ale včerejší selhání náleží minulosti. Rozhodl se poprat s osudem.

Striga náhle odbočila a zamířila k nedalekému vývratu. Vlezla do něj a za okamžik znehybněla. Mino k ní došel a bezohledně ji kopl špičkou boty. Nehnula se - upadla do letargie. Mladík zůstal sám. Udíveně se rozhlížel. Nedaleko odtud sluneční svit pronikal mezi stromy silněji než jinde. Šel tam a po chvíli se ocitl na velkém palouku. Stála tady dřevěná chajda, naproti ní rostl rozložitý dub, v jehož stínu byl patrný hrob. Zpod střechy vyrážely dva proužky kouře. Mino sevřel levou rukou jilec krátkého meče a rychle kráčel k domu. Ať se vše rozhodne! Otevřely se dveře a vyhlédla shrbená stařena.

"Vítejte, rytíři! Vítejte! Vstupte a odpočíte si..."

Mino stanul jako vrostlý do země.

"To ty jsi mě sem přivedla?" zvolal. "To byla tvá striga?"

"Striga?!" zřetelně se ulekla. "Nic nevím, jasný pane. Nic nevím! Pojdte, posilněte se, odpočíte si..."

"Jsi vědma?" přistoupil blíž.

"Ále, jakápak vědma! Já jenom..." zašklebila se.

"Tvým pánem je Tagero?"

"Kdo je to?"

"Nedělej ze sebe hloupou," rozzlobil se Mino. "Pokládáš mě za pitomce?"

"Pojďte, rytíři, uvolněte se, na všechno bude čas..." pozvala ho gestem dovnitř.

"Přijde sem? Kdy?"

"Já nic nevím, rytíři, hned vám podám horkou polévku!"

Mino opatrně překročil práh. Nic se nestalo. Počkal, až oči přivyknou přití.

Helemese!... V dřevěné chajdě je pec! Důkladná, zděná pec s krátkým komínem, který končí těsně pod zakoptěným stropem. Něco tu nehraje. Když už se někdo odhodlal postavit tak velkou pec, proč nevyvedl komín nad střechu? To nedávalo smysl!

"Posaďte se, rytíři," ukázala stařena na lavici vedle stolu.

Mino usedl tak, aby měl pec za zády. Posunul si sekyru, ale neodložil ji. Dva lokty nad hlavou mu visela hustá, šedomodrá vrstva zvlhčeného kouře. Střešní trámy byly téměř neviditelné. Když však na ně pohlédl pozorněji, s údivem zjistil, že se na nich udí pořádné hejno netopýrů...

Žijí ještě? Jen stěží potlačil úsměv.

Na stěnách visely svazky bylin, na dlouhých policích stály četné hliněné nádoby. Podlaha byla udusaná jako mlat. Vědma se sklonila k hrnečkům a kotlíkům na plotně. Oheň hučel, nos dráždily vůně bylin, kouře a jídla. Jídla... Mino pocítil, že se mu vnitřnosti svíjejí do jediného ohromného uzlu. Prudce polkl.

"Na zdraví, rytíři!" Stařena před něj postavila mísu horké polévky.

"Nejdřív ty!" vzpomatoval se rychle.

Bez námitek se chopila lžíce a trochu ujedla.

"Sněz kousek všeho, co tady plave," přikázal.

Posměšně na něj pohlédla a začala lovit kousky masa, nočků a zeleniny. Děkala to pomalu, dlouze žvýkala a vychutnávala každý kousek. Úmyslně zkoušku protahovala, napínala Mina, ten však s kamenným klidem vydržel do konce, až potom si přitáhl talíř a začal jíst. Promyšleně, pomaličku... Kdyby však na něho čarodějnice přestala zírat, nepochybně by si vytloukl zuby nebo by se zalkl. Hladové, lačné zvíře v jeho mysli přestalo řádit až ve chvíli, co z mísy ubyla polovina obsahu a unaveným tělem se rozlilo příjemné teplo. Když dojedl, stařena uklidila stůl, podřepla v opačném koutě a zahledla se před sebe.

Ticho a klid. Příjemné lenošení zvolna přecházelo v ospalost. Tak přirozeně, že se Mino nedokázal donutit zachovat opatrnost. Opřen o stěnu, s uvolněnými svaly, propadal se stále hlouběji do útěšné blaženosti. Skutečnost se rozpíjela.

Chvíli si silou vůle pracně připomínal, že musí myslet na nebezpečí, ale usnul uprostřed jedné z těchto myšlenek...

"Probud' se, Mino Dergo!"

Vyskočil, až málem převrátil stůl. Sáhl po zbraní. Má ji! Úlevou vydechl. Tmavé i světlé skvrny, které se mu míhaly před očima, se složily do srozumitelného obrazu. Byla už noc. Chajdu osvětlovaly plameny otvory ohniště. U stěny seděl muž v ženských šatech.

"Neboj se, nic ti nehrozí."

"Ty jsi Tagero? Co je to za skopičinu?!" Mino stál připraven k boji.

"Uklidni se, kdybys měl umřít, už dávno bys byl tuhý..." Tagero vstal a beze spěchu svlékl šaty. Pod nimi měl mužský oděv.

"Chci s tebou mluvit, a protože ses nenechal přesvědčit, abys zanechal sekeru v lese, uchýlil jsem se k tomuto prostému triku..." usmál se ironicky hostitel. "Unavený a hladový člověk bývá často zlý a nedá se s ním rozumně mluvit. A má-li po ruce ostrou zbraň, rozhovor to jen ztěžuje. Teď je to něco jiného, vid'?" Černokněžník, jehož rysy měly v sobě něco kočičího, vzal z jedné poličky džbán a dva koflíky.

"Nebudu s tebou pít, lumpe!" sykl Mino.

"Pročpak?" podivil se upřímně Tagero. "Nemáš mě rád?"

"Ty hajzle! Ještě se ptáš?" popadl mladík meč.

"Ptám," odvětil klidně mág. "Co jsem ti udělal?"

"Rida!"

"Já jsem ji neobvinil, neodsoudil, ani nepopravil. Jen jsem tobě i jí dal šanci přemoci smrt..."

"Proměna?" trhl sebou překvapeně Mino.

"Ano," přikývl Tagero. "Riskoval jsem. Nemohl jsem předem tušit, co udělá, až z ní bude viselec. Kdyby tě doopravdy milovala, plán by ti vyšel. Bohužel snoubenka šlechtice Mina Dergo byla obyčejná měšťka, které se naskytla výborná příležitost ke změně stavu. Chtěla si tě vzít z ryzí vypočítavosti, beze stopy citu, ubohý, zaslepený hlupáku!" politoval ho. "Po smrti v ní tedy zůstala jen nenávist. Lásku v duši neměla nikdy! Volila pomstu, dosáhla svého a při té příležitosti i mě zbavila potíží."

"Viš hodně," dosedl mladík ztěžka na lavici.

"Dovídám se hodně věcí, i když přiznávám, že ne vždycky včas," odpověděl Tagero. "Co ještě proti mně máš?"

"Vyslals hřbitovní přízraky..."

"Nech toho!" černokněžník ve Xinově těle mávl rukou. "Když žiješ, není o čem mluvit. Snad nebudeme řešit, co by bylo, kdyby..."

"Zabil jsi spoustu lidí!"

"Co je ti po nich!" ušklíbl se mág. "Nikdy jsem ze sebe nedělal svatouška. Mluvim o tobě!"

"Spiknutí proti králi," pokračoval Mino bez ohledu na jeho poslední slova.

"Konečně jsme došli k podstatě věci!" zaradoval se mág.

"Co to znamená?"

"Ormed už nežije. Je čas, aby ho Redren následoval."

"Co vlastně chceš?" vylekal se Mino.

"Pro začátek vládu v Karu a Suminoru. Potom bude čas uvažovat o Ronu..."

"Šlíš!!"

"Ani zdaleka! Ovládnutím tohoto těla jsem získal možnosti odpovídající mým záměrům," odvětil klidně Tagero. "Sám ses o tom přesvědčil. Černá magie a kočkodlakovy znalosti mi poskytly moc nad demony. Teď chci, abys zabil Redrena."

"Cože?!"

U stropu to najednou zašumělo. Vířící oblak prachu vklouzl do chajdy jedním z dýmníků, aby ihned zmizel v komíně. Netopýři zapíštěli, v peci to lehce písklo. Čaroděj se usmál.

"Zabiješ Redrena," opakoval. "Proto jsem tě sem přivedl."

"Vtipkuješ, nebo šlíš?"

"Ani jedno, ani druhé." Tagero pohlédl na Mina jako chápavý učitel na neposlušného žáka. "Prostě to uděláš!" prohlásil. "Živý nebo mrtvý... Můžeš si vybrat."

"Proč já?" uniklo mládenci.

"Chytrá otázka. Vidím, že začínáš myslet," pochválil ho mág. "Jsi jediný, kdo může lehce proniknout k Redrenovi. Růžoočka snad nebude podezírat svého milence, ne?"

Mino zaťal zuby.

"Netahal bych tě do toho, kdybys to svedl jinak," pokračoval Tagero. "Zkoušel jsem to, ale bez výsledku... Tvá striga a Kaad ho hlídají až příliš dobře..." najednou zmodral a změnil výraz. Zvedl ruce ke spánkům; bylo zřejmé, že svádí vnitřní boj. "Ta bestie se chce uvolnit..." zasípal. "Ale to se nepodaří! Tohle je mé tělo..." opět pohlédl na Mina. "Proto dostáváš šanci," funěl nahlas. "Zůstaň u mě a budeš žít. Třeba se staneš v Suminoru mým zástupcem..."

"Nikdy!" zachroptěl mladík.

"Typický odpor šlechtice, věrnost, loajalita a podobně..." posmíval se Tagero. "Dovol tedy, abych uklidnil tvé svědomí. Protože ty to uděláš! Jestli jsi mě ještě nepochopil, zopakuj to. Buď z vlastní vůle nebo řízený mými myšlenkami jako oživlá mrtvola. Ovšem v tom druhém případě se mi už nebudeš hodit k ničemu jinému. Jak vidíš, problém se netýká činu, ale otázky, jestli marný morální odpor stojí za cenu života? Říkám ti předem, že já se nedojmu a nikdo jiný se to nedoví... Tak dál! Už mě ty žvásty přestávají bavit!"

"Odcházím!"

Tagero vyprskl smíchy tak vesele a upřímně, jako by slyšel nejlepší vtip v životě.

"Prosím!" otřel si slzy, které mu stouply smíchem do očí. "Tudy prosím..." pokynul ke dveřím.

Mino zuřivě vyskočil, došel ke dveřím, otevřel a překročil práh. Než pochopil, co se stalo, srazil ho silný úder. Zhroutil se. Na hrudi cítil ostrou bolest. V uších mu ztuhl skřípot thraného kovu, v pancíři zely čtyři díry. Ve dveřích stála striga, jeho průvodkyně, s napřaženými spáry. Kdyby neměl na hrudi ocelový pancíř, jeho srdce by leželo na zemi. Oděv pod zbrojí provlhl krví. Nad sebou spatřil Tagerovy kočičí oči.

"Nemyslel jsem si, že jsi tak hloupý," pronesl černokněžník pohrdavě. "Ubohý šašku! Dobře si to rozmysli, než se vrátím. Máš štěstí, že musím něco zařídit..." významně zamrkal. "Máš tedy čas na rozmyšlenou, přesně tolik, kolik potřebuješ..." zachechtal se a vyšel ven.

Mino se přetočil na břicho a striga varovně sykla. Otřepy děr v pancíři trčely dovnitř a zaryly se do čerstvých ran. Mladík zadržel dech, protože čekal, že na něho striga skočí. Nic se však nestalo. Pomalu se zvedl na všechny čtyři. Stále byla za ním, každou chvíli ji mohl mít na zádech... Pomalu sunul pravou ruku k topůrku sekery. Sevřel je. Když vytahoval topůrko z opasku, ruka se mu třásla. Zvuk dřeva klouzajícího mezi ocelí a kůží způsobil, že srdce skočilo Minovi až do krku. Striga nereagovala. Jako by tu vůbec nebyla. Levá ruka se mu roztrásla. Ještě dvě pídě... půldruhé... jedna... půl... kousíček... teď!!! Držel sekuru. Teď už jen změnit hmat. Klid. Opřít ostří o hrud', posunout prsty... Hotovo. Mino nemohl uvěřit, že striga neslyší, jak mu v hlavě šumí krev! Kleknout si...

Kroky! Kopanec do zad srazil Mina na obličej. Děsem mu ztuhla krev v žilách. Nehybně svíral topůrko, bezmocný jako dítě. Nic víc... nic... Vzpomínal se, oklepal a začal se plazit ke stěně. Dotkl se jí a potom s oporou vstával jako pavouk. Striga mu nebránila. Pořád stál zády k ní. Lapal po dechu, měl pocit, že v hrudi má díru velkou jako pěst. Zpod pancíře mu vytékala krev. Svaly strize uhnily už před Proměnou, nebude proto tak rychlá a silná jako jiné strigy. Musí to zvládnout jedinou ranou! Zaskočit ji! Nač myslí?! Co ví?! Mino pocítil, jak mu měknou nohy i ruce. Strach ho ochromoval. Přichází! Otočka! Bleskurychlý pohyb. Výkřik a záblesk. Na netvora dopadlo ostří. Křuply kosti a zoufalé kvílení málem rozmetalo chajdu. Striga se svíjela podlaze. Mino udeřil znovu. Šílené vytí. Stvůra se přestala zmítat a křečovitě se roztrásla jako nohy zamáčklého pavouka. Minovu mysl zalila úleva i hnus. Rozkročil se nad netvorem a oběma rukama zvedl sekuru nad hlavu. Zasvěštění, rána a chrupnutí. Ticho. Tělem strigy škusbla poslední křeč. Z ran místo krve vytekla modravá záře.

"Výborně, Mino Dergo," stanul na prahu Tagero. "Přesně totéž uděláš Růžoočce..."

Mino jediným skokem přelétl půl místnosti. Sekyra opsala velký oblouk. Ostří zasvětlilo. Černokněžník se ani nepokusil uhnout. Ocel vší silou udeřila Tagera do lehce oblečené hrudi... Děsivý skřípot a déšť jisker. Mino měl dojem, že udeřil do kovové sochy zalité do skály. Topůrko prasklo, zato na mágově košili nebyla přetržená ani nitka. Mladík odhodil poškozenou zbraň, vytasil meč a pokusil se bodnout mága do odkrytého krku. Před cílem však čepel uvázla ve vzduchu, který náhle ztvrdl jako sklo. Stáhl ruku a sekl ještě jednou, tentokrát do obličeje. Totéž. Marná snaha. Vydechl, ustoupil a sklonil zbraň.

"Volil jsi," prohlásil studeně Tagero a klidně udělal dva kroky k Minovi. Něco šeptl. Za mladíkovými zády se ozval tichý šelest. Mino se ohlédl. Z pootevřených dveří ke pece chvíli padal popel, zavířil a rychle stoupal do výše, kde nabyl podoby oblaku. Létavec! Mino odhodil meč a vrhl se pro ztupenou sekuru. Tagero mu nijak nebránil. Nad podlahou visela ohořelá mrtvola. Mladík zoufale zaútočil. Zbraň prolétla démonem jako kouřem, aniž mu uškodila. Létavec se zavlhl.

Mág se rozesmál jako satan a zatleskal. Ruce létajícího skeletu popadly Mina za krk. Mladíkova mysl se zatemnila, avšak skoro okamžitě v ní vzplanul smrtelný děs. Nešťastník se zoufale snažil uskočit, ale démon už oběť nepustil. Sekyra vypadla z roztažených prstů. Minovu mysl sevřely neviditelné kleště. Připadalo mu, že se mu do mozku ponořil nějaký slizký chobot a začal vysávat myšlenky. Když tento hnus dospěl do nejtajnějších koutů duše, zavyl Mino jako zvíře. Žaludek se mu zkroutil v křeči, vnitřek chajdy prudce zavířil. Mino padal...

"Málo rozumu, hodně cti," vzdychl znechucený Tagero. "Je přímo bezohledné, že po světě chodí takoví věční kluci a kazí dospělým chuť do života!"

"Kaade, nepleteš se?"

"Všechno jsme ztratili," odpověděl klidně had. "Tagero si nechá z mé kůže udělat sto párů nočních pantoflí, a tvoje lebka bude ozdobou jeho sbírky..."

"Přestaň! To jsou blbě vtipy!" Irian přeskočila keřik a oběhla malý hájek.

"V životě jsem nebyl vážnější než dnes!" Kaad se elegantně vyhýbal všem překážkám. "Nepochybuji, že právě to udělá. Naslouchal jsem jeho myšlenkám."

Oba démoni uháněli temnotou rohirrského pralesa. Zelené i červené oči každou chvíli zasvítily z křoví nebo za stromy. Občas zašeštily větve rozhrnuté prackami. Tyto zvuky provázel nepřetržitý šramot hrabanky pod smyčkami Kaadova těla. Striga ani had nedbali na opatrnost.

"Mám pocit, že lezu do pasti," předala Irian myšlenku. "Jestli se ti jedovatí netopyři vrátí, Redrena už nezachrání nic..."

"Řekl jsem králi, aby se schoval v bedně okované stříbrem," ozval se Kaad, "ale prohlásil, že do žádné rakve nepoleze... Škoda. Přece se nebudu válet s ocasem do uzlu, když si Tagero dělá, co chce. Je třeba jednat!"

"Měla jsem zůstat a chránit Redrena..."

"Blbosti!" myšlenka přetékala hněvem. "Potřebuji tě tady a teď. Nikoho jiného. Nepletu se!" ujistil ji.

"Ostatně tobě vůbec nejde o krále. Vím, že vzdoruješ rodinnému tajemství. Dávne zlo se dožaduje úhrady.

Proto musíš zapomenout na Mina, toho najdou..." Irianiny myšlenky neměly podobu slov, ale bolesti a slz...

"Co je ti, Irian?" zneklidněl Kaad.

"Nevím..." přenos se chvěl jako potlačený pláč.

Dál uháněli temným lesem.

"Stačí!" přikázal Tagero.

Létavec poslušně ucouvl a zůstal viset u stěny. Mág nakreslil do vzduchu tajné znamení, a tu neviditelná síla zvedla pozůstatky rozseknuté strigy a vyhodila je za dveře. Tagero si otřepal ruce a poklekl vedle Mina.

"Jak se cítíš, bojovný rytířku?" Uhodil několikrát mladíka do obličeje. Mino s námahou otevřel oči.

"Jsi slabý, vid? Nemůžeš se hnout ani myslet a je ti zima..." odpověděl černokněžník sám sobě. "Upřímně řečeno, raději bych tady seděl, popíjel medovinu a pozoroval, jak chcipáš stářím. Nu což! Nemohu mít všechna potěšení naráz. Nemůžu ti sebrat vzpomínky ani mládí, protože vážená snoubenka by pochopila, že ji laská někdo jiný..." zachichotal se. "Pořád Xinovi vysvětluji, že ta jeho děvka Hanti tyhle věci měla moc ráda, než aby byla ochotná vysledovat rozdíl... Ale teď to musí být dokonalá práce, a náš drahý soudce Molino," pohlédl na rozevlátou kostru, "nedokáže být tak delikátní. Samozřejmě to není jeho vina," pokračoval Tagero v monologu, zatímco snímal pancíř z Minova těla. „Připálili ho až moc, chápeš tedy... Kdyby zbylo pozůstatků víc, mohl se stát ohořelcem. Ti dokáží víc než jenom trhat duši. Ale co... na druhé straně zase nejsou tak šikovní jako létavci. Škoda. Ale vlastně ne! Jsem nespravedlivý! Náš drahý soudce se přece vyznamenal ve velekněžově paláci. Jenže o tom ty nic nevíš. Škoda," odhodil mág plát do kouta a rozhalil Minovi košili. "Oho... Ty ale vypadáš! Ale vlastně je to dobře. Ta rána zakryje stopu po probodnutí srdce, protože je jasné, že tě musím zabít. Na úplně živé Onova síla nechce působit. Už je taková. Neboj, mám tady pěknou dýku s dutým ostřím. Krev vytryskne jedna dvě a hotovo. Vlastní krev už nebude potřebovat. Novou, čerstvoučkou vysaješ z Redrena, vid? A do té doby musíš žít... Sytý upír je špatný upír. Správně! A co zuby?" Ohrnul mladíkovi rty. "No prosím! Silné, zdravé. Budou se báječně přetvářet! Bezzubí dědci jsou nanic. Z díry v dásni ani nejlepší mág neudělá špičák. Ale! Vidím, že mi rozumíš. Máš v sobě spoustu života. Ale necukej se. Na to nebudeš mít nikdy dost síly. A taky se nevzrušuj, na vzpouru rychle zapomeneš! To je ono. Teď potřebuji Střípek, který potlačí pocit Přítomnosti..."

Mino si uvědomil, že Tagero vstal, na chvíli odešel a když se vrátil, položil mu na prsa něco pulzujícího hemživým teplem. Uslyšel šeptání zaklínadel a zahlédl nad sebou lesk oceli.

"Sbohem, rytířku!"

Zaskřípaly panty.

"Kaad?" V Tagerově hlase zazněl údiv a hněv. Strach ne. Upustil dýku, uchopil Střípek a otočil se k hadovi.

"Nemyslel jsem, že si troufneš," prohlásil černokněžník. "Nač spoléháš? Potřetí už neutečeš!"

"Ani nehodlám. Chci si s tebou vyrovnat účet!"

"Hlupáku! Zapomněl jsi, že mi nemůžeš ublížit?! Že dříve zdechneš, než odhalíš zaklínadlo, kterým jsem tě zaklel v okamžiku přenosu duše?"

"To je pravda," uznal Kaad, "ale je tady se mnou někdo, nad kým nemáš moc..."

Vstoupila Irian. Mino s nadlidským úsilím zvedl hlavu, ale nedokázal ji udržet ani ze sebe vymáčknout slovo.

Tagero vyprskl.

"Vítej, dceruško! Kočkodlak tě zdraví. Ale Redrena jsi nechala samotného!" zaduněl. "Výborně! Ani nevíte, jak jste mi ulehčili úkol!" Mág zatleskal a létavec se okamžitě svinul do obláčku kouře a zamířil k dýmniku.

"Toho už nedohoníte!"

V tom okamžiku Kaad bez sebemenšího předchozího náznaku vystřelil nahoru jako pružina. Jeho hlava letěla jako střela a ve zlomku sekundy se ocitla u stropu, hned vedle odlétajícího démona. Had rozevřel čelisti a syčivý proud vzduchu smetl kapky průzračné tekutiny stékající z bílých zubů. Létavec zalitý jedem vzplanul jasným plamenem. Kaad dopadl na podlahu, ohnivé koule jako kulový blesk ráčila v chajdě, odrážela se od stěn, shazovala z políček nádoby a plašila netopýry. Trvalo to stejně krátce jako hadův útok. Démon rychle dohořel a zmizel. Soudce Molino ukončil svou posmrtnou existenci.

Než se Tagero probral z překvapení, Kaad se bleskově připlazil k Minovi a zakryl ho vlastním tělem. Další události proběhly v okamžiku. Irian se vrhla k Tagerovi. Černokněžník pronesl zaklínadlo a vzduch kolem strigy ztuhl jako sklo. Růžoočka ale snadno vyklouzla z magické pasti. Kouzlo neúčinkovalo. Napřáhla spáry.

"ARAD!!!" zvedl Tagero ruce.

Čarodějný živel roztrhl pec zevnitř. Vyrazil ohnivý gejzír. Cihly, pláty, kameny, žár, kouř, saze - to vše zavířilo vzduchem. Celá chajda okamžitě vzplanula. Střecha připomínala pochodeň. Na místě pece se otevřela zářící díra, do které Tagero bez váhání skočil. Růžoočka zastavila Kaadovy myšlenky.

"Pomoz mi odtud dostat Mína!"

Striga se ohlédla. Had jako živý štít tlačil bezmocného mladíka ke dveřím. Krokve střechy už skoro prohořely, dva sloupky i s kupou hořící slámy padly na Irian. Rozhodila je a přiskočila ke Kaadovi. Požár šlel nadpřirozenou silou. Začaly praskat stěny. Když se celá trojice dostala přes práh, chajda se zhroutila a proměnila se v planoucí hranici. Za chvíli však zaklínadlo ztratilo moc. Plameny zmizely pod zemí, spáleniště okamžitě vystydlo a pokryl je studený popel. Pouze Růžoočce doutnaly vlasy a tak dokazovaly, že vše nebyl pouhý sen.

"Kde jste se tady vzali?" zašeptal Mino.

"A ty?" Irian, už v lidské podobě, si splétala cop.

"Přilákal mě... chtěl, abych zabil krále..." vyřázel ze sebe mladík namáhavě. "Chtěl mě proměnit v upíra. ..."

"Splést se může každý," pokýval Kaad hlavou. "Rozhodně jsem udělal dobře, když jsem tě sem přivedl, Irian."

"Máš pravdu..." vzdychla. "Ale musíme za ním!" Ožila a doběhla ke zbytkům chajdy.

"To nebude jednoduché," prohodil had.

Ani to nemusel říkat, protože Růžoočka se právě pokusila odvalit první trám.

"Je to zmrzlé na kost!" zvolala užasle. "Všude je plno ledu..."

"Rovnováha v přírodě se musí zachovat," odvětil klidně Kaad. "Nejprve byl oheň a vedro, nyní je voda a mráz. Každé zaklínadlo má svůj protiklad. V případě základních živlů dochází k prosté výměně protikladů."

"Ovládáš to?" zeptala se Irian.

"Ne natolik, abych to zkoušel na sobě."

"Tak co uděláme? Uteče nám!"

"Neuteče. Je ve stejné situaci. Musíme počkat, až to roztaje."

"Do rána."

"Nebo déle."

"A potom všechno... začne znovu?" podivil se Mino.

"Asi ne," zamyslel se Kaad. "Tagero není démon ani bůh zla. Dělá někdy chyby, nevlastní pocit Přítomnosti, občas se dá zaskočit. A jako člověk musí jíst a spát. Používání zaklínadel a náhlé užívání ohně bez předchozí přípravy už znamená velký výkon. Xin nyní možná dostane svou šanci."

"Co je tohle za místo?" zvedla Irian hlavu. "Je tady tak divně..."

"Pokud se nemýlím, je pod námi zdroj síly Ona. Mino úžasem usedl. Kaad ho bezděčně podepřel.

"Zářící skála!" zvolala Růžoočka.

"Taky na to myslím," přitakal had.

„Tudy..." Irian zmlkla a nad něčím se hluboce zamyslela. Náhle ji zalila nečekaná, nesmírná touha...

"Neodpověděli jste mi," připomenul Mino.

Růžoočka nereagovala. Kaad otočil hlavu k mladíkovi.

"Když jsem vyrazil na průzkum, tušil jsem, že ho tady někde najdu," začal had. "A také ano. Setkali jsme se před bitvou. Řekl jsem, že se k němu chci přidat, protože mě přesvědčila jeho moc."

"Uvěřil ti?" šeptl Mino.

"Ne, ale nechtěl mi to dát najevo. Nevěděl, že jsem se za těch dvacet let naučil poslouchat myšlenky. Neměl na mě čas, chystal tu mlhu... Když jsem zjistil, co dělá, málem jsem uvěřil, že je doopravdy nepřemožitelný!"

"Nebránil jsi mu?" Mino se pracně pokoušel mluvit zřetelně. Šlo mu to ztěžka.

"Nemůžu a nikdy jsem ani nemohl dělat něco proti němu. A on proti mně také ne."

"Nemů... že tě za... bít?" podivil se Mino.

"Kouzlem ne, pouze magickou zbraní, jako obyčejného démona, nebo pomocí jiných příšer. Navíc bývají chvíle, kdy své nové tělo neovládá. Chová se jako schizofrenik. Právě proto nedokázal ublížit Irian."

"A co by-lo d-dál?"

"Utekl jsem, vyhnul se netvorům, které za mnou vyslal, a varoval jsem Redrena před mlhou. Král vydal celé armádě příkaz k ústupu."

"Stihli to?"

"Všichni ne. Spletli jsme se ohledně směru pohybu mlhy. Většina kurýrů jela na levé křídlo a do středu, ale duchové přišli zprava..." Kaad na chvíli zmlkl.

"Zemřelo asi deset tisíc mužů... Armáda se rozpadla. Na Kulatých pahorcích zůstalo mnoho našich."

"Masakr..." Mino nevěděl, co říct.

"O větším jsem neslyšel," souhlasil had. "Měl zemřít i král. Tagero na něho poslal jedovaté netopýry. Přiletěli ve dne, současně s mlhou. Byli upraveni podobně jako ta moucha v klášteře. To je trik, ke kterému není třeba síly. Ona. Stará magie našeho světa..." zamyslel se. "Musel jsem přivolat na pomoc Irian."

Růžoočka se probírala a pohlédla na Mina.

"Zaslechla jsem jeho myšlenky," řekla polohlasně, "když vás ráno napadli Karijci. Věděla jsem, že jsi unikl, a potom jsem prošla mlhou. Neublížila mi. Duchové vycítili, že moje krev je jedovatá. Vrátila jsem se včas, protože Kaad je pro boj s netopýry příliš velký a těžký. Jen stěží je odháněl od Redrena."

"Hledal jsem tě na bojišti," přiznal se Mino.

"Usoudila jsem, že si to domyslíš," pohlédla teskně na zbytky čajdy.

"Nemohl jsem myslet!"

Roztržitě se usmála. Mino to nepostřehl.

"Jak víš, že je to tady?" otočila se Irian ke Kaadovi.

"Co?" přimhouřil had oči.

"On..."

"V díře pod pecí získal Tagero sílu potřebnou k tomu, aby vnutil svou vůli duchům mrtvých lidí. Netuším, co dalšího tam může ještě být," odpověděl Kaad.

"Sestupoval... tudy dolů?" zeptal se Mino. Jeho hlas stále slábl.

"Ne. Celou dobu seděl tady. Jednu chvíli si dokonce myslel, že tam nesmí... Je to tedy něco, co mu není nakloněno! Utekl do té nory před Irian, protože neměl jiné východisko. Proto si myslím, že se ho nemusíme bát."

"A co když se mylíš?"

"Jsou to dvě hodiny, co se mě Irian zeptala na totéž," odpověděl Kaad podrážděně. "Odpovím ti stejně jako jí: pak umřeme! Ničím si nejsem naprosto jistý. Raději se snaž usnout!"

Růžoočka vstala a změnila podobu.

"Rozhlédnu se po okolí."

"Ale nechod' daleko," poprosil had. "Většina příznaků je opět v Sahenu, ale kdoví, jestli sem Tagero nestačil některé pozvat."

"Dobrá," souhlasila a zmizela v lese. Cítila, že se naplňuje její osud. Chtěla být sama...

Mino padl na záda a zavřel oči. Usnul okamžitě. Probudilo ho ostré třesnutí. Byl jasný den. Irian a Kaad rozbíjeli zmrzlé spáleniště. Zřejmě už oba ztratili trpělivost. Růžoočka táhla spáry jeden trám, Kaad jej páčil vlastním tělem. Po chvíli se ozvalo táhlé chrupnutí praskajícího ledu. Mino rychle vstal. Rána na hrudi ho zbolela tak, že přímo sykl. Po třech krocích se mu zatočila hlava. Náhlá vlna slabosti ho docela ochromila. Užasle klesl k zemi. Nad sebou spatřil hlavy Irian a Kaada. Nevšiml si, kdy se objevili. Poslední okamžiky si nepamatoval.

Omdlel jsem..., uvědomil se překvapeně.

"Co je ti, Mino?" V Irianině hlase zněla obava.

"Nevím," šeptl. "Vyspal jsem se, chtěl vstát..."

"Rána pořád krvácí," poznamenal had. "Už dávno měla zaschnout."

"Skutečně..." rozeznala mu Růžoočka košili. "Co ti udělal, Mino?"

"To byl létavec."

"Létavec?!!" zneklidněl Kaad. "Proč jsi to neřekl dříve?"

"Myslel jsem, že se sami domyslíte..."

Oba démoni na sebe pohlédli. "Myslel jsem, že Tagero ti vzal sílu očarováním," mávl Kaad ocasem.

"Co teď?" Mino se opřel o jeden z Kaadových závitů a usedl.

"Létavci zraňují duši," řekla Irian. "Vyvolávají únik života. Takové rány se nikdy nehojí..."

"Je to tak," potvrdil had. Mladík zbledl.

"To musím umřít?" pokusil se pracně zachovat klid.

"Tvé tělo nemá už ani tolik životní síly, aby zajizvila ránu na prsou," svěřil Kaad hlavu. "Pokud nevykrvácíš, pak během pár týdnů rychle zestárne..."

Růžoočka mlčela. Mino se vyhýbal jejímu pohledu.

Jsem voják, říkal si, voják... Smrt je normální...

"Než zdechnu, chci vidět jeho mrtvolu," procedil zaťatými zuby. "Pomozte mi vstát!"

"Jenom opatrně, žádné prudké pohyby," varoval ho Kaad. "Tak co?" zeptal se po chvíli.

Mino se rozkročil.

"Když se nehýbám, necítím slabost," řekl tiše.

"Pojď" šťouchla Irian hada. "Musíme udělat průchod..."

Nechali Mina v klidu a dali se do práce. Přímou zuřivě páčili, lámali a drtili dřevo i led, který zahrazoval cestu do podzemí. Mladík se k nim pomalu přiblížil. Když došel ke spáleništi, Růžoočka se podařilo vyrazit spáry malý otvor. Kaad do něj hned strčil hlavu a udělal ze svého těla obří, živé pácidlo. Kupa zuhelnatělých trámů, spojených ukoptěným ledem, hlučně praskla, zvedla se a s rámcem se sesypala stranou.

"Hotovo!" Had si protahoval krk a setřásal z hlavy bláto a saze.

Trojice sklonila hlavy k díře v zemi. Dívali se do ústí šikmé štoly, ze které ven pronikalo silné, avšak nedráždivé světlo. Svít slunce je nedokázal přezářit. Hladké, oválné stěny pokrývala lesklá sklovitá hmota. Irian vstoupila dovnitř první, za ní Kaad a Mino. Mladík se opíral o hadí hřbet. Opatrně prošli několik desítek kroků. Tagero mohl být jen před nimi...

Nejprve ho spatřili jako temnou skvrnu na pozadí světélkujících stěn. Světlo, které se mnohonásobně odráželo od stěn stoly, rozmazávalo všechny obrysy. Tagero si jich všiml až mnohem později. Irian, Mino i Kaad kráčeli ke zdroji světla, stíny táhli za sebou. Objevili se před magem jako zjevení.

"Stůjte!!! Nepřibližujte se!" vykřikl.

"Jen pojdte," pronesl najednou Xinovým hlasem.

"Zpátky, nebo tady pohrbím sebe i vás!" Černokněžník se evidentně bál. "Nechám zhroutit strop!"

Výhrůžka zapůsobila. Růžoočka zaváhala a zastavila se. Had natáhl krk a také znehybněl. Nastalo nervózní ticho.

"Lže," oznámil Xin, který na chvíli ovládl své tělo.

Vyrazili.

Mino se křečovitě chytil hada a zachraptěl: "Neblázněte! Neuteče!"

"Máš pravdu!" Růžoočka zpomalila.

"Promiň," pomohl Kaad mladíkovi udržet rovnováhu.

Pokračovali původním tempem. Chodba celou dobu klesala. Jiskřivé, mihotavé světlo se nepřibližovalo. Po třech stech krocích Mino podruhé zeslábl. Had ho starostlivě ovinul ocasem a nesl, jak nejjemněji dokázal. Míjely další minuty. Krev stékala Minovi po břiše. Pomalu, ale neustále. Hrud' mu rozdírala pronikavá bolest. Strach, neurčitý a nezachytitelný, srážel a dusil každou myšlenku. Mino hledal slova, která by mu pomohla přijmout blížící se smrt. Uzavřít ji do slov, pojmenovat, zbavit tajemnosti a strachu. Avšak všechno, čeho se pokusil chopit, bylo příliš malé, křehké, nejisté. Rozum se mu svíjel tváří v tvář nevyhnutelnému jako červ pod botou. Nabyl přesvědčení, že správné zaklínadlo mu zajistí nesmrtelnost. Jen je najít! Přesvědčit sám sebe a potom klidně vstoupit do nicoty. Ale marně. Ve vlně strachu se všechna slova rozpouštěla jako sůl ve vodě, hynula, ztrácela smysl. Zůstávala po nich prázdnota vyplněná ubohými cáry pravd. Jediné, co dokázal, bylo nekvieta, nenaříkat, nelkat. I když ani to v podstatě nemělo větší význam. O co snazší je padnout v boji, jediným zábleskem oceli, která přetne život rychleji, než rozum stačí cokoliv pochopit...

"Jsme tu!" oznámila Irian.

"Můžeš stát?" zeptal se Kaad.

"Ano," odpověděl Mino. Had ho opatrně zvedl a postavil.

Štola se tu rozšiřovala a měnila v komoru, jejíž polovinu zaplňovala hrouda podobná ledu; svítila jako železo rozpálené do běla. Žár však nepálil, vlastně nebyl vůbec horký. Hrouda vyrůstala z podlahy i stěn, takže to, co viděli, mohlo být jen jejím malým dílkem, jako vrcholek ledovce.

"Zářící skála..." zaslechli myšlenku Růžoočky.

Tagero se tiskl do kouta mezi skálou a stěnou komory. Striga k němu vykročila.

"Dohodněme se," navrhl čaroděj. "To zde je..." dotkl se zdroje Ona.

"Nebavte se s ním," pronesl Xin.

"Vzpomínáš si, tehdy v paláci," obrátil se Tagero na Irian. "Chtěla jsi mě následovat. Řekl jsem ti, že postačí chtít. Chtěla jsi..."

"Zkouší, jestli tě dokáže zlánařit," přerušil ho Xin. "Předal jsem ti své myšlenky a tím mu překazil plán."

"Prosbou o pomoc?" ujistila se Růžoočka.

"Ano..." Xin a Tagero začali mluvit naráz, takže bytost, již společně tvořili, začala blekotat. Konečně převládla Tagero:

"Viděla jsi, čeho všeho jsem dosáhl svou magií a Xinovými znalostmi o povaze démonů. Kdybys mi pomohla ještě ty, svět by nám ležel u nohou."

"Jak ti mám pomoci, otče?" zeptala se Irian.

"Zabij ho."

"Nezabiješ jenom mě. Zahyneme oba, protože on žije díky mně."

Růžoočka bezradně pohlédla na své společníky.

"Má pravdu," potvrdil Kaad. "Celou dobu poslouchám jeho myšlenky."

"V boji s královnou matkou zemřel kočkodlak, ale Xin byl něco víc, a to něco přežilo jen díky mně."

"Proti tvé vůli," odvětil Xin. "Zabij ho, Iri, já nic nepocítím. Zabij tento příznak."

"Otče... Nedokážu to..." šeptla.

"Dohodněme se," opakoval Tagero. "Když teď zahubíme Redrena, snadno se staneš vládkyní Suminoru..."

"A pak nastanou události, které to změní," promluvil Kaad. "Zlo nikdy nedosahuje ničeho trvalého, je pouze nekonečným řetězcem příčin a následků. Vlastností dobra je schopnost přetnout tento řetězec, i když to někdy znamená jednat proti logice a rozumu."

"V této válce jsem vyhrál všechny bitvy," řekl Tagero.

"Ale nevyhrál jsi válku," prohlásil had. "Tím končí tvá logika."

"Ne náhodou jsem ho donutil, aby přišel sem," ozval se Xin. "Můj život opsal oblouk... Myslím, že takový byl jeho účel. Přišel jsem na svět, abych se očistil. Realita ze mě postupně svlékala všechno, co mě s ní spojovalo. Dokonce i ty, Tagero, jsi byl součástí tohoto procesu..."

"Zase blouzníš," prohlásil čaroděj. "Někdy se mu to stává..."

"Skončeme to!" šeptl Mino.

Irian se změnila ve strigu.

"Povězte Hanti, že jsem ji miloval," pronesl Xin.

"Příliš tíhneš k realitě," odvětil Kaad, "což je typické pro ty, co se pokládají za moudřejší než filozofové. Přitom je to jen plynoucí řeka událostí..."

"Ne!!!" V Tagerově ruce blýskla stříbrná dýka.

Růžoočka ho okamžitě popadla spáry za zápěstí. Pohyby měla rozhodné a klidné. Trhla ozbrojenou rukou, zkroutila ji

a zlomila jako suchý klacík. Tagero pronikavě zařval, ostří břinklo o zem. Druhý spár uchopil mága za hrdlo a přidusil proud kleteb. Irian pustila rozdrčenou ruku a roztaženými prackami zakryla šíleně vytřeštěné oči neúspěšného dobyvatele světa. Sevřela čarodějovu hlavu a prudce jí trhla. Chruply šijové obratle, ostře třeskl vaz. Krk byl zlomený, ale Růžoočka to nestačilo; ohnula Tagerovu šíji ještě víc a zatáhla ještě silněji. Kůže a svaly popraskaly. Luply šlachy, z roztržených tepen vytryskly proudy krve. Striga bleskem překousla několik posledních vláken a černokněžníková hlava se koulela po sklovité zemi. Odhodila roztržené tělo a opět se změnila v ženu. Hřbetem ruky si otřela krev z obličeje.

"Jako přízrak!" připomněl Mino.

"Vím..." Růžoočka se sklonila a zvedla dýku. S rozmachem ji zabodla do utržené hlavy.

Vstala.

"Hotovo," konstatoval klidně had.

Irian beze slova přistoupila k Zářící skále a po krátkém váhání se o ni opřela oběma rukama a potom i čelem. Hodnou chvíli tak setrvala, potom se otočila a začala se rozhlížet.

Pohled jí padl na bílou hrudku, kterou upustil umírající čaroděj. Svítala stejně jako Zářící skála. Irian zvedla Střípek, našla místo, kde byl odloupenut a přiložila ho tam. Hrudka okamžitě splynula se Skálou.

V tom okamžiku se Xinovo bezhlavé tělo začalo vypařovat: mizela kůže i svaly, objevily se bílé kosti. Všechna kouzla použitá při jeho zrození ztrácela moc. Povahy - lidská, zvířecí i démonická - se začaly rozdělovat. V hrudním koši se něco pohnulo. Z otvoru vzniklého mezi rameny vyklouzly špičaté zoubky a elegantní tlamička. O chvíli později z kostry vylezl malý černobílý kocourek. Mňoukl a popošel k oněmělé Irian, oťel se jí o nohy a potom se se zvednutým ocasem drápal štolou nahoru. Po chvíli zmizel v bílé záři. Vedle Zářící skály zůstaly pouze bílé kosti a černá lebka, probodnutá stříbrným ostřím.

Trojice přítomných se neodvážila ani hlasitě dýchat. Před očima se jim odehrál akt bílé magie. Mlčeli dlouho.

"Tuto skálu obývají bytosti, kterým říkáte elfové," nečekaně pronesla Růžoočka. "Xin se chtěl stát jedním z nich, ale příliš mnoho ho poutalo k tomuto světu. To rozhodlo o formě poslední Proměny. Jeho posledním přáním byl návrat k Hanti..."

"A co je tvým přáním?" zeptal se Kaad.

"Určitě ne boj po králově boku, včera večer jsem to pochopila," odvětila. "Pro skutečné tvory Ona boj neexistuje. Povaha Ona nezná boj, ani ten o existenci a přežití. Když se ocitli v našem světě, připadal jim úděsný a nepochopitelný. Alespoň zpočátku. Potom zjistili, že tady mohou žít a dokonce se i množit využitím a přetvářením mrtvých těl, čili toho, co vypadlo z bojů, které tady neustále probíhaly. Největším nepřítelem se jim stala lidská nenávisť. Pokud pozůstatky, z nichž měl vzniknout elf, jí byly nakaženy, vytvářející se mladá bytost se zvrhla. Tak začaly vznikat příšery. Stejně nebezpečná se později stala zlá vůle vyzbrojená kouzly a zaklínadly..." Irian přistoupila ke Kaadovi.

"Ty a já," dotkla se jeho úst, "jsme velice zvláštní tvorové. Je v nás tolik rozporů, že visíme mezi dvěma světy. Nevím jak tebe, ale mě to vždycky trápilo. V hloubi duše cítím, že drápy a špičáky nejsou tím, co bych skutečně měla mít. Jen jsem nevěděla, jak to změnit. Teď už vím..." Zmlkla a beze spěchu svlékla drátěnou košili a potom zbytek odění. Docela nahá přistoupila k Minovi.

"Mám odpovédět na tvé návrhy," pohlédla mu do očí.

"Už to nemá cenu..." zasípěl mladík.

"Mýlíš se, odpověď zní: ne," usmála se smutně. "Láska, kterou k tobě pociťuji, je součástí tvého světa a tvé povahy. To je krásná část lidské existence a až se osvobodím, přijdu o ni. A osvobodit se musím, kvůli tobě... Abys ty mohl žít. Pohled!" Ustoupila rychle o tři kroky a zvedla pravou ruku. Přeměnila ji ve spár.

"Nemyslela jsem si, že je to tak jednoduché!" vrazila si rozhodným pohybem dráp do srdce.

"Iri!!!" Mino se zoufale vrhl k dívce a kdyby ho Kaad nezadržel, zhroutil by se.

Růžoočka klesla na kolena, schoulila se a vytrhla si dráp z těla. Roztřásla se a stočila se do klubíčka. Znehybněla.

"Iri!" Mino zpopelavěl, po skráních mu stékal pot.

"Jen klid..." Kaad se nesmírně divil. "Cítím, že ona..."

"Nebojte se!" Irianin hlas zněl klidně a zvučně.

"Iri..." šeptal Mino.

Zvedla hlavu. Vstala. Mezi nadry nezůstalo po ráně ani stopy. Z očí jí zmizela červená barva. Nyní byly zelené, modré a jasné. Svit Zářící skály jí pronikal tělem, které se stalo mléčně průzračným. Dřívější tělesnost zmizela. Zůstala jen forma a tvar.

"Totéž by se stalo Xinovi, nebýt zvířecí části jeho povahy a Tagera," prohlásila. "Pojď ke mně," otočila se k Minovi.

Mladík k ní přistoupil. Potácel se přitom jako opilý.

"Všechno si pamatuji..." položila mu obě ruce na hrud'

Srdcem i mozkem mu pronikl mocný, horký proud. Slabost i bolest zmizely. Vrátila se síla i jasnost ducha. Utlučené city ožily jako přikmený oheň. Láska byla největším z nich.

"Irian!" vykřikl nadšeně a chtěl ji obejmout.

"Ne!" zadržela ho varovným zvednutím ruky. Zůstal jako opařený. Napřažené ruce mu klesly.

"Irian..."

"To je pouhé jméno," odpověděla. "Musím odejít."

"Zůstaň!"

"Proč?"

Zaskočen se nezmohl na odpověď.

"Splnila jsem poslední přání bytosti, kterou jsem byla dosud. Nevím, proč to bylo pro ni tak důležité, ale udělala jsem

to. Co ještě chceš?"

Mino sklopil hlavu.

"Už nic. Sbohem..." vzdychl bezradně.

Irian se otočila a vstoupila do Zářící skály. Prostě se do ní vnořila a zmizela.

Mladík stál a zíral. Po chvíli do něj Kaad strčil konečkem ocasu.

"Pojďme odtud, to není nic pro nás."

"Ale..."

"Nesnaž se je pochopit. Jsou příliš jiní."

"Asi máš pravdu..." Mino začal se svěšenými rameny stoupat štolou.

Za chvíli byli venku. Bylo poledne.

"A co teď?" pohlédli na sebe.

"Doprovodím tě na okraj pralesa," promluvil had, "a potom se sem vrátím. Dohlédnu, aby už k nim nikdy nepronikl žádný nový Tagero. Stanu se strážcem elfů. Kdoví, třeba si mě nakonec oblíbí? Třeba pochopím jejich povahu? A ty?"

"Nevím," pokrčil Mino rameny. "Vůbec netuším."

Vnořili se do lesa a dlouhou dobu putovali mlčky. V jedné chvíli Kaad natáhl krk, otočil se, zvedl hlavu a bystře pohlédl na Mina.

"Myslím, že ti můžu něco poradit," pronesl.

"Co?" zastavil se mladík.

"Ožeh se konečně s normálním děvčetem, hochu!"

Konec

Warszawa, Lapy 1990/92

Doslov

Konrád T. Lewandowski se narodil v roce 1966 ve Varšavě, kde žije dodnes. Na varšavské technice vystudoval chemii, záhy se však věnoval literární činnosti, ve které převládá science fiction a fantasy.

V roce 1991 vydal knihu Ksin (Xin) o kočkodlakovi, žijícím ve světě plném magie. Na ni navázal pokračováním Róžanooka (Růžoočka, 1992) a Trop kotolaka (Stopa kočkodlaka, 1998), kde přibyl příběh Dravec Xin. Úplný soubor kočkodlakových příhod obsahovalo nové vydání Tropu kotolaka (1999). V České republice je vydalo plzeňské nakladatelství Laser-books v roce 2002 ve dvou dílech: Kočkodlak Xin a Návrat kočkodlaka. Ve čtyřech navazujících příbězích čtenář poznává život kočkodlaka Xina od zrození přes kariéru velitele královské gardy až ke konci jeho dní. Svět království Suminoru je kontaminován démony, které sem vnesl pád meteoritu s obsahem nadpřirozených sil. Do světa lidí začali pronikat strigy, vampýři, polednice, zombie, bazilišci a další bytosti, měnící život v čirou hrůzu. K tomu přistupuje úsilí nepřátel suminorského vládce Hedrena, kteří se ho snaží svrhnout z trůnu i s pomocí démonických sil. Výsledkem je temná hororová fantasy, v této podobě a intenzitě u nás dosud nevídaná.

K fantasy lze počítat i román z prostředí starobylé civilizace Most nad Otchlania (Most nad Propastí, 1995), který se odehrává ve městě-státu, rozloženém na velkém mostě nad bezednou Propastí. Ve městě probíhá boj kněží Propasti s proroky Bestie, která údajně v propasti sídlí. Okolní barbarské kmeny používají most pro přechod do nových území, přičemž někdy platí mýto (hlavní zdroj městských příjmů), jindy se snaží město dobýt násilím. K jedné z těchto potyček je povolán do armády změkčilý šlechtic Andreml, který však prokáže nebývalou odvahu a postupuje v žebříčku hodností, až se stane vládcem města. Kniha je směsicí popisů bitev, dvorských intrik, náboženských a filozofických úvah; v souhrnu vytváří obraz svébytného fantasy světa.

Za science fiction lze pokládat román Misja Ramzesa Wielkiego (Mise Ramsese Velikého, 2001). Velký kosmický křižník, vyslaný do vesmíru zkoumat mezigalaktická mračna antihmoty a likvidovat nevhodné civilizace, se pohybuje s využitím techniky černých děr na vzdálenosti miliard světelných let a díky mohutné výzbroji vítězí ve střetnutích s nepřátelskými mimozemšťany. Svět románu tvoří prostředí egyptských faraónů, pokračujících v královských i náboženských tradicích starověkého Egypta; např. aktuálním vládcem pozemské říše je Christoshotep XXV., velitelem křižníku je nomarcha Snofrustos, ke členům posádky patří kněží Ptahhotep a Teodoros atd.

Na pole alternativní historie se dostává v románu Królewa Joanna d'Arc (Královna Jana z Arku, 2000), ve kterém francouzská hrdinka není upálena Angličany, ale odebere se do Polska. Tam se do ní zamiluje polský král Vladislav Jagellonský, své city však musí udržovat v tajnosti. Panna Orleánská totiž díky své pověsti stane v čele armády císaře Zikmunda a porazí česká husitská vojska. Vladislav se tak stane i českým králem. Ze státních důvodů si však Janu z Arku nemůže vzít (přestože se jim potají narodí dcera) a Jana vstoupí do kláštera. Autorův pohled na husity se v této knize liší od obvyklého českého pojetí, je mnohem kritičtější, o to je však pro českého čtenáře zajímavější. Značnou popularitu si Konrád T. Lewandowski získal svými povídkami o novináři Radoslawu Tomaszewském, pracujícím pro bulvární časopisy. Hned první povídka z tohoto cyklu Noteka 2015 o válce mezi Polskem a USA získala cenu Janusze Zajdla jako nejlepší sci-fi povídka roku 1995. Povídky vynikají atraktivními náměty s přesuny v čase, nezvyklými pohledy na počítačovou techniku, alternativními světy ad. Vyšly ve dvou knihách: Noteka 2015 (1996) a Noteka i inne alternatywy (Noteka a jiné alternativy, 2000). Několik povídek z tohoto cyklu otiskl český časopis Ikarie. Zajímavým experimentem bylo i propojení světa Tomaszewského se světem exorcisty Jakuba Vandrácá, hlavního představitele knihy Andrzej Piłipiuka Kroniki Jakuba Wedrowicza, ve společně napsaném příběhu Ruská ruleta.

Lewandowski spolupracoval (a spolupracuje) asi se 30 časopisy. Zkušeností s tiskem využívá ve své próze, např. právě v příbězích Tomaszewského, intenzivně se však věnuje také publicistice. Napsal několik publicistických cyklů, např. Starý kritik tvrdě spí, Zapomenuta magie, Archetyp a schizofrenie, Zbraně budoucnosti, seriál Alternatywy ewoluce, kde rozebírá některé nereasované možnosti (co by se stalo, kdyby měly rostliny možnost pohybu, kdyby získal hmyz inteligenci, kdyby pád meteoritu nezahubil dinosaury apod.) vyšel v letech 2001-2002 česky v časopise

Fantastická fakta, seriál Technologie budoucnosti o možných převratných vynálezech otiskuje od roku 2002 časopis Ikarie. K jeho dílu patří i recenze, teoretické články o vědecké fantastice a fantasy apod. Publikuje ovšem i mimo obor science fiction.

Konrád T. Lewandowski se aktivně účastní sci-fi hnutí v Polsku, kde však působí poněkud kontroverzně a provokativně. Je nejen držitelem prestižní literární ceny Janusze Zajdla, ale také anticeny Zlatý meteor za nepříliš lichotivý popis jedné ze sci-fi akcí.

Používá pseudonym Przewodas (przewodnik znamená polsky průvodce, vůdce), pod nímž jej lze nalézt na jeho internetové stránce. K jeho velkým zálibám patří metafyzika, která se stala nejen námětem části jeho díla, ale věnuje se jí mnohem hlouběji. V roce 2002 ukončil vysokoškolská studia doktorátem z filozofie techniky. Čeští čtenáři měli možnost se s tímto zajímavým autorem seznámit osobně na PARCONu 2001 v Praze a Euroconu 2002.

Pavel Weigel

Konrád T. Lewandowski
NÁVRAT KOČKODLAKA

Obálka Michael Whelan
Překlad Pavel Weigel
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v L^AT_EXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství laser - books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 301 49
tel+fax: 019-7246407
v edici laser jako 233. publikaci
Edice Fantasy svazek 59.
Plzeň 2002, vydání 1.
Prodejní cena 129 Kč

??

??

??

??

- 1 -